

Giới thiệu Xuyt! Đừng Nói Tôi Yêu Thầy!

Một tựa truyện ngôn tình đặc sắc, có chiều sâu, khai thác những yếu tố bất ngờ đồng thời diễn biến câu chuyện hết sức gần gũi khiến nhiều bạn đọc cảm thấy thoải mái khi trải nghiệm.

Vì muốn được ở lại nhà trọ “tiện nghi”, Vu Phiến Phiến đã đồng ý với chủ nhà trọ để ý tới người thân của chị chủ nhà.

Nhưng cô lại hoàn toàn không đoán được, người ở cùng nhà trọ với cô lại là một người đàn ông.

Không những vậy, anh ta còn là giảng viên của cô!

Không biết là vô tình hay cố ý, thầy giáo đẹp trai này luôn hại cô tim đập loạn...

Hóa ra cô gái này bị bà chị tình quái của anh lừa làm khách trọ!

Ban đầu anh còn tưởng cô là nữ giúp việc!

Tuy rằng cô nhóc này có dáng vẻ quê mùa, nhưng thoát nhìn rất ngoan và dễ “bắt nạt”.

Cho nên Đường Uy Đình quyết định cung cấp phòng ở miễn phí cho cô, hơn nữa còn trả tiền lương thuê cô nấu ăn và dọn dẹp nhà cửa!

Nhưng mà, anh mới đùa cô một chút việc nhỏ, ngay lập tức nhận được từ cô một bữa tối khó nuốt?!

Được, tốt lắm! Cô nàng này còn dám có can đảm ác ý chọc lại anh, nên chuẩn bị tâm lý đi, chờ anh hồi báo “ân sủng” của cô...

Kịch tính, gay cấn và đầy tính cạnh tranh trong tình yêu là những gì mà bạn đọc sẽ cảm nhận trong tựa truyện Xuyt! Đừng Nói Tôi Yêu Thầy!.

Bên cạnh những tình khúc vàng của tựa truyện mới này thì Mị Hoắc Vô Hình và Chồng Ngốc Của Tôi sẽ là những tác phẩm cùng loại đáng để bạn đọc điểm qua.

Bạn đang đọc truyện *Xuyt! Đừng Nói Tôi Yêu Thầy!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1

Ngày hè nắng chói chang, làm cho người ta nôn nóng khó chịu, nhưng đối với phần đông sinh viên mà nói, cũng là lúc chuẩn bị đối mặt với giai đoạn trọng yếu trong cuộc đời một con người.

Rất nhiều sinh viên chỉ vừa rời xa nơi chôn rau cắt rốn để đi học đại học, Vu Phiến Phiến là một trong số đó.

Cô đang kéo theo hành lý của mình mang theo để đi học đại học Bắc Thượng, tập trung tinh thần ở bảng thông báo của trường, mắt không ngừng tìm kiếm quảng cáo cho thuê phòng, nhìn đến thất thần.

Một tốp năm ba sinh viên đi qua phía sau cô, nhìn không được tròn mắt nhìn cô, dường như ở nơi này ngập tràn hình ảnh thiếu nữ ăn mặc model, bỗng nhiên xuất hiện hình ảnh thiếu nữ quê mùa như cô quả thực là chuyện bất khả tư nghị.

“Lúc nào cũng vậy...” Thở dài, Vu Phiến Phiến hơi bực mình.

Nói thực ra, cuộc sống nhà cô không dư dả, không thể chu cấp cho cô nhiều lắm.

Ba cô chỉ là công nhân bình thường, chỉ là người làm công ăn lương, cả đời chỉ làm có một việc, coi như là kiến bữa cơm qua ngày, bởi vậy cô đã có tâm lý đi làm công.

Nhưng mà ở nơi này giá cả cao như vậy, trên người cô cũng không có bao nhiêu tiền, nếu chủ cho thuê nhà còn muốn cô đặt cọc trước 2, 3 tháng tiền thuê thì chấp, chỉ sợ cô thật sự sẽ phải ăn ngủ đầu đường.

“Cô tìm nhà trọ sao?” Không biết khi nào, bên cạnh cô có một cô gái cao gầy nhìn rất hợp mắt, cầm trên tay một cái kính mát, lấy tư thái bề nhễ nhìn xuống cô.

“Đúng vậy, tôi thật sự muốn tìm nhà trọ.” Sợ cô gái kia nghe không hiểu, Vu Phiên Phiên bắt giác nhấn mạnh âm lượng.

Cô gái kia nheo mắt, chịu không nổi hành động thừa thãi của cô, “Nếu nhà trọ không được mới, cũng không được thoải mái, phòng tắm phải dùng chung với người khác cùng thuê, cách trường học cũng không xa, với điều kiện như vậy cô có muốn thuê?”

Vu Phiên Phiên trừng mắt nhìn, hơi hơi sụp cằm xuống, “Ồi... Nói vậy, phòng rất nhỏ sao?”

Với cô không nhất định phải là phòng lớn, nhưng dù sao cũng phải có chỗ để sách vở đúng không? Ngoại trừ giường và bàn học, cô cũng hi vọng mình có thể có thêm chút không gian sinh hoạt.

“Phòng không lớn lắm, nhưng phòng khách và sân ngoài cô có thể tự do sử dụng.” Cô gái kia nhướn mi, dường như cảm thấy thú vị trước vấn đề của cô.

“Sân ngoài?” Vu Phiên Phiên trừng to mắt, không thể tin được nhà trọ này có nhiều tiện nghi như vậy, “VẬY... Tôi, tôi có thể hỏi một chút, giá tiền thuê nhà là bao nhiêu?”

Cô rất sợ, sợ bản thân mình trở thành con dê béo, đến lúc đó không có tiền thuê nhà thì sao?

Nếu đổi lại cách nói chuẩn, thì tức là treo đầu dê bán thịt chó, lỡ may cái nơi tiện nghi như vậy là nơi “bất chính” thì không phải cả đời của cô sẽ bị hủy sao?

“1200, được không?” Cô gái kia dường như nhận ra cô đang nhát gan, khoe miệng hơi hơi nhếch lên.

“1200?” Trời! Giá cả thật mê người! Hiện tại gần trường không tìm đâu nhà trọ tiện nghi có giá như vậy! Vu Phiên Phiên quả thực không thể tin mình có vận tốt như vậy.

Cô gái kia nhướn mày, hiển nhiên là hiểu lầm ý của cô, “Sao? Nếu không hai lòng, tôi có thể giảm xuống 1000.”

“1000...” Vu Phiên Phiên không dám tin mở to mắt, thanh âm không tự giác mà cao vút lên.

“Đã là giá thấp nhất rồi, tôi không thể hạ xuống nữa đâu.” Cô gái kia có điểm không thể kiên nhẫn nữa, bĩu môi chuẩn bị buông tha cuộc kì kèo này, xóc lại túi sách bằng da trên vai.

“Không!” Vu Phiên Phiên không ngại cô gái kia nhìn ra bộ dạng “khách trọ bản cùng” của mình, không ngừng lôi kéo cánh tay của cô ta, “Tôi, tôi có thể xem qua phòng trọ không?”

Cô gái kia rốt cục cũng lộ ra nụ cười thiệt tình đầu tiên, “Không thành vấn đề.”

Oa – quá tuyệt vời!

Rất tuyệt!

Rất tốt!

Dường như Vu Phiên Phiên đã yêu ngôi nhà mạng lưới kiến trúc nông thôn Mĩ này ngay ánh mắt đầu tiên.

Tuy rằng giống như lời nói của cô gái kia, nó không có mới, có chút cũ kĩ, thậm chí có vài chi tiết muốn lung lay sắp đổ, cách trường học khoảng hai trăm mét đi bộ, nhưng chi với giá tiền thuê mê người lại có sân ngoài, cũng đã khiến cô đầu hàng vô điều kiện.

“Vừa lòng không?” cô gái kia theo ánh sáng lóe lên từ đáy mắt Phiên Phiên đã đoán được quyết định của cô, nhưng mà vẫn nên hỏi xác định một chút.

“Vừa lòng, vừa lòng, vừa lòng!” Vu Phiên Phiên không ngừng mạnh liệt gật đầu, cảm giác vừa lòng đạt đến mức lũy thừa cao nhất. Cô lấy từ túi tiền một sấp giấy hơi nhăn nhúm, đem toàn bộ đặt vào lòng bàn tay cô gái kia, “Trên người tôi chỉ có chừng này tiền, có đủ tiền thế chấp cho cô?”

Cô chủ nhà này thật sự rất tốt, nhưng vì không muốn bị châm biếm, cô vẫn phùng má giả làm người mập, đem toàn bộ tiền trên người lấy ra, chuẩn bị làm tiền thế chấp.

Cô gái mỉm cười đẩy lại món tiền giá trị kia, “Cô cứ giữ lại đi, đưa trước cho tôi một tháng tiền nhà là được rồi.”

Oa, ô ô ô ô, quá tuyệt vời!

Vu Phiên Phiên đối với cô gái kia vô cùng cảm kích, quả thật xem cô ta như người cứu vớt mình. Hai mắt cô trong suốt như thủy quang điểm gọn nước, bộ dạng cảm động giống như muốn khóc.

“À, đúng rồi, nhưng mà có một việc mà tôi có khả năng làm phiền cô.” Sau khi cô gái kia nhận tiền, bỗng nhiên giống như là lơ đãng nhả tới.

“Chị chủ nhà, có chuyện gì chị cứ nói, chỉ cần tôi làm được, nhất định vượt lửa vượt sông cũng không từ chối!” Vu Phiên Phiên chỉ thiếu chút nữa là vỗ ngực mà cam đoan.

Cô gái kia vừa lòng mỉm cười, “Em gọi chị một tiếng chị Đường là được rồi, không cần khách khí như vậy.”

“Vâng! Chị Đường!” Vu Phiên Phiên không tự giác khép hai chân lại, giống như đang đứng ở lề kéo cơ long trọng.

“Ừ, chuyện là như vậy...” Cô gái kia nhìn bốn phía căn phòng, từ từ hít một hơi, “Em cũng nên biết, gian phòng này ngoài em ra, còn một người khác trọ nữa.”

“Ừ.” Một người? Oa oa ao – quá tuyệt vời! Cô còn tưởng rằng sẽ có vài người cùng cô thuê căn phòng trọ này! Không nghĩ tới cô chỉ cần chia xẻ không gian với một người mà thôi, thật sự là quá tốt!

Cô gái kia nói nhỏ dần, đáy mắt hàm chứa sự xin lỗi sâu sắc.

“Chắc, người còn lại là người thân của tôi, khả năng thích nghi cuộc sống rất kém, nếu có thể, mong em nhớ nhắc họ hàng của chị ăn đủ ba bữa, thỉnh thoảng giúp người ta quét tước một chút quanh phòng, được chứ?”

“Có thể.” Vu Phiên Phiên thấy yên tâm hơn, cô còn tưởng rằng là chuyện gì khó khăn gian nan, “Chuyện này rất đơn giản, yên tâm giao cho em, không thành vấn đề.”

Công việc này cô làm đã quen tay. Cô có hai em trai, hai em gái, trước kia ở nhà, mỗi ngày đều phê bình bọn chúng không chịu làm cái này, không chịu làm cái kia, kết quả cuối cùng toàn là một tay cô làm hết.

Tuy rằng đối với thân phận là chủ nhà trọ, yêu cầu của chị Đường có điểm hơi kỳ quái, nhưng mà cô cam đoan, chỉ cần cô làm được, nhất định sẽ dốc sức toàn lực.

Nhiệm vụ đơn giản như vậy đối với cô chỉ là việc nhỏ, không nên cự tuyệt! Huống chi chị Đường đây còn không hề đòi thu hết tiền thuê nhà của cô!

“Thật sự không thành vấn đề?” Chị Đường dường như lo lắng liếc nhìn cô một cái, giống như không tin tưởng lắm vào việc đáp ứng quá nhanh của cô.

“Không thành vấn đề chị à!” Mọi người luôn cần có chí khí, cho dù cô chỉ là một sinh viên không quen biết người ta, nhưng cũng nhận không được và vỗ ngực cam đoan. Thua người không có nghĩa là thua trận, thua trận chính là vì chỉ để ý mặt người.

Dù sao đây rõ ràng là loại công việc mà cô đã thuần thục, cho nên cô có thể nghiêm nhiên giống như đang quảng cáo, nghiêm chỉnh mà nói: “Em thể.”

Cô gái kia rốt cục thờ ơ hất ra ngụm khí nghẹn trong lồng ngực, “Vậy thì tốt quá, về sau nhờ vào em vậy!”

Nhưng mà quả thực tốt? Một chút cũng không tốt!

Trùng mắt nhìn người đàn ông đứng tại cửa, sắc mặt của Vu Phiên Phiên không phải màu hồng, cũng không phải màu trắng, cũng không biết bản thân mình có nên ôm lấy hành lý chạy lấy người hay là không.

“A, tiên sinh, xin hỏi anh tìm chủ nhà?”

Cô đã biết trước hỏi câu này thật ngốc, dù sao người đàn ông này tự mình có chìa khóa mở cửa vào, nhưng mà nếu cô không hỏi như vậy, cũng không biết làm thế nào cho thấy lập trường tồn tại của mình.

“Tôi...” Người đàn ông này cũng hiển nhiên không lường trước bản thân lại gặp phải vấn đề ngu ngốc này, anh ta đẩy gọng kính màu vàng, lắc lắc chòm chìa khóa trong tay, “Tôi sống ở đây, không có tìm ai.”

Sét, đánh, ngang, tai! (*tiếng hán là tình, thiên, phích, lịch – sét đánh giữa trời quang mây tạnh.*)

Nhất thời, Vu Phiên Phiên chỉ cảm thấy mình rất có duyên với bốn chữ này, cảm giác nặng nề dâng lên tận óc.

Tạo sao lại có thể như vậy! Chị Đường căn bản không nói cho cô, người khác trọ còn lại là “đàn ông”!

Ánh mắt người đàn ông kia tà ngễ nhìn khuôn mặt nhỏ lúc trắng lúc xanh của cô, tùy tay đặt chiếc cặp tấp lên chiếc ghế cạnh bàn trà.

“Cô chính là người giúp việc mới tới?”

Người giúp việc? Vũ Phiên Phiên kinh ngạc há hốc cái miệng nhỏ, trong lúc nhất thời đề quên nhưng nề nào là ngậm miệng lại.

“Tiểu thư, thực nữ nên khép miệng lại.” Đường như có vẻ đau đầu, day day huyệt hai thái dương, người đàn ông nọ đối với phản ứng sững sờ của cô cũng không hiểu.

Vu Phiên Phiên không nói lời nào lại vọt vào phòng của cô – từng là phòng của cô, tuy rằng cô chỉ ở trong đó chưa đến ba giờ - toàn bộ đồ đạc lớn nhỏ

mới dỡ xuống không bao được cô đem toàn bộ thu vén lại, sau đó lao ra khỏi phòng, mục tiêu là cửa lớn.

Dường như không hề tổn chút lo lắng, người đàn ông kia xoay mình kéo lấy cánh tay của cô, “Sao cô lại như vậy? Công việc còn chưa có bắt đầu, cô đã chuẩn bị chạy? Người giúp việc bây giờ phẩm chất kém như vậy sao?”

Đừng... *(Tiếng lòng của em ấy thì phải????)*

Tuyển lý trí của Vu Phiên Phiên bị chặt đứt, cô mãnh liệt ném túi đồ trên tay, khuôn mặt nhỏ nhắn mang đôi mắt phần nộ mở to nói, “Xin lỗi, vị tiên sinh này.”

Quay mạnh đầu lại, Vu Phiên Phiên lần đầu tiên nhìn thẳng đôi mắt đẹp của người đàn ông kia – à, không, là khuôn mặt khiến người ta cảm hận. *(mê giai thì nhận đi, còn bày đặt)*

“Để tôi nhắc nhở anh, tôi không phải là người giúp việc! Có một người gọi là chị Đường đem phòng ở cho tôi thuê, hiện tại tôi không muốn nữa nên có thể đi chứ?”

Người đàn ông sững sốt một chút, ngay sau đó khoe miệng hơi nhếch lên, vô cùng không có ý tứ nhìn từ trên xuống dưới đánh giá cô “Cô là khách trọ?”

“Đúng.” Nhẫn nại, nhẫn nại, tuy rằng cô không phải thiên kim tiểu thư, nhưng cũng có phong thái lễ nghi cơ bản nhất.

“Không phải người giúp việc?” Người nọ nhướn mi, ánh mắt giống như đang cười.

“Đúng vậy!” Thanh âm của cô lên cao. Hai gò má hơi ửng hồng.

Cái gì vậy! Ánh mắt của anh ta có hàm nghĩa gì?

Tóm lại mặc kệ là hàm nghĩa gì, dù sao cũng khiến cho cô cảm thấy không thoải mái, toàn thân không khỏi cảm thấy buồn bực phát run.

Người đàn ông nhìn chằm chằm khuôn mặt nhỏ nhắn phiếm hồng của cô, bỗng nhiên cất tiếng cười.

Vu Phiên Phiên trừng mắt với anh ta “Anh cười cái gì?” Hiện tại cô không cần để ý tới anh ta là thân thích gì của chị Đường, dù sao cô cũng chuẩn bị không thuê, cho nên anh ta có là Ngọc hoàng cô cũng không để vào mắt!

Nhưng mà... Đáng tiếc phòng đẹp như vậy mà tiền thuê lại rẻ.

Người đàn ông nọ ban đầu còn cô tiết chế âm thanh tiếng cười, sau khi nghe tiếng cô trách móc, lại nhin không được cười to lên thành tiếng.

Tiếng cười sang sảng quẩn quanh gian phòng khách nhỏ, tràn ngập từng góc nhỏ, làm cho lòng của Vu Phiên Phiên thoáng thoải mái một chút. *(mới cười đã rục rịch đầu hàng, định lực cũng kém quá...)*

Thực gian quá! Rõ ràng biết tiếng tiếng cười dễ dàng cuốn hút, còn cười lớn tiếng như vậy, thật là!

Mãi cho đến khi anh ta cười đến vừa lòng, mới ho nhẹ hai tiếng, giống như có gì muốn nói với Vu Phiên Phiên.

Vu Phiên Phiên khề thờ dài, kiên trì chống mắt nhìn lại anh ta.

Không có cách nào khác, cho dù không thể ở lại phòng đẹp thế này, cô cũng phải lấy lại một ngàn đã đưa cho chị Đường mới được.

Không có đạo lý gì mà cho chỉ ở có a giờ lại phải trả nguyên một tháng tiền nhà, cô sẽ không bỏ qua như vậy.

Người đàn ông kia nhìn cô, nhin không được cười.

“Thực xin lỗi, anh muốn nói gì sao? Nếu không có, mong trả lại tôi 1000.” Nâng cằm, vuron tay, cô thực vô dụng giả nhập “bộ tộc” đòi nợ.

Người đàn ông ngừng cười, ánh mắt nhìn cô như là đang nhìn yêu quái, “1000 gì?”

“Tôi ứng trước 1000 tiền thuê nhà, hiện tại mong anh trả lại cho tôi.” Sau đó anh ta có thể “bắt đền” lại chị Đường, dù sao tiền đã giao cho chị Đường, đòi anh ta cũng không phải lắm nhưng vẫn phải lấy lại tiền.

“Không phải chứ? Phòng của nhà tôi chỉ trị giá 1000 tiền thuê nhà?” Thanh âm của anh ta cất cao, hiển nhiên là bất mãn cực điểm với cái giá này.

“Tiên sinh, mong anh nhận thức rõ chuyện này.” Vu Phiên Phiên ngược mắt, giống như đang quở trách giáo huấn con nít, “Nơi này cách trường học xa như vậy, phòng ở lại cũ, còn phải phụ trách nhắc nhở anh dùng com cộng với quét tước, giá như vậy đã quá keo kiệt, nên anh đừng có chấp nhất vấn đề nhỏ như vậy?”

Vu Phiên Phiên sớm đã quên, lúc trước mình đã phẫn chấn cỡ nào khi có thể thuê một phòng ở hoàn mỹ như vậy. Trước mắt, cô chỉ nhớ tới việc người đàn ông này thực vô lễ.

Huống chi cùng với anh ta ở chung một mái nhà, đối với một cô gái vừa tròn hai mươi tuổi, một cô gái đang trong độ tuổi thanh xuân như cô, thật là một việc quá mạo hiểm, cô không thể không có phản ứng mãnh liệt như vậy.

“Ý của cô là phòng của tôi rất tệ?” Anh ta nhướn đôi mày rậm, nhưng chết tiệt, nhìn gương mặt rất đẹp.

“Hừ!” Cô nâng cằm lên cao, hừ lạnh một tiếng, giống như một con khổng tước cao ngạo – nhưng dù sao cũng là một con khổng tước không có chút nào thu hút.

“Tôi...” Âm thanh khó chịu tỏ vẻ không tin của anh ta, giống như cười nhạo cô không biết gì, “Sao Vi Đình lại có thể đem phòng ở cho một cô gái không có mặt nhìn như cô thuê chứ?”

“Tôi không hề biết sẽ có chuyện như thế này!” Đương nhiên là cô rất thích phòng này, nhưng mà chỗ này có đàn ông, cô nam quá nữ ở cùng một chỗ, cô cảm thấy không an toàn, “Tôi tưởng anh là nữ!”

Người nọ trừng mắt lớn, “Tôi có điểm nào thoát nhìn giống phụ nữ?”

Tuy rằng cá tính anh có điểm cổ quái, nhưng mặc kệ nói thế nào anh cũng đường đường là một người đàn ông, nay lại bị một cô nhóc “vu oan” như vậy, hỏi anh làm sao nuốt trôi con tức này?

“Không phải tôi thấy anh giống phụ nữ.” Thật ra rất tương phản, là một người đàn ông nhìn rất đượm mắt, “Chị Đường nói với tôi nơi này cũng có một vị khách trọ nữa, tôi nghĩ đối phương là một nữ sinh viên, không nghĩ tới lại là anh... Anh...”

“Tôi thì thế nào?” Người đàn ông dường như bắt đầu cảm thấy có hứng thú, bắt đầu cảm thấy cô gái nhỏ quê mùa này rất thú vị.

Mặt Vu Phiên Phiên không chịu thua kém mà đỏ lên, “Dù sao, dù sao nếu tôi không thuê thì có thể đi?”

“Ừm... HỪ!” Người đàn ông kia thông thả đi đến ngồi xuống sofa, thanh thản bắt chéo chân, “Cô tên gì? Là tân sinh viên?”

Vu Phiên Phiên cắn chặt răng, “Tôi cũng không thuê phòng, anh hỏi nhiều như vậy làm gì?”

Bởi vì dáng vẻ của cô rất dễ khiến người ta muốn bắt nạt --- người đàn ông nhìn xuống câu nói này, khóe miệng hơi hơi gọi lên “Tôi đoán cô học hệ quốc học. Hệ ngữ văn?” *(hự, chưa gì anh đã bộc phát tính BT)*

“Sao tôi phải nói với anh nhiều như vậy?” Thật ra là học khoa gia chánh, nhưng cô không cần phải nói rõ.

Vu Phiên Phiên còn đang nghĩ, lại không nghĩ mình đã bắt giác lộ ra thân phận sinh viên của mình rồi.

“Không nói cũng không sao.” Người nọ nhún vai, không muốn tiếp tục truy cứu vấn đề này, “Tôi nghĩ, sở dĩ cô chấp nhận thuê phòng này với Vi Đình, chắc là vì giá thuê phòng rẻ?” Một ngàn?

“Không cần anh quan tâm!” Tức chết người đi được, xem thường người khác như vậy!

“Vi Đình không lấy trước tiền của cô chứ?” Tốt lắm, ít nhất cô ấy không phải không có phản ứng, như vậy anh có thể nói bóng nói gió mà cô nhóc này không chối được gì.

Quả nhiên, Vu Phiên Phiên đã bị lừa!

Cô kinh ngạc mở to hai tròng mắt, “Làm sao anh biết?”

Bingo! Tâm tư cô nhóc này thật dễ đoán. Người nào đó cười trộm trong đáy lòng.

“Nói vậy, cô có biết hiện tại phòng trọ gần trường học theo giá thị trường là bao nhiêu không?”

Vu Phiên Phiên không tình nguyện lắc đầu, “Trên bảng thông báo nhìn lên nhìn xuống, đại khái cũng phải ba hay bốn ngàn.”

“Vậy, mỗi tháng coi như ba ngàn là rẻ nhất rồi, hơn nữa tiền thế chấp ba tháng, lập tức phải trả trước 12 ngàn tiền thuê nhà, cô cảm thấy mình gánh nổi cái giá đó sao?” Anh rõ ràng hiểu rõ cô không đủ tiền, nếu không cũng sẽ không bị Đường Vi Đình lấy số tiền thuê từng tháng có 1000 lừa cô tới đây.

Vu Phiên Phiên lúc này chỉ cảm thấy n cái bẽ tắc hiện lên trong đầu.

Anh ta nói đúng, bởi vì cô không đủ sức có tiền đặt cọc lớn như vậy, cho nên mới đến chỗ xa thế này, thuê phòng của anh ta ở.

Nhưng mà... Nhưng mà cô vẫn không thể thuyết phục bản thân, ở cùng một người đàn ông rất quý mị! Rất là... nguy hiểm!

Nhất là anh ta lại là người đàn ông nhìn được như vậy, cô lo lắng mình có thể trở thành ác hổ ăn thịt dê... Á, không, là thịt dê dâng lên miệng hổ!

“Như vậy đi, chúng ta lập một cái điều kiện.” Người đàn ông nhìn ra sự do dự của cô, hào phóng cung cấp cho cô phần món ăn để lựa chọn, “Nếu cô đồng ý ở lại chỗ này, cộng thêm chuẩn bị ba bữa cho tôi và dọn dẹp lại nhà cửa, tiền thuê nhà của cô tôi có thể trả lại, hơn nữa còn trả lương cho cô, cô

cảm thấy thế nào?”

Ha ha! Trên đời này sao lại có chuyện tốt như vậy? Nhưng cũng đi khiến cho một cô gái mới từ trung học bước vào cuộc sống cảm thấy thật sự rất được ông trời phù hộ!

Nhưng mà, cô cũng không thể lộ ra vẻ vui mừng trên mặt ngay, “Ừm, anh... Tính trả lương cho tôi bao nhiêu?”

Ấy! Thật sự thì không phải cô cố ý như con buôn, nhưng người trong giang hồ thân bất do kỷ, trong cuộc sống mờ mịt này, cô cố gắng duy trì cho cuộc sống của mình đầy đủ, không thể để ba mẹ cô thêm gánh nặng.

“Cũng đủ cho học phí và trang trải cuộc sống.”

Người đàn ông kia tốt bụng cho cô vài phút suy tư, chờ một lúc, anh ta mới mở miệng hỏi lại: “Thế nào, còn gì lo lắng sao?”

Chần chờ nhìn mắt người đối diện, phát hiện ánh mắt của anh ta rất chính trực, vì thế Vu Phiến Phiến quyết định thỏa hiệp, “Được, ký hợp đồng!”

Người nọ mỉm cười, bàn tay to vỗ vỗ vào chiếc cặp táp bên cạnh.

“Như vậy mong cô nhớ kỹ tên ông chủ cũng là chủ nhà... Đường Uy Đình.”

Bạn đang đọc truyện *Xuyết! Đình Nói Tôi Yêu Thầy!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2

Vào đại học, mỗi tân sinh viên đều tò mò cực điểm đối với hạ tầng cũng như con người của trường.

Nhất là đối với các thầy cô giảng viên, nam sinh viên đặc biệt có cảm hứng với nữ giảng viên, trong khi nữ sinh viên luôn có cảm tình với nam giảng viên có diện mạo thu hút, mà đây vốn không có một chút quan hệ tới việc học.

“Chị khóa trên nói thầy dạy chúng ta môn kỹ thuật làm vườn rất đẹp trai, có thật không nhỉ?” Vài nữ sinh viên túm lại, chủ đề chính chủ yếu là lời của anh chị khóa trên truyền lại theo “tin tức nội tuyến”.

“Khóa trên của tôi cũng nói như vậy nha!”

“Ngay cả phái nam cũng khen ngợi thầy sao? Nhất định là rất tuần tú!”

“Trời ạ! Thật mong chờ...”

“Mong chờ cái con khi á! Tiếp tiếp theo chính là “Kỹ thuật làm vườn”, vừa lúc có thể diện kiến thầy rồi.”

Vu Phiến Phiến im lặng nghe các sinh viên nói chuyện với nhau, quả thực đối với danh từ “tuần tú” không có khái niệm.

Như thế nào mới là một người đàn ông tuần tú? Không hề cố ý, cô bất giác nhớ tới chủ nhà của mình là Đường Uy Đình, trong phút chốc khuôn mặt ửng hồng.

Trời ạ! Sao cô lại nghĩ tới cái người tính tình kỳ quái kia?

“Vu Phiến Phiến, có người tìm!”

Ngay lúc cô mất đo tìm đập dồn dập, một tiếng kêu của bạn học làm cô định thần lại, hơi lo ngại cô chạy ra khỏi phòng học.

“Em là Vu Phiến Phiến?” Một người có thân hình cao lớn đứng ngược sáng, làm cho cô không nhìn rõ khuôn mặt của người đó.

“Dạ.” Cô chậm rãi mở mắt, dần dần thấy rõ ngũ quan thâm thúy của đối phương, lại là một nam sinh viên có diện mạo ưa nhìn. Thật là kỳ quái, vì sao trường này có nhiều nam sinh viên đẹp như vậy, mà lại toàn là người cô gặp gỡ, “Anh là...”

“Anh là đàn anh khóa trên, người trực tiếp hướng dẫn cho em, Huống Quyền Thủy, rất vui được biết em.” Vừa khoai trá tự giới thiệu, Huống Quyền Thủy vừa lúi húi với cái ba lô trên tay, không hiểu là đang tìm cái gì.

“Nước khoáng?” Đây là tên kiểu quái gì? Vu Phiến Phiến nhin không được cười phì một tiếng. (*Huống Quyền Thủy đọc giống “uông tuyền thủy”* =

“nước khoáng”)

“Không phải!” Huống Quyền Thủy trừng mắt.

Từ nhỏ đến lớn tên của anh không biết bao nhiêu lần bị giễu cợt, anh đã sớm quen rồi, nhưng mà giải thích một chút vẫn là chuyện tất yếu.

“Tên của anh, Huống trong chữ ‘huống huống’, quyền trong ‘quyền lợi’, về phần Thủy thì liên quan tới thứ tự vai vế trong nhà anh! Theo sắp xếp từ trên xuống dưới là kim – mộc – thủy – hỏa – thổ, anh là con thứ ba trong nhà.

“Ha ha...” Nhìn dáng vẻ đứng đắn của Huống Quyền Thủy, Vu Phiến Phiến rốt cục nhịn không được cất tiếng cười to.

Ôi, vị đàn anh này thật buồn cười!

Từ khi cô một thân một mình tới nơi đây, lúc này là lúc cô cảm thấy mình có thể cười thoải mái nhất, bản thân cô cũng đã quên chính mình bao lâu rồi không cười như vậy!

Huống Quyền Thủy nhướn mày rậm, một chút cũng không cười nổi, hơn nữa trên trán còn toát ra mấy vạch hắc tuyến, “Này, em, làm ơn giữ cho anh một chút thể diện chứ?”

Có cần cười đến khoa trương vậy không? Hừ, anh còn chưa cười cô có đáng về quê mùa, cô lại cười anh!

“Xin lỗi...” Vu Phiến Phiến vẫn còn cười mỉm, vừa nhắc đầu nhìn thấy mặt đàn anh, lại cười đến tràn cả nước mắt.

Huống Quyền Thủy chỉ biết vô lực sụp vai xuống, rốt cục lấy trong ba lỗ một vật hình chữ nhật được gói lại, “Thôi đi, anh không so đo với em, cầm lấy, đây là quà gặp mặt cho em”

Quà gặp mặt? Tốt như vậy sao? Vu Phiến Phiến vất vả nhìn cười, đưa tay nhận lấy gói quà hình chữ nhật.

“Cũng không có gì, chỉ là một quyển sách.” Là sách đang bán chạy – Harry Potter (*oa oa, ta nhớ 7 cuốn Potter bị biến thủ của ta*)

“Ồi... Cảm ơn.” Vu Phiến Phiến vô cùng ngượng ngùng.

Vừa rồi cô cười lớn tiếng như vậy, giờ lại nhận quà của đàn anh, khiến cô không khỏi đỏ mặt.

“Không có gì.” Huống Quyền Thủy phát tay, lười so đo với cô, “Giữa trưa ngày mai chúng ta cùng ăn một bữa cơm, coi như là anh chào mừng em mới tới!”

Giữa trưa thì hơi khó, cô còn phải về nhà thu xếp bữa cơm cho “ông chủ”!

“Không cần đâu anh.”

“Không cần khách khí, coi như đã quyết định vậy đi.” Không cho cô cơ hội cự tuyệt, Huống Quyền Thủy đến không cảm thấy người, đi cũng chẳng để lại bóng dáng, rất nhanh đã biến mất giữa không gian trường học rộng lớn.

Cô giật mình sững sốt một chút, vừa vịn tiếng chuông báo vang lên, cô đành cầm quà gặp mặt của đàn anh khóa trên, ngượng ngùng trở lại phòng học.

Có lẽ lúc trước nghe các nữ sinh viên khác bàn luận nên hiện tại có chút ảnh hưởng, cô không khỏi có chút hứng thú hồi hộp chờ đợi thầy dạy “Kỹ thuật làm vườn”.

Không biết chủ thuê nhà của cô, vị đàn anh khóa trên khi nãy và thầy giáo sắp đến, ai là người đẹp trai nhất?

Miên man suy nghĩ còn chưa ra đáp án, một thân ảnh cao to đã đi vào phòng học, Vu Phiến Phiến há hốc miệng hít mạnh vào...

Trời ạ! Đó là ông chủ của cô, Đường Uy Đình

Cô chột dạ, khuôn mặt nhỏ nhắn cúi gằm xuống, giống như kẻ trộm nhìn thấy cảnh sát mà lo lắng.

Đường Uy Đình tự giới thiệu ngắn gọn, cho dù không hề bày ra mị lực trước lớp học, nữ sinh viên trong phòng đã sớm mê muội nhìn anh đến đầu óc choáng váng, nước miếng chỉ thiếu chút nữa là chảy thành sông (>.<, *kinh, kinh quá!!!!*)

Sau khi tự giới thiệu, đó là “nghỉ thức” điểm danh bất thành văn.

Đại học là giai đoạn tự do nhất của đời người, ngẫu nhiên điểm danh vốn là công việc của các sinh viên quản lớp, cho nên Đường Uy Đình thuộc loại giảng viên bị sinh viên oán giận nhất bởi sự kỹ tính này.

Sau khi điểm danh một phần ba lớp, Đường Uy Đình thoáng nhíu nhíu mi mắt, giống như phát hiện điều gì rất vui mà khẽ mỉm cười.

Nụ cười này, khiến cho vài nữ sinh viên nhịn không được mà phát ra thanh âm như tiếng hít vào thật mạnh.

“Vu Phiên Phiên?”

Trời! Chết tiệt! Cô cam đoan, tuyệt đối là tên này đang cười thầm!

Nhắm mắt, cô chùng vai xuống, không tình nguyện mà háng giọng: “Có.”

Đường Uy Đình nhướn cao chân mày, giống như không nghe thấy tiếng trả lời của cô. Vài sinh viên ngồi gần Vu Phiên Phiên cố ý lấy tay chỉ chỉ cô, có ý nói với Đường Uy Đình là cái khúc gây Vu Phiên Phiên đang ở đây.

“Vu Phiên Phiên, sinh viên Vu Phiên Phiên.” Đường như cố ý đối nghịch với cô, Đường Uy Đình làm như không thấy ám chỉ của các sinh viên khác, cố gắng bức bách Vu Phiên Phiên làm rõ sự có mặt của mình.

“Có.” Cắn chặt răng, cô không thể không nâng âm lượng lớn lên.

Đáng tiếc, Đường Uy Đình vẫn không hài lòng, “Vu Phiên Phiên không có tới sao? Vu Phiên Phiên?”

“Có.” Cái đồ chết tiệt này, nhất định làm khó cô vậy sao?

Cả hai giống như đang chơi trò kéo cô, người qua kẻ lại không phân cao thấp, khiến cho các sinh viên vốn vô tâm đi học nhưng trước biểu hiện “loạn giảng” giữa một nữ sinh quê mùa Vu Phiên Phiên và giảng viên môn kỹ thuật lâm vườn, không khỏi cảm thấy tò mò cực kỳ, vụng trộm thì thầm, bàn tán nho nhỏ tại chỗ ngồi.

“Sinh viên Vu Phiên Phiên, nếu có đi học, làm ơn cho tôi biết.” Đường Uy Đình nhìn lên, cảm thấy chọc cô như vậy rất vui, mỗi lúc như vậy có thể khiến cho anh cảm thấy thật vui vẻ. *(Anh BT vừa thôi, em nó chạy mất giờ!!!!)*

Vu Phiên Phiên rốt cuộc chịu không nổi.

Đối mặt với khuôn mặt tựa phi tựa tiểu của bạn học cùng những ánh mắt tràn ngập vẻ ái muội khiến mặt cô đỏ lên, vừa tức gật vừa gào lên. . .

“Thật xin lỗi, em không biết lỗi tại thầy kém như vậy, sau này em sẽ nhớ rõ!”

Trong phút chốc toàn bộ giảng đường đều ngẩng người sừng sốt, ngay cả Đường Uy Đình cũng mở trừng mắt nhìn cô đang tròn tròn mắt, tim đập thình thịch.

Vu Phiên Phiên hít thở dồn dập, thở hắt ra một hơi, nếu không, cô sợ lồng ngực mình sẽ bùng cháy mất.

Sau một hồi im lặng, gương mặt Đường Uy Đình nhìn không được mà nở nụ cười.

Vừa mới bắt đầu chỉ là cười khế, càng về sau tiếng cười càng to.

Các sinh viên khác ban đầu đều trừng mắt nhìn Vu Phiên Phiên, sau khi nghe tiếng cười sang sảng của Đường Uy Đình lại nhìn ngược lại anh ta, trong mắt tràn ngập dấu chấm hỏi.

Giảng viên này thật lạ, rõ ràng không có chuyện gì đáng buồn cười lắm, vì sao thầy ấy lại cười vui vẻ đến như vậy?

“Tốt lắm, hy vọng các bạn đều có thể như sinh viên Vu Phiên Phiên đây ‘tràn đầy tình lực’. Được rồi, chúng ta tiếp tục điểm danh, sau đó học.”

Chuyện này như một đoạn nhạc đệm nho nhỏ lan truyền giữa các sinh viên, rất nhanh, không ai nhớ đến chuyện này, trừ Vu Phiên Phiên ra. . .

“Khụ! Tôm rang muối này sao lại ngọt như vậy!” Trứng tôm vừa mới bỏ vào miệng bị phun ra, Đường Uy Đình sinh thời, chưa từng ăn món tôm rang muối nào có vị ngọt như vậy.

“Ngọt sao?” Vu Phiên Phiên hơi nhướn mày, không có vẻ để ý lắm đến cạnh bàn ăn, chậm rãi gấp một ít trứng tôm, thông thả bỏ vào miệng, sau đó, kinh dị mở lớn hai mắt “Ồ? Sao lại ngọt nhỉ?”

Đường Uy Đình trừng mắt nhìn cô, hung hăng mà trừng mắt!

“Em nhầm muối ăn với đường trắng à?”

“Có lẽ vậy.” Nhún nhún vai, Vu Phiên Phiên tỏ vẻ không có gì là thành ý mà thừa nhận sự lên án của anh “Thầy có muốn nếm món khác không?”

Đường Uy Đình khó chịu, như đứa con nít hờn giận, thử từng món ăn trên bàn, Mỗi một lần nếm thử là một lần mặt nhăn mày nhíu, mặt mũi co thắt cả lại.

“Thế nào?” Mở to mắt, Vu Phiên Phiên bày ra vẻ mặt vô tội.

Đường Uy Đình chưa từng ăn bữa cơm nào khó nuốt như vậy.

Rau chân vịt sao lại có vị ngọt, món rau cải quải quý thì nhạt thêch, món bún thịt và cá đồ dạ thì khỏi phải nói; Hương vị vốn có của mỗi món ăn đều bị biến vị, không hề đồng nhất với sắc màu của món ăn, hoàn toàn không thể nuốt.

Anh định ngắt đầu thật thà trả lời câu hỏi của Vu Phiên Phiên, không vừa mới nhắc đầu lên, ánh mắt lơ đãng kịp thời bắt gặp khóe miệng của Vu Phiên Phiên không kịp giấu nét cười vừa khê nhếch, nháy mắt, anh tình ngộ nhận ra.

Con nhóc này đang cố ý trêu chọc anh sao?

Được, tốt lắm, xem anh hồi báo “ân sủng” của cô ta ra sao!

“Lại đây, ngồi xuống cùng nhau ăn đi.” Vẫy vẫy tay, anh vô cùng thân thiết mời cô ngồi xuống cùng mình.

Vu Phiên Phiên trừng lớn hai mắt, có chút e sợ mãnh liệt lắc đầu, “Không cần đâu, thầy, thầy cứ ăn một mình đi.”

Ban đầu cô gọi anh là “Đường tiên sinh”, sau khi biết thân phận giảng viên của anh, hơn nữa còn là thầy giáo của cô, cô sửa lại gọi anh là thầy.

“Đã nói cả trăm lần, ở nhà không cần gọi tôi là thầy.” Đối với kiểu xưng hô này Đường Uy Đình vô cùng bất mãn, điều này làm anh cảm thấy ở nhà mà cũng giống như đang công tác, cảm thấy bản thân mình thật đáng thương, “Lại đây, cùng ăn nào.”

Kể từ lần đầu tiên Vu Phiên Phiên bắt đầu gọi anh như vậy, anh đã kháng nghị rất nhiều lần, nhưng cô gái này cố tính không chịu sửa miệng, khiến cho anh vừa tức giận vừa buồn cười.

Cô bé này thoát nhìn hiền lành không có vẻ ương ngạnh, không nghĩ tới tiếp xúc một thời gian lại có nhiều phiền toái, thật khó thu phục!

Đường Vi Đình quả thực đã tìm “giúp” anh một đại phiền toái nha!

“Không, không, không. ... Không cần.” Vu Phiên Phiên nhịn không được lấp bắp.

Cô thừa biết khó ăn cỡ nào, bởi vì căn bản là do cô cố ý!

Ai bảo ông thầy trúng thối này ở lớp làm cho cô ngượng như vậy? Chẳng qua là cô dùng chút “trí lực” dùng thủ đoạn trả thù mà thôi, cố ý đem muối trở thành đường, món ăn vốn có vị ngon ngọt ôn nhuận chắc chắn sẽ trở nên khó ăn; Cô thế, cô cố ý như vậy.

Mà thầy lại muốn cô ăn cùng, không phải là tự cô hại lại bản thân mình sao? Cô không có ngốc như vậy! *(mà là em cực ngốc, làm như ai kia không biết ấy)*

“Lại đây, tôi nói ăn cùng thì cùng ăn đi.” Thấy cô không ngừng bước lùi về phía sau, Đường Uy Đình nhẹ nhàng buông bát đĩa, đứng dậy cùng cô chơi trò đuổi bắt quanh bàn ăn.

“A..” Vu Phiên Phiên không nghĩ tới anh ta có “nhã hứng” như vậy, nhất thời hoa dung thất sắc, cuống quýt tháo chạy.

“Sợ cái gì? Chẳng qua là ăn một bữa cơm thôi mà.” Vòng qua xô pha, mắt thấy sắp tóm được cô, tại sao nhanh như chớp lại không thấy bóng dáng?

Không đúng nha! Đây là nhà của anh, bố cục thiết kế trong nhà hẳn là anh hiểu biết nhiều hơn cô nhóc này, sao cô ta có thể lẩn nhanh như trạch, nhoáng một cái đã không thấy tăm hơi?

Không sao, anh cũng không phải loại đàn ông hiểu được cái nghệ thuật của sự buông thả, hiếm khi có thời gian cùng cô náo nhiệt thế này!

Anh sẽ khiến cho cô hiểu, có can đảm ác ý chinh anh, phải chuẩn bị tâm lý thừa nhận hậu quả!

Quay người lại, nhìn rõ thân ảnh của cô ở cầu thang, chính là đang muốn chạy lên lầu; Đó là phòng của cô, khó trách cô muốn chạy về phía đó.

Chân Đường Uy Đình dài, ba bước cũng bước thành hai nhanh chóng đi lên bậc thềm, rất nhanh xông lên cầu thang. “Còn chạy? Lại đây ăn cơm với tôi... A!”

Vu Phiên Phiên hoảng sợ nhìn anh ta lấy vận tốc cực nhanh thẳng hướng mình tiến đến, cô sợ tới mức thét chói tai, một bên cuống quýt chạy lên lầu, một bên quay đầu nhìn lại, nên không ngoài ý muốn, té ngã là kết cục tất nhiên.

Đương nhiên, khi cô té ngã, Đường Uy Đình theo sát phía sau trở thành kẻ bị liên lụy; Trong lúc nhất thời phản ứng không kịp, anh không có kịp thu hồi bước chân, ban đầu còn muốn né tránh thân hình chật vật của cô, nhưng cuối cùng lại không giữ được thăng bằng mà ngã lên thân mình gây yếu của cô.... “Oái!” Vu Phiên Phiên bị anh ngã đè lên, kêu oai oái, thiếu chút nữa văng hết không khí trong toàn bộ cơ thể ra ngoài.

“Chết tiệt!” Đường Uy Đình thấp giọng rủa thầm, vội vã ngồi dậy, vỗ vỗ vai của cô, “Này, em có sao không?”

Ánh mắt đỏ hồng ngắt đầu nhìn anh, vẻ mặt Vu Phiên Phiên đầy uất ức: “Đều tại thầy!” Ngay cả khi đau như vậy, một khi cô mở miệng cũng không quên chỉ trích anh, chính tại anh làm hại cô trở nên chật vật như vậy.

Tên đàn ông xấu xa này là tai họa, gặp gỡ phải anh ta là chuyện không tốt! Rốt cục cô đã chọc tới ai?

Lòng ngực Đường Uy Đình phập phồng mãnh liệt, giống như có cái gì đó đang xông vào; Anh thở sâu, cảm giác như có cái gì đó chấn động trong lòng ngực mình.

“Có bị thương không?”

Anh ôn tồn hỏi.

“Không có!” Tức giận đẩy bàn tay quan tâm của anh, Vu Phiên Phiên định đứng dậy trở về phòng, nhưng mũi chân vừa chạm đến bậc thang đã truyền đến cảm giác đau đớn, khiến cho cô kêu lên một tiếng “A!” Ngực Đường Uy Đình đánh mạnh một cái, không hiểu sao tràn ngập hoảng sợ: “Em lại làm sao vậy?”

“Cái gì mà ‘lại’ làm sao?”

Vu Phiên Phiên tức giận, rất ít khi cô nóng nảy với người khác, mà với ông thầy này, rõ ràng sống chung một mái nhà, cứ cố tình chọc cho cô nổi trận lôi đình.

“Nếu không phải thầy chạy theo em, làm sao em thành ra cái dạng này?” Nhịn không được, cô trách ngược lại anh ta.

Trời! Cô gái này tuyệt đối là chúa đồ lỗi, cái gì sai đều đổ lên đầu anh.

“Tôi hỏi em có bị thương không, nói chuyện tôi chạy theo em làm gì.” Anh cũng phát giận theo, phát hỏa la lại cô.

Đột nhiên, cả hai người đều im lặng.

Từ ngữ vốn có nhiều từ đồng âm mà nhiều nghĩa, nên người sử dụng từ nếu không để ý sẽ tạo nên nhầm lẫn nha!

Chạy theo, là động từ, có nghĩa là đuổi theo một ai đó, mà theo một nghĩa khác, còn có nghĩ là theo đuổi một ai đó.

(nguyên văn là “Truy” nha các tình yêu)

Hai người đồng thời cảm nhận được sự mập mờ trong lời nói của mình, cho nên đều tự động hoảng hốt ngậm miệng lại, nhưng ngược lại lại càng làm cho không khí càng thêm ám muội.

Thời gian cứ lặng lẽ trôi qua, chỉ nghe được tiếng hô hấp của hai người ở cự li ngắn truyền tới, không hiểu sao nhiệt độ trong nhà đột nhiên lên cao giống như đốt hỏa lò.

Cô gái nhỏ da mặt mông, Vu Phiên Phiên chợt dạ đỏ mặt, cảm giác hai gò má nóng bỏng lên.

“Này, làm gì mà mặt em đỏ lên thế?” Giữa trán Đường Uy Đình nhăn lại, dùng âm lượng lớn của mình che giấu nhịp tim đang đập loạn.

“Em đâu có?!”

Rất cục Vu Phiên Phiên chịu không nổi không khí ái muội này, trái tim của cô nhảy nhót loạn lên, không hề theo nhịp điệu ngày thường.

“Em muốn trở về phòng ... Ồi!” Kết quả mới định di chuyển,нат cá chân của cô truyền đến cảm giác đau đớn sâu sắc khiến cho cô kêu lên sợ hãi, đau muốn chảy cả nước mắt.

Đường Uy Đình nhũn mảy, bước tới trước áp chế, bỏ mặc cảm giác xôn xao trong ngực. “Tắm phần là trặc khớp.”

Anh lưu loát nhắc thân mình, không nói hai lời ôm lấy cô bế ngang lên, lại một lần nữa làm Vu Phiên Phiên kinh ngạc thét chói tai.

“Im miệng!” Anh nhắm chặt mắt, màng tai thiếu chút nữa bị tiếng la của cô làm rách. “Hiện tại đừng lộn xộn, tôi đưa em về phòng.”

Vừa kinh sợ vừa then ôm nhanh lấy cổ Đường Uy Đình, lần đầu tiên trong đời Vu Phiên Phiên ở gần một người đàn ông như vậy, nên càng miễn bàn đây là lần đầu tiên để cho đàn ông ôm lấy mình; Từ nhỏ tới giờ, ngay cả ba cô cũng chưa làm như vậy với cô, nay lại để cho ông thầy này chiếm hết tiện nghi.

Tính sai, tính sai rồi! Thật sự không nên ở trong nhà sói!

Đẩy cửa căn phòng phía trên lầu, Đường Uy Đình không có thời gian chú ý tới không gian bên trong được cô bố trí thật ấm áp thoải mái, sau khi đặt cô lên trên giường, xốc lại quần áo bị nhăn trên người rồi đi ra ngoài.

Thực ra, Vu Phiên Phiên có chút thất vọng.

Cô cũng không biết bản thân mình thất vọng cái gì, chỉ là trong lòng có cảm giác như bị cái gì đâm bị thương, sau khi rời khỏi vòng ôm ấm áp của anh ta, trời! Chẳng qua là thầy của cô quan tâm tới khách trọ mà thôi, một mình cô ở đây làm gì mà tìm đập thành thích thế này? Thật không thể hiểu nổi!

Nhưng cô không lường trước được, không lâu sau, Đường Uy Đình lại quay trở lại, trên tay là một chai rượu nhỏ, nhưng đủ làm cho Vu Phiên Phiên kinh

hãi trợn trừng hai mắt, cả người bắt đầu nhúc nhích không yên.

Cô biết đó là cái gì!

Bởi vì sống ở nông thôn, trong nhà mọi người bị bầm tím gì, ba cô đều dùng thứ giống như vậy để “tra tấn” người bị thương, đây chính là cái người ta gọi là “rượu thuốc.”

Không không không! Thầy cô sẽ không tàn nhẫn như vậy dùng thứ này “đổi phó” với cô chứ?

Chẳng qua là cô giờ trò đùa nho nhỏ, làm cho thầy một bữa ăn khó nuốt thôi mà!

“Em sao vậy?” Đường Uy Đình biết cô đang muốn trốn tránh cái gì, nhưng vẫn cố tình hỏi.

“Em... Em không sao.” Cô che mắt cá chân lại, cho dù nơi đầu ngón tay chạm vào truyền đến từng cơn đau đớn, cô vẫn giả bộ như không có việc gì.

Cô không có ngu ngốc tự chui đầu vào lưới đâu.

Vẫn tiếp tục đi tới, Đường Uy Đình xoay nút bình, đổ một chút rượu thuốc vào lòng bàn tay, ý đồ đã hiện ra rõ ràng, “Không sao mới là lạ, mắt cá chân sưng to như vậy.”

“Không cần!” Cô giống như muốn nhảy dựng lên, nếu không phải chân bị đau khiến cô khó khăn cử động, nhất định cô sẽ cầm chổi đuổi anh ta khỏi phòng mình.

Đường Uy Đình khó có được cơ hội này, tiếp tục chườm mặt tới trước: “Lại đây.”

“Không cần!” Giờ với cô sao? Trông cô có giống loại con gái ai nói gì cũng nghe không?

“Mắt cá chân của em không xử lý không được!” Trừng mắt trợn trắng, Đường Uy Đình bắt đầu suy nghĩ có nên dùng vũ lực với cô không.

“Không, em dấn cao dấn là được rồi!” Cô thỏa hiệp, chỉ sợ anh ta thực sự thả tay hạ độc thủ với mình.

“Em vừa phải thôi!” Đường Uy Đình trừng mắt như nộ, quyết định đổi phương thức đã thông tư tưởng của cô: “Nếu em không để cho tôi xử lý chỗ sưng, ngày mai em định đi học thế nào?”

Hai mắt Vu Phiến Phiến mở lớn, đáng thương nổi lên sắc hồng, “Em ngủ một giấc là ổn thôi.”

“Ngủ một giấc chỉ làm cho chân em sưng to hơn thôi!” Cô nhóc này, dạy bảo cô không mắng chửi không được, “Lại đây!”

“Không cần...” Cô vừa mới nhìn thấy rượu thuốc đã đau, sao có thể để cho anh ta xoa bóp cho mình?

“Tôi cảnh cáo em nha, nếu em cứ cố chấp, tôi sẽ “bắt nạt” em đấy!” Ha ha, lúc này anh có nhiều lợi thế nha, có thể uy hiếp được cô!

Vu Phiến Phiến trừng mắt không dám tin nhìn anh ta, “Thầy thật không ra gì!” Anh ta là giáo viên nha, dám nói ra lời ti tiện như vậy, thật sự hơi quá đáng!

“Tôi giúp em bóp chân, nếu không, tôi sẽ giống như lúc nãy ôm em đến trường, tự em chọn đi.”

Bạn đang đọc truyện *Xuýt! Đừng Nói Tôi Yêu Thầy!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

“A... cứu mạng a...”

Thanh âm mê lương vang vọng từ căn phòng nữ tính xinh đẹp truyền ra, may mắn ngôi nhà này ở cách khu dân cư đông đúc một khoảng khá xa, nếu không chỉ sợ hàng xóm sớm đã nhiệt tình gọi điện thoại báo nguy.

Thanh âm kia thoát nghe giống như trong phòng đang phát sinh vụ án giết người.

“Không cần, đau quá nha!” Giọng nữ mang theo thanh âm ní non thoát ra từ đường mũi, giống như đang bị tra tấn thật thảm hại.

“Đừng có nhúc nhích! Không cho phép lộn xộn, một lát nữa là xong!” Tiếng người đàn ông không có một chút thương hương tiếc ngọc, thanh âm có chút

không kiên nhẫn và vội vàng xao động.

“Làm ơn... đau không chịu nổi... ối...” Cô gái rớt cục khóc thành tiếng, hơn nữa là tiếng khóc kinh thiên động địa.

“Không được khóc!” Cô gái vừa khóc, người đàn ông lại lớn tiếng nạt, không nghe rõ được cảm xúc của anh ta, “Mới vậy đã khóc? Hai ngày tới còn phải tiếp tục làm như vậy.”

“Cái gì?” Cô gái giống như bị dọa tới choáng váng, hoàn toàn không dùng tới đầu óc mà kháng cự lại, “Bỏ ra! Em không cần! Đau quá!”

“Em mơ đi! Em nhất định phải làm cho tôi chán em ra phải không? Tôi cũng không muốn dùng vũ lực với em đâu!”

Vài con quạ đen bay qua ngôi nhà, dừng lại trên cột điện cách đó không xa nghỉ ngơi, một lát sau mới thỏa mãn vỗ cánh bay đi.

Trăm ngàn lần dùng hiểu sai đoạn đối thoại trên, nếu không chỉ có thể nhận cái kết cục là mất mặt.

Người trong phòng đang làm gì? Chỉ là cái việc xoa bóp mắt cá chân bình thường mà thôi. Cuối cùng, sau một hồi giằng co cũng nắm được bàn chân của Vu Phiến Phiến, trên trán Đường Uy Đình, cả trên thái dương cũng đều ướt đầm mồ hôi, tất cả là do cô gái này mà ra.

“Em cứ né qua né lại như thế, làm sao tôi làm được?”

Vu Phiến Phiến cũng không an phận chút nào, cô vịn vào bàn chân mình, trên mặt không ngừng tuôn trào ra mồ hôi và nước mắt, hoàn toàn không phân biệt rõ đâu là mồ hôi, đâu là nước mắt.

“Đau như vậy, thử hỏi làm sao em không né được!” Nước mắt lưng tròng, cô chỉ trích anh thô lỗ.

Tay nghề của thầy “cứng” hơn ba cô nhiều, càng xoa bóp càng như tra tấn ở địa ngục.

“Ai bảo em bị trật cổ chân làm gì?” Tự làm tự chịu đi.

Vu Phiến Phiến dùng đôi mắt ngập nước trừng lớn nhìn anh: “Vì sao em bị trật? Nếu không phải thầy đuổi theo em, em có thể ngủ ngon mà trật mắt cá chân không?”

Tay của Đường Uy Đình khựng lại, dường như không nghĩ tới cô sẽ phản bác lại như vậy.

“Em vốn ngược mà.” Tức cô quá, bàn tay trên mắt cá chân sưng đỏ của cô bất ngờ chà xát tạo áp lực, khi nghe thấy tiếng cô thét chói tay khóe miệng anh khẽ nhếch, trong lòng tràn ngập khoái cảm biến thái vì được trả thù.

“A! Đau quá...” Cô khóc kêu lên, ánh mắt tránh cứ bắn về phía anh bùng lửa giận.

Đường Uy Đình rút khăn giấy, lau khô rượu thuốc còn dính trên chân cô, sau đó bôi thêm một lớp thuốc mỡ, “Được rồi, mấy ngày nữa cẩn thận một chút, có gắng đừng đụng tới chỗ bị thương.”

Sao có thể không đụng đến? Cô là người, người đi bằng hai chân, yêu cầu của anh ta căn bản mà nói thật nhảm nhí!

Trừ khi cô không ra khỏi nhà, suốt ngày ở trong phòng, không cần nấu cơm cho anh ta anh may ra còn có thể.

“Đề mắt cá chân của em mau lành, mấy ngày nữa không cần chuẩn bị cơm cho tôi.” Anh xoay người nói, cầm lấy chai rượu thuốc và thuốc mỡ chuẩn bị chạy lấy người.

Sao? Tốt như vậy sao?

Làm sao mà thầy biết suy nghĩ của cô? Chẳng lẽ thầy có khả năng đọc được suy nghĩ của người khác?

Bỗng nhiên rùng mình, như có một dòng nước ấm quanh quẩn trong lòng cô, phút chốc ấn tượng tốt với thầy nhanh chóng tăng lên khiến cô không khỏi cảm thấy suy nghĩ tiểu nhân của mình thật đáng xấu hổ.

Khi Đường Uy Đình sắp sửa bước ra khỏi cửa phòng của cô, rốt cục cô cũng mang theo một chút áy náy nhẹ giọng nói lời cảm tạ.

“Cám ơn thầy.”

Mới bắt đầu thích ứng cuộc sống ở trường học, nên thời gian cạnh tranh thú vị cũng bắt đầu triển khai.

Các hội sinh viên dường như là nơi các sinh viên đều biết đến, bởi vậy sau buổi lễ đón chào tân sinh viên, các hội học sinh bắt đầu tiến hành tuyển nhận hội viên mới, cạnh tranh rất kịch liệt, chỉ có thể dùng tới từ “đầu rơi máu chảy” mà hình dung. (Kat: khiếp, còn hơn mấy công ty săn người!!!)

Mang theo cái chân bị thương mỗi ngày lê lét qua quảng trường của trường đại học, Vu Phiến Phiến có đủ lời mời của các hội sinh viên, có nhiều cái thú vị, nhưng cũng tương đối cảm thấy đau đầu.

“Em khóa dưới, đến đây, cùng tham gia với hội sinh viên biện luận chúng tôi đi!”

Hội biện luận? Khó mà làm được, cô không có tài ăn nói tuyên đối có thể bị đối phương văng nước miếng đến chết đuối. *(Kat: mô phật!)*

“Này em, hội leo núi của chúng tôi rất tuyệt nha, có thể tập thể hình lại có thể bảo trì tốt thân thể, tới tham gia với hội leo núi là rất đúng!”

Trùng mắt mở to, cô chỉ cần nghĩ tới cái chân vẫn còn nhói nhói đau, thì đã hoàn toàn không chịu nổi mong muốn tham gia hội leo núi, càng miễn bàn vì cô từng ở nơi có núi non, tuy rằng không phải mỗi ngày đều leo núi, nhưng nhà cô ở vị trí chân núi mỗi ngày đi lên đi xuống, như vậy hội leo núi này đối với cô không có chút hứng thú nào?

Vậ còn các hội khác?

Hội tạo hình mỹ thuật?

Không thể, cô không có được một nửa tế bào nghệ thuật trong người, hơn nữa dụng cụ vẽ lại rất đắt, cô không có cách nào chịu được việc tham gia hội nhóm có chí chất sang quý này.

Hội văn học?

Nếu cô có tiềm chất văn học, đã sớm học khoa Tiếng Trung hoặc chọn lựa khoa Triết học, sẽ không chọn khoa gia chánh này để học má công việc của một “bà chủ gia đình”.

Hội bơi lội?

Không thể, cô vốn lớn lên ở miền núi, hoàn toàn không biết bơi, chết đuối là chuyện nhỏ, không chừng còn phiền toái đến các hội viên khác gây lớn chuyện, cô không muốn lâm vào tình cảnh liên lụy người khác rất thiếu đạo đức.

Dường như mọi hội sinh viên đều có lý do cho cô từ chối, chính cô cũng thấy thật buồn phiền.

Vì sao không thể có hội nào có thể thoải mái lựa chọn, lại không cần lãng phí quá nhiều thời gian?”

Nếu có hội như vậy, thật tốt biết bao?

Mới nghĩ như vậy, một cô gái vừa xinh đẹp lạ có khí chất đi đến bên cạnh cô, lấy giọng nhẹ nhàng hỏi: “Em khóa dưới, em chưa tham gia hội nào à?”

Vu Phiến Phiến dừng bước, nhìn không được ngay người nhìn cô gái hấp dẫn trước mắt.

Không phải cô chưa từng thấy qua những cô gái xinh đẹp, nhưng người vừa xinh đẹp lại có khí chất như cô gái này rất hiếm, trước mắt lại rõ ràng xuất hiện một người như vậy; Giọng nói nhẹ nhàng, lời nói nhỏ nhẹ, cảm nhận được cốt cách thanh tao.

“Này em?” Cô gái hơi nhăn đôi mi thanh thú, nhưng vẫn xinh đẹp, làm Vu Phiến Phiến không khỏi trầm thờ dài.

Thường thường gặp toàn các anh, vì sao hôm nay lại gặp phải chị khóa trên xinh đẹp như vậy? Mà trái lại chính cô lại căn bản như vịt con xấu xí, khó tránh khỏi tự cảm thấy xấu hổ.

Cô cúi đầu, nhẹ nhàng mà lắc đầu.

“Vậy thật tốt quá!” Chị khóa trên xoay người hoan hô ra tiếng, làm Vu Phiến Phiến tròn mắt nhìn.

Đáng tiếc, chị khóa trên thật xinh đẹp, có điều đầu óc có vấn đề nha!

Cô không tìm thấy hội sinh viên nào thích hợp đã thấy thật buồn, mà chị ấy còn nói “Thật tốt quá”?! Thật sự không thể hiểu nổi!

“Em khóa dưới, chị là Ngô Khanh Thủy, khoa âm nhạc, mời em tới tham gia hội của bọn chị.” Ngô Khanh Thủy từ trong ba lô lấy ra một đĩa CD đưa cho cô “Đây, em cầm lấy CD nghe thử, chị tin rằng nhất định em sẽ thích.”

“Đây là cái gì?” Sao mọi người đều đưa đồ cho cô? Đầu tiên là anh khóa trên Hoàng Quyền Thủy, giờ lại tới chị khóa trên Ngô Khanh Thủy; hai người đây là thủy, chẳng qua một lọ là nước khoáng, một lọ là nước lọc, ha ha!

Lần khác nhất định phải giới thiệu cho bọn họ quen biết nhau, rất thú vị!

“Là “Ca kịch điện ảnh”, rất tuyệt!” Ngô Khanh Thủy yêu nhạc thành si mê, hơn nữa ca kịch là thứ cô yêu nhất, nhắc tới ca kịch, lời của cô sẽ không tự giác tuôn ra ào ào, khác với ngày thường luôn tĩnh lặng, giống như hoàn toàn thay đổi con người, “Chị thích nhất thể loại ca kịch, tin rằng em sẽ thích nó!”

Ca kịch? Nó là cái gì?

Đối với Vu Phiến Phiến mà nói, cô vốn ở nông thôn lớn lên, quả thực không hiểu lắm ý nghĩa của ca kịch, nhưng nhìn Ngô Khanh Thủy có ý tốt giới thiệu, thật sự cô không nói nên lời cự tuyệt, chỉ có thể nghe lời bỏ CD vào trong ba lô.

“Đây là phòng họp của hội sinh viên cũng là khoa mà chị theo học, nếu em nghe xong “ca kịch điện ảnh” có hứng thú, muốn gia nhập “hội thưởng thức ca kịch” của chị, hoan nghênh em tùy thời gian tới tìm chị.” Ngô Khanh Thủy rất nhanh viết một tờ giấy đưa cho Vu Phiên Phiên, mặt trên ghi chú rõ ràng những điều cô vừa nói.

Thưởng thức ca kịch? Sao nghe qua làm cho người ta cảm thấy hơi run run da đầu?

“Chị...”

Đang định hỏi rõ ràng, Ngô Khanh Thủy đã đột nhiên vỗ vỗ vai cô, “Không sao, có vấn đề gì chờ em nghe xong CD này nói sau được không? Chị còn phải đi mới thêm hội viên khác!”

“Vâng.” Hơi bủn xỉn lo lắng, Vu Phiên Phiên đi được vài bước, lại nhìn không được quất đầu ngoái nhìn Ngô Khanh Thủy một cái rồi mới ngượng ngùng rời đi.

“Em đang nhìn cái CD gì vậy? Sao lại chuyên tâm tới thế?” Trong lúc quyết tâm của Vu Phiên Phiên không ở yên, Huống Quyền Thủy nhận ra cô đang rất phân vân, nhìn không được hỏi cô.

“Ca kịch.” Nháy mắt mấy cái, Vu Phiên Phiên thiếu chút nữa quên có anh khóa trên đang ngồi trước mặt mình, nhất thời phục hồi tinh thần lại, “Anh, anh từng nghe qua ca kịch chưa?”

Huống Quyền Thủy tròn tròn hai mắt, hơi hoảng sợ nhìn cô trừng trừng, “Em đừng có nói với anh, em cũng thích cái thể loại âm ỹ chết người này đó!” Không những toàn những người âm ỹ, còn có thể làm cho người ta không tự chủ được mà nổi da gà, chịu được mới lại!

“Không có, là một chị khóa trên đưa em bảo là nghe thử. Chị ấy rất nhiệt tình, nên em không tiện từ chối, cho nên mới nhận.” cất CD vào ba lô, cô hỏi phục tinh thần đối mắt với Huống Quyền Thủy, nếu không thì thật không phải phép, vị đàn anh này đã đặc biệt đón tiếp cô lúc mới vào trường mà!

“Ừ.” Có vẻ nhẹ nhõm, Huống Quyền Thủy nhẹ nhàng thở ra, giống như lo rằng cô sẽ đem CD ca kịch kia đưa cho anh vậy, “Chân của em vì sao lại thành như thế? Đi từng bước một như vậy có đau không?”

Không hiểu sao câu hỏi của Huống Quyền Thủy lại làm cho cô đỏ mặt, “À... Không, em chỉ không cẩn thận bị té ở cầu thang, trặc chân mà thôi.”

“Té ở cầu thang? Bị trặc?” Hơi nhúm mày, Huống Quyền Thủy không thể tin cô có thể giống như trẻ con mà bị thương như vậy, “Lớn rồi mà còn có thể như vậy? Em không để ý gì thì phải.”

Vu Phiên Phiên cười gượng hai tiếng, không biết nên trả lời thế nào mới đúng.

Xoay người, tấm kính thủy tinh bên cạnh hai người vang lên tiếng gõ cốc cốc, thu hút sự chú ý của hai người, vừa quay đầu, đã nhìn thấy Đường Uy Đình đứng ở phía bên kia tấm kính nhìn bọn họ chằm chằm.

“A? Là Đường lão vịt!” Giơ lên lon coca, các tấm kính vẫy tay với Đường Uy Đình, ý muốn mời anh ta cùng ăn com.

“Đường lão vịt?” Vu Phiên Phiên ngạc nhiên, không hiểu được làm sao Đường Uy Đình lại có cái danh hiệu “Đường lão vịt” này.

“Biệt danh, thầy Đường rất nghiêm túc, cho nên bọn anh đều gọi thầy ấy là Đường lão vịt.” Huống Quyền Thủy cười cười, dùng lời ít ý nhiều mà giải thích biệt danh của Đường Uy Đình.

Một cuốn giáo án nặng chịch đập lên đầu Huống Quyền Thủy, hóa ra Đường Uy Đình đã nghe được, anh ta nhướn mày, cũng không giống là đang tức giận cho lắm: “Em dám nói xấu sau lưng tôi.”

“Không có, oan uổng quá...” Huống Quyền Thủy cọt nhà đáp lời, xu nịnh đẩy ghế dựa ra mời Đường Uy Đình ngồi, “À, Đường lão vịt, đây là sinh viên khóa dưới mà em trực tiếp hỗ trợ, chắc thầy cũng dạy em ấy.”

Đường Uy Đình hơi khựng lại khi đang ngồi xuống, liếc mắt nhìn Vu Phiên Phiên một cái, lập tức làm cho cô giật mình, không hiểu được chột dạ mà cúi đầu.

“Đúng vậy, chắc là có.” Đường Uy Đình thần nhiên đáp lại, không có ý muốn nói thêm điều gì riêng.

Trời mới biết anh cùng cô nàng này biết nhau tới mức độ nào, tới mức gặp mặt không muốn nhìn tới nhau luôn ấy chứ, thật là!

Không bị cô dùng độc thuốc chết xem như là may mắn lắm rồi, anh cũng không dám trông cậy cô sẽ thích anh nhiều lắm.

“Không thể chắc là có, mà là nhất định.” Khoa gia chính gồm hai ban học, kỹ thuật làm vườn là môn học mà Đường Uy Đình đảm nhận việc giảng dạy trong cả hai ban, cho nên anh không thể chối là không được. “Đây là em khóa dưới em hướng dẫn, Đường lão vịt cố gắng giúp đỡ em ấy tốt nhé.”

Ý là, để cho cô ấy thoải mái trong việc, dễ dàng có thể pass qua môn học, đừng gây nhiều áp lực cho cô, cho dù kỹ thuật làm vườn vốn không phải là môn học nặng nề nhất khoa.

Trán hơn hẳn lại khi cười, vẻ mặt Đường Uy Đình tuyệt đối là cười mà ẩn dấu âm hiểm, “Yên tâm, nhất định tôi sẽ “để ý” tới em ấy.”

Da đầu Vu Phiến Phiến run lên, hoảng sợ nhanh chóng ngẩng đầu liếc nhìn thầy một cái, ngay khi chạm đến ánh mắt sắc bén của thầy lại vô dụng cúi đầu xuống.

Cái gì chứ! Bọn họ đang tính cái gì vậy? Căn bản lại ở trước mặt cô, thảo luận tính kế đối đãi với cô! Cô phải đáp lại như thế nào mới đúng?

Sao nói gì cũng không đúng vậy!

Tầm mắt khẽ chuyển, trong lúc lơ đãng nhìn thấy Ngô Khanh Thủy từ phía bên kia tường thủy tinh đi qua, cô hưng phấn gõ gõ vào tấm thủy tinh thu hút sự chú ý của chị khóa trên, quả nhiên thành công khiến cho cô ấ dừng chân, chú ý tới Vu Phiến Phiến.

Lúm đồng tiền xinh đẹp của Ngô Khanh Thủy xuất hiện, nhưng khi nhìn đến hai người đang ngồi cạnh Vu Phiến Phiến lại thu lại nét cười, quay đầu không hề nể mặt người mà bỏ chạy là người.

“Hả? Sao lại thế?” cử chỉ của cô ấy làm Vu Phiến Phiến cảm thấy khó hiểu? Rõ ràng lúc đầu chị ấy rất vui vẻ, sao lại lập tức trở mặt?

“Em lại làm sao thế?” Đường như bị Đường Uy Đình làm cho chú ý, Huống Quyền Thủy cũng dùng cuốn vở đập vào đầu Vu Phiến Phiến, không hề chú ý tới cái nhăn mày của Đường Uy Đình, “Cái gì lại thế?”

Túi thân xoa xoa đỉnh đầu, trong mắt Vu Phiến Phiến tràn ngập ai oán, “Đau quá nha anh.” “Vừa rồi em nhìn cái gì?” Huống Quyền Thủy tò mò nhìn theo hướng tầm mắt cô vừa nhìn, nhìn thấy thân ảnh quen thuộc phía bên ngoài cửa thủy tinh, anh ta hí hóp mắt lại, muốn nhìn rõ thêm nhưng người kia đã đi mất hút.

“Không có gì, chỉ là nhìn thấy chị khóa trên xinh đẹp lần trước cho em đĩa ca kịch.” Cô thật thà trả lời. Huống Quyền Thủy nhăn mày, không khí bàn ăn nhanh chóng ngưng trệ lại.

Cô không quen với việc học trưởng nhìn sáng sủa mà đột nhiên trầm lặng, trong lòng tò mò: “Anh?”

“Mau ăn cơm, nguội rồi.” Đường Uy Đình khẽ xoa đầu cô, muốn cô đừng quá tò mò, không nên để ý tới chuyện người ta không muốn nói.

“Vâng.” Nháy mắt mấy cái, cô cũng không dám nói nữa, nhưng vẫn không ngừng mà nhìn trộm Huống Quyền Thủy, trong lòng ngập tràn những suy đoán, nhưng cũng chẳng đoán ra được cái gì.

Kinh lan - kinh lan - kinh lan - kinh lan - kinh lan - kinh lan - kinh lan - kinh lan – tiếng nhạc cao vút và thanh âm tiếng hát tràn ngập căn nhà, đến nỗi cảm giác như ngay cả cột nhà cũng chấn động, ở giữa rơi xuống một chút bụi, có thể thấy được uy lực kinh người của âm thanh. Tiếng đập cửa dồn dập vang lên, gõ một lúc, Vu Phiến Phiến mới nghe được thanh âm mỏng manh đó bởi vì tiếng nhạc đã bao trùm tất cả.

“Xin hỏi ai?” Tiếng nhạc cao vút đã khiến đầu cô quay quay, hoàn toàn đã quên ở nhà chỉ có thể là Đường Uy Đình đến gõ cửa.

Về mặt Đường Uy Đình xanh đậm đứng ở ngay cửa, trừng mắt nhìn Vu Phiến Phiến vừa mở cửa ra. “Tiểu thư, có thể cầu xin em đừng có nghe cái âm nhạc quý quái kia được không?” anh đã nhăn mày lắm rồi, đến khi không nhịn nổi mới đến gõ cửa.

“A? Nghe không hay sao?” cô cảm thấy cũng không tệ lắm, tuy rằng không phải thích lắm, nhưng lần đầu tiên nghe cảm giác chưa rõ ràng lắm, cô cũng để ý đề nghị của Ngô Khanh Thủy, không chừng có thể sẽ gia nhập hội thưởng thức ca kịch.

“Tôi muốn điên lên rồi.” biểu hiện của Đường Uy Đình thật trực tiếp, ngoài việc xác minh qua lời nói, anh còn day day huyết thái dương, tỏ vẻ đang đau đầu muốn chết.

Vu Phiến Phiến tròn mắt nhìn anh. “Thầy đau đầu à? Có muốn em giúp thầy mát xa thái dương?”

Đường Uy Đình dùng tay lại, “Em, em làm được không?”

“Đương nhiên, ở nhà em thường giúp ba mẹ em mát xa đó!” Giống như sợ bị xem thường, cô chỉ thiếu chút nữa là vỗ ngực mà cam đoan.

“Vây, trước tiên em tắt nhạc đi.” Cô nhóc này thật là, dùng thứ âm nhạc cao cấp ấy hại lỗ tai anh, thật sự là quá độc ác!

Chu miệng lên, cô có vẻ không tình nguyện, vừa đi vừa lải nhải, “Được thôi! Sao phải nam thật kỳ quái, rõ ràng nhạc nghe êm tai như vậy, sao lại không thích?”

Ngay lúc cô bĩu môi, Đường Uy Đình thoáng ngẩng ngẩng cả người như bị sét đánh.

Đừng! Sao anh lại cảm thấy biểu tình đó của cô nhóc này thật gọi cảm? Lại làm cho thân thể anh trong chốc lát nổi lên phản ứng? Không ổn! Thật sự không ổn! (Kat: rất rất không ổn ah!)

“Đi vào, vào trong này thầy!” Tắt nhạc, Vu Phiến Phiến vẫy tay với anh, muốn anh đi vào phòng, “Hay là muốn đến phòng của thầy?”

Ngắm theo tối nghĩa của lời nói mà nuốt nước miếng, Đường Uy Đình không tự chủ được hiểu sai.

Lời của cô sao lại giống như đang mời mọc anh?

Xong rồi, anh tiêu rồi, ý nghĩ trong đầu lộn xộn cả lên. ... Cô là học trò của anh nha! Sao anh lại có ý tưởng hạ lưu như vậy?

“Mau lên, thầy còn đứng đó làm cái gì?” Vu Phiên Phiên mất kiên nhẫn, đơn giản tiến tới kéo anh đi, “Nhanh đi vào thôi!”

Thầy này lạ nha, phản ứng siêu chậm chạp, đứng như thế làm sao mát xa? Thầy ấy cao như vậy, vượt hơn cô cả cái đầu, làm sao cô với tới huyết thái dương của thầy?

Mặt Đường Uy Đình đỏ bừng, mồ hôi lạnh toát đầy trên trán, “Không cần, tôi thấy tốt hơn nhiều rồi.” Tiêu rồi, bất luận cô nói cái gì, anh đều nghĩ tới những chuyện không được đường hoàng ...

Không được! Không thể cứ ở trong này, anh phải bình tĩnh lại, một mình bình tĩnh lại mới được. “Sao vậy? Không phải thầy đau đầu sao?”

Vu Phiên Phiên không suy nghĩ gì nhiều, dùng lực kéo kéo ống tay áo của anh, anh lại lập tức vùng ra, giống như bị sét đánh tới.

“Thầy?” chớp mắt mấy cái, cô thật sự không hiểu anh đang nghĩ gì, chẳng qua cô chỉ giật nhẹ ống tay áo của anh ta thôi mà, sao lại phản ứng mạnh thế?

“Không, tôi không sao, lần sau nói tiếp.” Dường như là đang hoảng sợ, anh hỏa tốc chạy tới phía cầu thang, dùng tốc độ lửa thiêu sau lưng mà lùi xuống, dường như e sợ cô hóa thành quái thú cắn anh.

“Thật là? Thầy?” Kỳ quái, hiện tại đang phát sinh chuyện gì? Sao cô không hiểu gì hết?

Mờ mịt nhìn chăm chăm hành lang cầu thang không có người, Vu Phiên Phiên mờ mịt trong đầu, hoàn toàn không hiểu được trong lòng Đường Uy Đình đã chậm rãi nổi lên sự thay đổi hóa học gì ...

Một sự thay đổi đủ ảnh hưởng tới tương lai hai người lại mang theo hương vị biến hóa ngọt ngào!

Bạn đang đọc truyện *Xuýt! Đừng Nói Tôi Yêu Thầy!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4

“Ừ, không có gì khác biệt lắm, về sau không cần phải xoa bóp, chỉ cần dùng thuốc mỡ bôi lên là được.” Vu Phiên Phiên bôi thuốc liên tục vài ngày, bàn chân bị sưng của cô cũng giảm bớt, Đường Uy Đình rốt cục cũng nhẹ nhõm, không muốn nhìn thấy cô mỗi ngày đều chịu cảnh xoa bóp làm đau đớn đến như vậy.

“Như vậy thì tốt rồi sao? Về sau cũng không cần xoa bóp nữa sao?” Tuyên bố của Đường Uy Đình đối với cô mà nói, quả thực là tin lành, làm cho thần kinh căng thẳng của Vu Phiên Phiên thả lỏng, rốt cục có thể không cần mỗi ngày đều trong trạng thái bị vây trong “cảnh giới màu đỏ”.

“Ừ.” Đường Uy Đình cẩn thận đem thuốc mỡ bôi lên mắt cá chân của cô, không biết tại sao, trong lòng dâng lên một chút cảm giác mất mát. “Tự mình cẩn thận một chút, đừng để bị thương nữa.”

Cô bấu môi, giọng điệu mang vẻ thăm oán. “Em cũng không phải cố ý.”

“Được rồi, về sau cẩn thận một chút là được.”

Sau khi đưa tay lau khô xong, nhưng anh lại bất giác đưa tay xoa loạn mái tóc trên đầu cô, làm rối bím tóc của cô, chính mình cũng hoảng sợ, không nghĩ đến chính mình lại có loại hành động như vậy, giống như là... không đúng phép tắc lắm., anh là thầy giáo nha, có thể nào đối với học sinh của mình “Tâm hoài bất quý” (có những suy nghĩ không đúng)?!

“Á! Thầy xem thầy kìa!” Vu Phiên Phiên tìm vốn đã đập rối loạn, lại không nghĩ nói ra làm tim hai người đập loạn giống nhau. “Đem mái tóc của em biến thành rối loạn như vậy, thật chán ghét!”

Vu Phiên Phiên mượn cớ đề cập tới mái tóc để che dấu tâm tình đang rối bời của mình. Cô phát hiện, hai người ở cùng một chỗ như vậy, làm cho cô rất khó có thể điều chỉnh nhịp tim của mình đập bình thường.

Đây là chuyện gì? Cảm giác có vẻ khác lạ, nhưng lại không chán ghét, là một loại tâm hoảng hốt, ý loạn loạn, lại mang theo cảm giác ngọt ngào, tò mò quái nha!

Cởi bỏ bím tóc bị làm loạn, mọi thường tóc được chải gọn gàng, lại thắt chéo nhau thành bím nay xõa ra tạo cảm giác xoăn nhẹ bông bênh, nhìn thật thanh lệ, hoàn toàn không giống với ấn tượng một người ngày trước kia

“Ôi, thật rồi.” Vu Phiên Phiên ra sức chải thẳng lại tóc, nhưng phần đuôi lại không như mong muốn rồi rắm lại cùng một chỗ.

Cô chải đuôi tóc một cách thô bạo, cảm giác mặt mình càng ngày càng nóng, động tác cũng càng ngày càng đại khái, làm cho đã rồi nay còn rối hơn, càng khó đi ra.

Trùng lớn mắt, Đường Uy Đình chưa từng gặp qua cô gái nào ngốc như vậy.

Những cô gái bây giờ, thật có năng lực đem chính mình từ trên xuống dưới làm cho thỏa đáng, cho dù chính mình không có năng lực về phương diện kia, cũng sẽ có biện pháp đạt được lý tưởng ở mức độ phù hợp.

Nếu chỉ có ý đánh giá phương diện bên ngoài thì sẽ không nghĩ Vu Phiên Phiên là một cô gái lanh lợi, đáng vẻ quê mùa đem so với người ở thời đại nguyên thủy xem ra tốt hơn một chút, hoàn toàn không hơn không kém.

“Đáng ghét, như thế nào lại không gỡ được!” Rối rắm làm cho Vu Thiên Thiên không còn kiên nhẫn, cô vọt tới bên cạnh bàn mở ngăn kéo, từ ngăn kéo tìm ra một cây kéo nhỏ, mất hướng tới chỗ tóc rối chuẩn bị cắt bỏ -- “Đừng!” Đường Uy Đình nhanh tay lẹ mắt, trước Vu Thiên Thiên còn chưa kịp đụng tới chỗ tóc rối, nhanh chóng đoạt được cây kéo thủ công nhỏ. “Em làm gì? Chải tóc bình thường không được sao? Thế nào lại muốn cắt tóc?”

“Không cần lo cho em!”

Vốn cô không nghĩ là sẽ cắt tóc ngắn như vậy, thậm chí chỉ sửa lại vài chỗ, kết quả lại bị Đường Uy Đình ngăn cản, làm kích thích tính phản loạn trong người cô, nhìn không được liên buồn bực, di chuyển người muốn cướp lại cây kéo nhỏ từ hân.

“Thầy chết bầm, trả kéo lại cho em!”

Vu Thiên Thiên xưng hô có tính trẻ con quá mức, làm cho Đường Uy Đình cũng bướng bỉnh theo đứng lên, tránh trái tránh phải không cho cô cướp được kéo. “Không cho!”

“Đó là của em! Trả lại cho em!”

Một bên tròn đồng tròn tây, một bước bên trái một bước bên phải, cả hai bên cùng di chuyển thật sự đứng cũng không vững, Vu Thiên Thiên liền một cái lao đảo, cả người mất đi cân bằng ngã về phía trước Đường Uy Đình, hoàn toàn không khống chế được đem sức nặng toàn thân ập lên người anh.

Đường Uy Đình đưa lồng ngực về phía trước, không cần nghĩ ngợi liền đem cây kéo nhỏ ném vào góc tường, bước chân theo bản năng mà di chuyển, phát hiện gót chân vừa vịn để cạnh ở giường cô, làm cho anh thoáng thở ra nhẹ nhàng, xem ra bọn họ chắc là không tới mức té ngã ở trên sàn nhà cứng rắn, cũng sẽ không cho cây kéo thuận lợi gây tổn thương ngoài ý muốn.

“A.....”

Đây là cái gọi là “vừa ăn cướp vừa la làng”, rõ ràng là Vu Phiên Phiên tự mình mất cân bằng làm liên lụy Đường Uy Đình, kết quả là cô so với Đường Uy Đình còn muốn kêu lớn tiếng hơn, sau đó hai người nằm trên giường nháy mắt nhìn nhau.

“Bùm, bùm, bùm...” Bên tai anh nhanh chóng truyền đến tiếng tim đập, Vu Phiên Phiên có chút đỏ mặt, nhất thời không biết chính mình có nên đứng lên hay không, từ trên người anh ta rời đi.

Mà rồi người anh ta đứng dậy, phải nhìn đến mặt của anh ta, làm cho cô cảm thấy có chút xấu hổ; Nhưng nếu không làm như vậy, thì sẽ vẫn nặng nề nằm trên người anh ta, lại có điểm không thỏa đáng lắm, dù sao bọn họ cũng là....

Nói khó nghe một chút, dù sao cũng là trai đơn gái chiếc, cô thực sự không biết phải lựa chọn như thế nào cho tốt.

Ban đầu vẫn duy trì khoảng cách vô hình giữa hai người, nhưng lại không hề đoán trước được tình hình hiện tại, vẫn là đem khoảng cách giữa hai người rút ngắn nhất; Ngoại trừ cảm nhận được nhịp tim đập của nhau, tràn ngập ở chóp mũi Đường Uy Đình, là hương cỏ xanh thoáng nhẹ trên người cô.

Đây là điểm khác giữa Vu Phiên Phiên với cô gái khác.

Cô ngoại trừ trang phục, đáng vẻ quê mùa, ngốc nghếch cộng thêm tính tình không tốt ở ngoài, làm anh đặc biệt ấn tượng khác sâu đó là hương thơm độc đáo trên người cô.

Cái loại hương vị này, rất giống sở thích làm vườn của anh, tự nhiên, tươi mát, hoàn toàn là hương thơm thuần khiết, thực khiến anh động tâm....

Động lòng, không bằng lập tức hành động!

Một ý niệm bất chợt xuất hiện trong đầu anh, đồng thời hai mắt tỏ vẻ kinh động, Vu Phiên Phiên đang nằm trên người anh có động – cô quyết định phải rời khỏi lồng ngực ấm áp của anh!

Mặc dù có điểm đáng tiếc, nhưng cô cũng không thể cùng thầy giáo “Dính” một chỗ như vậy?! Ngày mai cô còn phải đi học nha!

Cô lấy tay để ở giường làm trụ, đang muốn dùng sức đẩy thân lên trên, Đường Uy Đình lập tức miễn cưỡng cảm phát hiện cô đang động đậy, không kịp nghĩ lại, bàn tay như là có ý thức ôm lấy gáy cô đè trở lại, đem cô vừa mới ngẩng đầu lên liền áp xuống – hoàn toàn không đoán trước điểm tựa bị lay động làm cho Vu Phiến Phiến mất đi cân bằng, khi hồi phục lại tinh thần, thì bốn phiến môi mềm mại đã sớm dán dính lại với nhau.

Trong nháy mắt vừa rồi, cô không nhìn nhầm phải không?

Bọn họ hiện tại đang làm cái gì?

Nên giải thích tình trạng hiện tại của bọn họ là như thế nào đây?

Chẳng lẽ đây gọi là hôn môi mà bạn học hay tương truyền?!

Á! Điều này sao có thể?!

Anh ta là thầy giáo, mà cô lại là sinh viên của anh, nếu để cho ba cô biết, không đánh gãy chân chó của cô.....À không, hai chân của cô mới là lạ!

Mới mở miệng muốn kêu “Khoan”, Đường Uy Đình vừa nháy mắt đã tìm được cơ hội cho cái lưỡi trơn trượt xâm nhập, anh mượn sức lực ở đầu lưỡi nhẹ nhàng tách đôi môi đầy đặn của cô, bước bình tiến vào trong miệng mà chơi đùa.

Chà – quả nhiên hương vị của cô cùng mùi thơm trên người thật thơm ngát, ngọt ngào giống nhau, làm cho anh nhịn không được muốn càng nhiều, càng nhiều.....

Vu Phiến Phiến tim đập hoàn toàn hỗn loạn, cả khuôn mặt đều đỏ lên, toàn thân hầu như không còn sức lực.

Nhìn xem, lông mày của anh dày rậm theo khuôn, lông mi lại dài, xem ra khi nhắm mắt lại khuôn mặt nhìn say mê cỡ nào – nha, không! Cô sao có thể bởi vì tham nhìn “tướng mạo khôi ngô” của anh mà làm cho chính mình mơ mơ màng màng đi như thế?

Việc này là không đúng! Ít nhất lấy thân phận bọn họ mà nói cũng không thích hợp.....

Hôn môi.

Cô thử thoát khỏi môi anh cùng bàn tay đang khống chế kia, nhưng đều là không thể, cô hoàn toàn vừa động đậy, Đường Uy Đình thuận người xoay một cái, hai bên lập tức hoán đổi vị trí, cô ngược lại bị anh chặt chẽ đặt ở trên giường mềm mại.

Vu Phiến Phiến cảm thấy vừa mới có một trận trời đất lay chuyển, liền hoàn hồn trở lại, phát hiện tình huống đã trở nên ái muội hơn; Tay anh đã nhanh chóng ôm lấy vòng eo của cô, khiến cô liền có cảm giác – cô biết bản thân mình không hề mất đi nhận thức, cũng không chán ghét cảm giác thầy hôn cô, thậm chí còn có điểm hưởng thụ ngọt ngào, cảm giác mềm mại, nhưng mà.....Nhưng bọn họ như vậy là đang ở tình huống gì?

Vừa không là người yêu, lại càng không là vợ chồng, hơn nữa thân phận còn là thầy giáo cùng học trò, làm cho việc này vô cùng cấm kỵ, cũng bị người đời chỉ trích.

Không đếm được có bao nhiêu suy nghĩ đang bao phủ lấy Vu Phiến Phiến, cô không biết dùng bao nhiêu sức mới đẩy được Đường Uy Đình ra, sau đó nhanh chóng lui đến góc giường khác – khoảng cách xa anh nhất.

“Phiến Phiến.....” Hiển nhiên Đường Uy Đình do cảm xúc mãnh liệt vẫn còn chưa thỏa mãn.

Anh cảm thấy còn chưa đủ, chỉ hôn môi cũng không thể đáp ứng được vọng của chính mình đối với cô, một chút anh cũng không muốn ngưng lại nụ hôn ngọt ngào này, thậm chí còn muốn tiếp tục duy trì! Vu Phiến Phiến nhanh chóng lắc đầu rồi lại lắc đầu.

Tim của cô đập thật nhanh, phải tránh xa anh. Nếu tiếp tục tình cảnh vừa rồi, cô thật sự không còn sức lực để cự tuyệt nữa.

Cô yếu đuối phát hiện, dường như chính mình cũng có tình cảm với thầy, một loại tình cảm không được cho phép.

Trong lúc đó cảm xúc của hai người đã có sự biến hóa, cô không chắc mình có thể lại đẩy anh ra lần nữa, bởi vậy, rời xa anh mới là cách tốt nhất.

Đường Uy Đình hạ ánh mắt lộ vẻ thoáng buồn, đang muốn đưa tay chạm vào cô, thì một giọng nữ cất lên như phá vỡ không gian yên tĩnh lúc bấy giờ, giống như lấy nước lạnh đổ xuống đầu hai người “A a, trong phòng sao lại có một cảnh mờ ám nha?” Đường Uy Đình loạn choạng cảm lấy kính râm, ý cười bước bình bất tại trên môi, “Chị không đến quấy rầy đây chứ?”

Con người rất kỳ quái, đối với bầu không khí ám muội đặc biệt miễn cưỡng, hơi có chút gió thổi có lay, không cần ám chỉ điều gì liền đem hai đường thẳng song song đặt cùng một chỗ, nên thuộc cùng một loại “cảm ứng đặc biệt”.

Vu Phiến Phiến có chút kinh sợ, vội vàng ôm lấy gối ôm che lấp mặt mình – trời ơi! Mắc cỡ chết người! Cũng may vừa rồi cô đẩy thầy giáo ra, bằng không làm cho chị Đường nhìn thấy cô cùng thầy giáo hôn nhau, không phải là..... Tất cả đều xong rồi sao?

Giải thích như thế nào cũng đều không rõ!

Ảo nào tròng mắt nhìn Đường Uy Đình một cái, Đường Uy Đình chính mình hồi hận sao không tịch thu cái chìa khóa của chị anh, không cho chị ấy ra vào nhà một cách tự do như vậy. “Chị tới làm cái gì?”

“Như thế nào, chị không thể tới sao?” Đường Vi Đình thoải mái tiến vào trong phòng, không nghĩ trong phòng có tới ba người, thì không gian trở nên chật hẹp.

Cô cố ý hướng tới ngồi cùng Đường Uy Đình và Vu Phiên Phiên, cảm thấy buồn cười đưa tay kéo tấm chăn của Vu Phiên Phiên, hai mắt sáng lên tinh tường xem kỹ khuôn mặt đỏ hồng của cô. “Lấy gối áp vào mặt làm cái gì? Không sợ hít thở không thông nha?”

“Chị Đường.....” Vu Phiên Phiên nói lắp bắp, như bị nói trúng tim đen mặt cô đỏ hồng hơn.

Ánh mắt Đường Vi Đình ám muội tinh tế đánh giá cô, nhất là Vu Phiên Phiên có đôi môi đỏ mọng càng làm cô cảm thấy hứng thú. “Phiên Phiên bị người ta cắn à? Nếu không môi như thế nào lại sưng sưng?”

Vu Phiên Phiên không thốt nên lời, trong nháy mắt đầu cô trở nên trống rỗng.

“Chị!” Không đành lòng nhìn Vu Phiên Phiên bị Đường Vi Đình cố ý trêu đùa, Đường Uy Đình ra tiếng quát bảo ngưng lại. “Chị tìm em rốt cuộc là có chuyện gì?”

“Ai nói nhất định chị phải tới tìm em?” Cô bĩu môi, Đường Vi Đình bỏ qua mặc kệ đứa em trai này. “Chị lại không được tìm Phiên Phiên sao? Em thử nói xem, Phiên Phiên?”

Không thể cười, Vu Phiên Phiên cô thật muốn khóc nha!

Chị gái như thế nào thì em trai như vậy nha – quả nhiên là cùng xuất thân từ một nhà, hay bất nạt người khác giống nhau!

“Làm trò, em không tin mọi việc sẽ đơn giản như vậy.” Hừ lạnh một tiếng, tám phần lại là vì một việc mà đến.

Nhìn vẻ mặt trẻ con của Đường Uy Đình, Vu Phiên Phiên bất giác cảm thấy hứng thú.

Thầy giáo chỉ có đứng trước mặt chị Đường mới có thể có tính trẻ con như thế, nếu không bình thường không đứng đắn không được, căn bản không thể nhận thấy được anh còn mang theo tâm tính của đứa trẻ. Đường Vi Đình nhìn không được liền tròn trắng mắt. “Làm ơn, em không cần giả ngốc như vậy nha?”

Cái gì đây! Một chút cũng không đùa giỡn.

“Tất cả là do dạy dỗ, em trai của chị chính là thông minh như vậy, muốn trách thì trách mẹ, ai bảo ngày thường đem em giáo dục hoàn mỹ đến như thế.” Đường Uy Đình tính ý, đem hoàn toàn trách nhiệm hướng cho mẹ mình, nhưng cũng không quên khen ngợi mình một phen.

“Ha –“ Vu Phiên Phiên nghe đến đó, nhin không được bật cười một tiếng.

Cô thực nên đem những sinh hoạt hằng ngày của thầy ghi chép lại, đưa đến trường học bán cho các nữ sinh, nhất định có thể bán được giá trên trời!

Đường Uy Đình chặt vật tròng mắt liếc cô một cái.

Anh nôi cái!

Cô làm sao lại trốn anh? Anh không tốt, không đủ vĩ đại sao?

Bao nhiêu cô gái khác thỉnh cầu anh yêu thương còn không được, cô còn dám trốn anh?!

Tốt! Cô trốn anh liền truy đuổi, xem cô có thể chạy trốn tới đâu?

Dù sao căn nhà này tính ra cũng không quá lớn, một ngày nào đó sẽ bắt được cô!

Thu nhận ánh mắt tàn bạo của anh, Vu Phiên Phiên cười khổ, trong lòng đầy hỗn tạp.

Thầy vì sao đột nhiên muốn hôn cô? Cảm giác của cô và thầy giống nhau sao? Là có điểm động lòng, vẫn là cảm xúc thuần túy mà thôi.

Cuối cùng câu nghi vấn làm cô khó có thể tiếp nhận, nhưng cô thà tin rằng đây là sự thật; Bởi vì nếu chính là cảm xúc nhất thời, thì có lẽ cô còn một chút nữa là gặp nguy hiểm.

Vốn là con người, sao có thể luôn xúc động? Sợ là sợ ở cô phát giác chính mình đối với thầy có tình cảm, ngộ nhờ thầy với cô có cảm giác giống nhau, e rằng nó cũng không đẹp đẽ như vậy.

Người ta nói lâu ngày sinh tình cảm, nhờ đâu cô cùng thầy nảy sinh tình cảm “Không bình thường” phát triển thuận lợi, nếu vậy.....Trời đất xoay chuyển cũng không phải là không có khả năng đi?! Đến lúc đó nên làm cái gì bây giờ?

Vạn nhất bị người khác phát hiện, đến lúc đó ai biết ở trường sẽ có nhiều tin tức truyền đi khó nghe?

Không nên không nên! Cô vẫn là cùng thầy bảo trì khoảng cách thích hợp tốt hơn, ừ, liền quyết định như vậy!

Nhìn thấy biểu hiện trên vẻ mặt cô, Đường Uy Đình sinh ra tò mò.

Không biết cô đang suy nghĩ cái gì, nhưng anh thực khẳng định, đó tuyệt đối không phải là điều anh muốn tính.

“Ôi, hai người dừng đứng đó mặt mày đưa tình được không?” Đường Vi Đình cảm thấy nhàm chán, một bên thì nguội lạnh, một bên thì như lửa đốt, không phải có chuyện mới là lạ. “Uh, rốt cuộc là em đối với cô Ngô có một chút ý tứ hay không vậy?”

Lần trước không biết mẹ tìm được cái gì thư pháp địa phương, nói tuổi Đường Uy Đình thích hợp với cô Ngô, sau đó liền nghĩ tới chuyện hôn nhân, lôi kéo con trai cùng gặp mặt cô Ngô.

Kết quả cô Ngô vừa gặp đã có tình cảm với Đường Uy Đình, nhưng đứa em trai này đến nay không có tin tức, chẳng trách mẹ lại lo lắng.

Đứa con trai này nuôi dưỡng đến ba mươi hai tuổi, ngay cả cháu nội cũng chưa cho mẹ cơ hội cùng chơi đùa, khó trách cha mẹ lại oán giận.

“Không có.” Đường Uy Đình mặt lạnh lùng, không nghĩ ở trước mặt Vu Phiến Phiến đề cập đến người con gái khác.

Anh đối với cuộc sống tình cảm của mình có phần thực nghiệm khác, có cảm giác là có cảm giác, không có chính là không có, anh sẽ không chấp nhận tình cảm giả dối; Cái cô Ngô kia, anh không thể nhớ chính mình cùng cô nói chuyện gì, thậm chí đã muốn quên luôn diện mạo của đối phương, đương nhiên không có khả năng có cảm giác.

“Không có?! Không có thì em chính mình gọi điện thoại cho mẹ nói chuyện nha? Còn phiền toái để chị chạy tới đây một chuyến!”

Đường Vi Đình cũng không thích, cô vì chung thân đại sự của em trai, không đếm được bao nhiêu phiền phức của mẹ già cùng đứa em trai này, đều làm cô phiền lòng nha.

“Mẹ lại không có hỏi, em làm sao mà nhớ đến?” Muốn chết! Chị thế nào cũng phải tại đây, ngay bây giờ cùng anh thảo luận vấn đề này sao? Ngô nhờ cô ấy hiểu lầm sao bây giờ?

Tìm đột nhiên đập mạnh, anh phát hiện chính mình lại quá để ý cảm giác của Vu Phiến Phiến.

Làm sao có thể?! Bọn họ biết nhau không đến một tháng, cho dù sớm chiều ở chung, tình cảm tốt cũng không nên nảy sinh nhanh như vậy a!

Chẳng lẽ cô thực là cô gái trong định mệnh của anh?!

Trời a! Đây tuyệt đối là trời trừng phạt anh!

Những người phụ nữ anh thích có thể đều chỉ có so sánh với xinh đẹp, sao lại có khả năng, anh hết lần này tới lần khác cũng chỉ có tình cảm với con vịt nhỏ xấu xí này?

Đây không phải trừng phạt là cái gì? (Kat: tôi nói anh Đình nhá, anh hôn con người ta cho đã rồi chê xấu là sao?)

Ai – bắt đắc dĩ a bắt đắc dĩ -- “Ồ, vậy họ Ngô không được, có khả năng họ Vu là được.” Đường Vi Đình đột nhiên đảo mắt lên, bất thành linh hướng tới Vu Phiến Phiến, ném ra một án mắt quyền rũ.

“Chị Đường.....!” Vu Phiến Phiến dường như muốn hét lên, không dám nghĩ tới hiện tại Đường Vi Đình phá rối về sau cục diện càng thêm hỗn loạn. “Đừng nói bậy, thầy giáo....thầy giáo.....Không có khả năng!”

Đường Uy Đình chau mày, một chút cũng không thích cô bàn luận.

Cái gì là không có khả năng! Cô ngốc kia, cô cũng không phải là giun dũa trong bụng anh, cũng không phải người sống lâu đời trong một thôn trang, không phải cá làm sao biết cá bơi nhanh như thế nào? Cô dựa vào cái gì để tự mình định đoạt ý kiến?

“Ha ha a --” Bỗng nhiên Đường Vi Đình phát ra tiếng cười giống chim cú mèo trắng, ngay cả dáng dấp cũng giống như đực. “Để chị nói cho em biết, trên thế giới không có gì không có khả năng phát sinh chuyện, em còn trẻ không hiểu, về sau em sẽ hiểu.”

“Chị!” thật là như bà tám, nói nhiều như vậy, rốt cuộc chị suy nghĩ cái gì? “Tốt lắm, có việc gì chúng ta tới phòng khách nói, đừng âm ỷ cô ấy còn học bài!”

Vu Phiến Phiến cùng Đường Vi Đình chau mày.

Đầu Vu Phiến Phiến đầy mờ mịt, tưởng có ca kịch diễn ra cô căn bản không tính học bài; Mà ánh mắt Đường Vi Đình gian tà giương cao, không có ai có thể đoán ra cô suy nghĩ gì.

“Em không.....” Vu Phiến Phiến muốn giải thích, không nghĩ làm cho chị Đường hiểu lầm chính cô có ý đuổi khách.

“Đi đi!” Anh đem Đường Vi Đình lôi kéo đi ra ngoài, vừa ra đến trước cửa, anh hung tợn quay đầu trừng Vu Phiến Phiến một cái. “Em! Nghi ngơi tốt cho tôi, không cho phép lại bị thương, có nghe thấy không?”

Ngây ngốc đứng nhìn bóng dáng anh đang tức giận thờ phì phì, Vu Phiến Phiến ngượng ngùng liền đóng cửa phòng, lững thững đi mở máy nghe nhạc, mở chiếc CD của Ngô Khanh Thủy đưa cho cô, tiếng nhạc ngân vang che dấu bao phức tạp trong lòng cô.....

“Thương hoa tiếc ngọc? Ha ha a --” Đường Vi Đình trước kia quyết tâm để em trai ra ngoài ở riêng quả là không sai, trong lòng cô đang hưng phấn, chính mình tính kể đến khi nào mới có thể tách mẹ già cùng đứa em này ra.

Cô thật sự quá lợi hại, làm sao có thể tìm được khách trọ đáng yêu đến như vậy?

Ha ha, cô chỉ vô tình gieo hạt, hạt cây cũng ngoài mong chờ lại có thể tạo hoa, cho nên cây ta mới thẳng thắn muốn cô tránh đi tâm đóa hóa kia!

“Đừng nói vậy!” Quay đầu mắt nhìn thấy cửa phòng căn gác khép lại, Đường Uy Đình cố ý nói thấp giọng. “Con gái người ta da mặt mỏng, đừng để nghe được những lời không tốt.”

Kinh ngạc quay đầu liếc em trai, Đường Vi Đình thật sự không nhìn được cười. “Ôi, em thay đổi nha, Này!” “Cái gì?” Anh nào có thay đổi? Phong cách cũng như thế, ngọc thụ lâm phong, không có bao nhiêu thay đổi nha!

“Chị nhớ rõ trước kia em không có quá để tâm đến cảm nhận của con gái.” Ha ha a, thật tốt, cô sắp giải thoát rồi, chạy nhanh về nhà báo tin tốt cho mẹ!

“Em....”

Xương gò má Đường Uy Đình ứng đỏ, còn không kịp làm gì giải thích, tiếng nhạc cao vút trên gác liền truyền ra, thiếu chút nữa làm hấn lão đảo té ngã.

“Chết tiệt! Lại nữa rồi!” Anh ôm đầu, hận chết cái âm hưởng cao cấp kia.

“Hừm!” Đường Vi Đình có vẻ vui vui, cuối cùng cũng nhìn thấy em trai chật vật như thế. “Ca kịch nha, có khí chất tốt nha!” Cô ấy dường như có ý định, cố ý làm trái lại Đường Uy Đình.

“Tức giận cái gì cơ chứ? Đó gọi là thần bí! Âm thanh thần bí em nghe hiểu hay không?”

“A..... Ha ha a --”

Một đêm biến động, cuối cùng tiếng người con trai rít gào trong đêm với tiếng cười duyên của người con gái, cùng tiếng nhạc cao vút, du dương, gặp khúc...

Bạn đang đọc truyện *Xuýt! Đừng Nói Tôi Yêu Thầy!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5

Tính toán thời gian trở thành công việc quan trọng nhất mỗi ngày của Vu Phiến Phiến.

Vì tuân thủ việc hạ quyết tâm của bản thân, cô luôn cố ý nhớ rõ những thời điểm có khả năng gặp mặt với Đường Uy Đình, sau đó cố hết sức tìm cách tránh mặt một cách rõ ràng.

Việc học dần dần đi vào quỹ đạo, về mặt hội nhóm cô đã nhận lời mời của Ngô Khanh Thủy gia nhập hội “thường thức ca kịch”. Tuy nhiên sợ ảnh hưởng tới thầy, cô chủ động đi mua headphone, không làm cho thầy mình lại gõ cửa kháng nghị vì cảm thấy phiền toái.

Trừ lần đó ra, cô và các bạn học không ngừng gia tăng mối giao cảm, cuộc sống đại học ngày càng có nhiều niềm vui mới, bạn mới. Trong số bạn học cùng khoa, có một anh chàng chói sáng tên là Lí Sùng Đức luôn ngồi cạnh cô.

“Phiến Phiến, cho mình mượn vở chép bài?” tùy ý quăng ba lô lên bàn, ngồi xuống đối diện Vu Phiến Phiến, Lí Sùng Đức vươn chân dài gác lên ghế, ngồi dựa vào cạnh bàn, đối mặt với Vu Phiến Phiến.

Vu Phiến Phiến lười biếng liếc nhìn cậu ta, “Cậu có thấy phiền không? Mỗi ngày đều mượn vở?” Cô sớm hoài nghi cậu ta không xem việc học là lý tưởng, căn bản không coi trọng việc học.

“Ôi, đừng nói vậy chứ!” mặt dày mày dạn cười, Lí Sùng Đức không hề sợ nét mặt lúc này của cô, bởi vì vẻ mặt khó chịu của cô cậu ta nhìn đã quen mắt,

không sợ, “Cậu có biết thời tiết nóng như vậy, thầy lại giảng bài như hát ru, sau đó mình viết bài tự nhiên chậm lại, đương nhiên không chép kịp bài mà.”

Cậu ta kể lể lí do sở dĩ mình không chép bài kịp một cách rất đạo lý.

“Mỗi lần cậu đều lấy lí do này, như vậy là không tốt nhé!” Vu Phiến Phiến tức giận lấy trong ba lô ra cuốn vở chép bài môn “Kỹ thuật làm vườn”, “Đây, cầm lấy! Chép nhanh một chút, lát nữa tới giờ học rồi.”

Tuy nói ở nhà, ở trường học, cô có thể cẩn thận tránh Đường Uy Đình, nhưng chỉ duy nhất trong khoảng thời gian ở giờ học của Đường Uy Đình, cô tuyệt đối không thể trốn, trừ khi cô muốn bị sư tử thịt.

Nếu trốn không được, thì thân nhiên đối mặt vậy!

Cô cũng không làm gì sai, chỉ là muốn trốn thầy, à, cũng không thể nói là trốn, cùng lắm cũng xem như né tránh nguy hiểm thôi.

Về phần muốn trốn bao lâu? Thì... Có thể trốn được bao lâu thì trốn!

Cô tin tưởng thầy cũng sẽ đúng mực, chắc là không đến mức ở trước mặt mọi người cùng cô chơi trò mèo vờn chuột nhỉ?

Tiếng chuông vang lên, Lí Sùng Đức vẫn mắt đăm đăm tại ngó, không hề ngưng ngừng vẫn giữ tập của cô, không hề xoay người ngồi thẳng lại.

“Sùng Đức, tới giờ học rồi, cậu chép nhanh lên!” Các sinh viên khác đã ngồi ngay ngắn vào bàn, mà người này còn nhón nhờ ngồi chép bài đối diện cô.

“Hiện tại có vẻ không kịp, cậu để cho mình đọc trước một lần được không?” Lí Sùng Đức liếc cô một cái, không khỏi thở than trong lòng, não của cô thật sự không hiểu chuyện phong tình.

Nói đến lại thấy kỳ quái, mỹ nữ ở đại học nhiều như vậy, anh lại có tình chỉ thích cô gái thanh thuần không có sức hút về bề ngoài này. Anh cũng thấy phiền lòng nha, nếu cô có thể thoáng chú ý sẽ thấy được anh rất thích cô.

Đáng tiếc cô ấy không chỉ có vẻ bề ngoài bình thường, đầu óc cũng rất chậm chạp, cho dù anh tạo bao nhiêu cơ hội, cô cũng không hề nhìn ra mục đích anh tiếp cận cô.

Buồn nha! Thực sự rất buồn!

Đường Uy Đình chậm rãi bước vào phòng học, nhìn theo hướng người đang quay lưng lại bực giảng, anh không cần tốn nhiều công sức có thể tìm được vị trí chỗ ngồi của Vu Phiến Phiến.

Không phải anh không biết Vu Phiến Phiến đang trốn anh, dù sao cử chỉ của cô rõ ràng như vậy cơ mà.

Tuy rằng cô vẫn chuẩn bị tốt ba bữa cơm, nhưng cô không cùng anh ăn cơm, ngay cả việc trước trước kia thường xuyên gặp cô trong sân trước cũng không còn, cô mất tâm bóng dáng, thậm chí gõ cửa căn phòng trên gác cũng không có tiếng đáp lại, không phải cô đang trốn anh thì làm cái gì?

Cách đó tốt sao? Không phải khi có tiết học anh vẫn gặp cô sao.

Xem ra nếu anh muốn cô không trốn tránh nữa, xem ra phải nói chuyện rõ ràng cùng cô.

“Em kia, có thể phiền em ngồi ngay ngắn lại không? Tôi muốn bắt đầu bài giảng.” Nam sinh viên muốn gì? Tính theo đuổi cô ấy sao? Hừ, chờ xem, cậu ta không có cơ hội đâu. *(Kat: dăm chua, ta nghe mùi dăm chua đâu đây)*

Vu Phiến Phiến cúi đầu, cảm giác lông tơ dựng thẳng lên, mồ hôi túa ra vì lo lắng, cho dù rõ ràng hiệu lệnh của Đường Uy Đình không hề liên quan tới cô.

Lí Sùng Đức rất nhanh quay đầu, vừa thấy thầy đứng ở trên bục giảng, vội vàng xoay người ngồi nghiêm chỉnh, “Vâng, xin lỗi thầy, thầy có thể bắt đầu ạ.”

Từ cửa sổ phòng nghỉ của giáo viên, Đường Uy Đình phát hiện Vu Phiến Phiến ôm sách vở đi ở bên ngoài phòng học trong trường, anh liền theo sau, muốn tìm hiểu xem cô đã tiêu tốn thời gian ở nơi nào.

Cô nhóc này, lúc trong giờ học ngay và ngẩng đầu liếc mắt nhìn anh một cái cũng không dám, xem ra nụ hôn kia thật sự dọa cho cô sợ.

Anh đi sau cô tới khi cô bước vào thư viện, mọi thắc mắc đều được giải đáp.

Thư viện chính là nơi tốt nhất để tiêu tốn thời gian, đây là nơi tìm tư liệu, nếu hôm nay anh không theo cô tới đây, chắc anh cũng đã quên bản thân mình đã bao lâu không tới thư viện đọc sách.

Internt rất tiện ích nhưng cũng có cái không hay, không thể có được cảm giác về hương sách tràn ngập hòa quyện vào không khí mát mẻ của phòng đọc sách.

Tùy tay rút trên giá sách một cuốn sách không rõ tên, anh nhẹ nhàng chậm rãi thông thả đi đến vị trí đối diện Vu Phiến Phiến ngồi xuống, khi cô lơ đãng ngẩng đầu lên nhìn anh, lúc nhìn thấy bộ dạng tròn tròn mắt của cô, anh muốn cười to thành tiếng.

Không được, nhin xuống, nhin xuống! Đây là nơi tuyệt đối phải im lặng, tùy ý gây ồn sẽ khiến cho mọi người đọc sách ở đây tức giận, nguy hiểm hơn còn bị đá ra ngoài, anh cũng không thể quá kiêu ngạo.

Và lại, anh cũng là giáo viên, muốn làm gương cho mọi người, không nên làm mất mặt mỗi cái danh hiệu giáo viên của mình.

Đang định tóm lấy cơ hội nói chuyện thẳng thắn với Vu Phiến Phiến, không ngờ lại lập tức xuất hiện trở ngại ... “Ồ? Đường lão vịt, sao hôm nay thầy lại có thời gian rảnh mà tới đây?” Huống Quyền Thủy tò mò hỏi.

Anh ta mang một số tư liệu học trọng tâm trước kia cho Vu Phiến Phiến, bởi vì gần đây thường ăn đêm nằm dề ở thư viện, cho nên anh ta mới có mặt ở thư viện lúc này, không ngờ lại ngẫu nhiên có thể “thuận tiện” gặp được Đường lão vịt.

Khóe miệng Đường Uy Đình hơi run rẩy, đột nhiên không biết nên trả lời thế nào mới tốt.

“Đàn em, tư liệu này cho em, đề cương trọng điểm, giữa kỳ, cuối kỳ đều có thể dùng đến.” đưa túi tư liệu trên tay cho Vu Phiến Phiến, Huống Quyền Thủy nhú mồm, hết nhìn Đường Uy Đình lại nhìn Vu Phiến Phiến, không tránh được liên tưởng tới: “Đàn em, em... không phải là em có hẹn với Đường lão vịt chứ?”

Vu Phiến Phiến tròn tròn hai mắt, thiếu chút nữa bị Huống Quyền Thủy dọa chết: “Không, không... không phải, em không... không... không...”

Cô nào có hẹn với thầy? Cô trốn thầy còn không kịp, sao có thể dám hẹn với thầy?

Đường Uy Đình bực mình, anh khẽ cắn môi, đuổi thẳng cái chân dài ở dưới bàn đạp lên chân cô một cái.

“À!” Vu Phiến Phiến giật nảy mình, vô cùng hoảng sợ trừng mắt nhìn Đường Uy Đình, trong lòng cực kỳ cảm thấy mình thật đáng thương.

Cô thật sự chưa từng hẹn với thầy, trả lời đàn anh cũng không được sao? Sao lại đạp chân cô? Cô có làm gì sai?

“Em sao thế?”

Huống Quyền Thủy nghi ngờ nhìn ánh mắt trước mắt mình, lại phát hiện thần sắc hai người có sự tương tác, đang muốn truy hỏi thêm một chút nữa thì churong ngại vật thứ hai hiện thân.

“Phiến Phiến!” Với ý đồ ôn tập bài vở, sắp chép lại bà học để tiến hành bồi dưỡng tình cảm, Lí Sùng Đức cũng chạy tới, nhưng lại đột nhiên phát hiện góc thư viện này thật đông vui, “Ồ. Sao đàn anh và thầy đều ở đây?”

“Ha... Ha ha” trên trán Vu Phiến Phiến như muốn nổi đầy vạch đen, không biết nên nói gì, giải thích sao mới tốt.

Học trưởng và Lí Sùng Đức xuất hiện thật tốt, ít nhất cô không phải một mình đối mặt với thầy; nếu cô đoán đúng, thì thầy đã tám phần đoán ra cái hành động trốn tránh sứt sẹo của cô; Vấn đề là đàn anh của cô quá mức miễn cảm, lỡ may để cho anh ấy nhìn ra manh mối cũng không hay!

Lí Sùng Đức càng thâm hai hơn, tên này vô lý cứ tìm tới, ai biết được cậu ta sẽ làm ra cái sự hiểu lầm gì? Cô thật sự là “cô gái” nhỏ hoảng sợ nha!

“Tôi đếm xem thư viện có sách gì nên xem hay không, trùng hợp gặp được Vu Phiến Phiến.” Thầm than một tiếng, Đường Uy Đình biết bản thân mình không lên tiếng, nhất định Vu Phiến Phiến sẽ còn cứng họng lại. “Không ngờ em ấy thật có duyên, các cậu rất quan tâm tới em ấy.”

Trong ngực có điểm khó chịu ... cô nhóc này cũng thật lợi hại, tìm đến với cô ấy chỉ thuần một sắc phái là đàn ông, trong lời nói của Đường Uy Đình không tránh khỏi lộ ra vị đắng chua giầu không được.

Huống Quyền Thủy cảm thấy hứng thú nhưn mồm, anh cũng không phải loại tri độn, cũng nhận thấy được sự khó chịu trong lời nói kia.

“À, em tìm bạn ấy nghiên cứu tư liệu!” Mồm lại có kẻ tri độn hơn, Lí Sùng Đức hoàn toàn không cảm giác được bầu không khí ngại ngùng quỷ dị trong góc thư viện này.

“Ừ, vậy nhóm các em nghiên cứu đi, thầy đi trước.” bí mật mang theo con tức giận không hiểu trong lòng, Đường Uy Đình quyết định nhắm mắt làm ngơ, đỡ phải tự làm mình nội thương.

“Này? Sao thầy lại đi mất rồi?” Lí Sùng Đức ngạc nhiên không hiểu nhìn theo Đường Uy Đình vừa rồi đi, mà Vu Phiến Phiến đã sớm để cho tâm tình mình bay đi theo cái người đàn ông trong lòng cô, không hiểu sao mà lại tức giận nháy mắt trở mặt mà bỏ đi ... sau khi tìm lí do đuổi được Lí Sùng Đức, Huống Quyền Thủy có ý nhận nhiệm vụ đưa “người đẹp” về, mặc cho Vu Phiến Phiến từ chối thế nào cũng không xong.

“Anh à, không có việc gì đâu, em có thể tự mình về.” Vu Phiến Phiến túa mồ hôi lạnh, chỉ sợ chuyện mình và thầy ở chung sẽ bị đàn anh biết.

Tuy rằng quan hệ giữa thầy và cô chỉ là khác trọ và chủ nhà, nhưng cô vẫn cảm thấy không để cho học trưởng biết vẫn tốt hơn.

Đá hòn đá nhỏ trên đường, Huống Quyền Thủy bỗng nhiên không báo trước mà phang một câu: “Nghe nói Đường lão vịt cho một sinh viên nữ thuê phòng, không biết có thật không?”

Tìm Vu Phiên Phiên nhảy mạnh một cái, không biết đàn anh nghe tin tức này ở đâu.

“Đàn em, hình như anh chưa từng hỏi qua em ở chỗ nào thì phải?” Đột nhiên anh nghiêng sườn mặt nhìn vào mắt Vu Phiên Phiên, ánh mắt sáng trong như nhìn rõ tất cả.

Lần đầu Đường lão vịt chạm mặt Vu Phiên Phiên trong giờ học, chuyện cười hôm ấy đã được sinh viên trong trường thuật lại cho nhau, lúc ấy anh nghe qua cũng chỉ cười trừ, cũng không cảm thấy có gì đặc biệt lắm.

Nhưng mà sau này, mỗi lần Vu Phiên Phiên và Đường lão vịt chạm mặt, cô luôn có dáng vẻ căng thẳng bất an, thật khiến cho anh không tránh khỏi nghi ngờ.

Hay là, hai người này thật sự có gì “mờ ám”

Không ai có thể xác định Đường lão vịt cho nữ sinh viên thuê phòng, nhưng lời đồn vẫn truyền ra; Liệu có phải đàn em của anh chính là nữ sinh viên thuê phòng của Đường lão vịt?

Bởi vì bình thường thầy giáo và học trò vô tình gặp nhau, tình trạng như thế nào cũng không giống như đàn em của anh, như con chuột gặp phải mèo, cũng khó trách anh lại đem chuyện trước mắt ra liên tưởng này nọ.

Nếu thực sự đàn em và Đường lão vịt có “cái gì”, anh cũng không cảm thấy ngoài ý muốn! Dù sao hiện tại ngay cả những người đồng tính yêu nhau còn công khai, chỉ là một tình yêu thầy trò nho nhỏ thì có gì đáng ngạc nhiên.

Thầy giáo cũng là người bình thường, chẳng qua công việc mà thầy ấy lựa chọn là giáo viên, Thầy giáo thì cũng là người bình thường, cũng có vui buồn yêu ghét, có tình cảm với người khác cũng không có gì lạ.

“Em?” Kinh hãi mở to mắt, đầu lưỡi Vu Phiên Phiên như thất lại. “Em, em, em... Em thuê phòng ở chỗ hơi xa... Ý em là, khoảng cách với trường học hơi xa...” Huống Quyền Thủy cười, làm như không để ý, “Không sao, đàn anh đây không ngại đi cùng em lâu một chút.”

“Không cần, anh à, như vậy, như vậy không tiện...” Trời ạ! Cô nên từ chối đàn anh thế nào mới tốt đây?

“Có cái gì không tiện? Em là đàn em trực tiếp do anh hướng dẫn, đàn anh khóa trên đến chỗ đàn em ở xem xét qua cũng bình thường mà.” Không phải anh muốn tìm hiểu đời tư người khác, nhưng ai cũng có lòng hiếu kỳ, anh muốn chứng minh phỏng đoán của mình có chính xác hay không.

“Không phải, em...” Ôi! Cô sợ nhất gặp phải người cô chấp, rốt cục nên nói thế nào với anh ta?

“Hay là...” cô ý đem âm cuối kéo thật dài, Huống Quyền Thủy bằng bất cứ giá nào cũng muốn truy vấn rõ ràng “Chỗ ở của em chính là nơi Đường lão vịt cho thuê?”

Cảm thấy kinh hãi, Vu Phiên Phiên không chú ý đến bảng hiệu của cửa hàng gần đó, lão đảo lù lại làm phát ra thanh âm “loảng xoảng” thật lớn, khiến cho cô đau đến chảy nước mắt, ngồi xồm xuống ven đường ôm đầu, cả nửa ngày cũng không thốt nên lời.

“Thật là! Em cũng lớn như vậy rồi, mà lúc nào cũng mơ mơ hồ hồ.” Huống Quyền Thủy không thể tin được trừng mắt nhìn cô, tức giận ngồi xồm xuống theo nhìn cái trán của cô, “Em có sao không?”

Rồi đột nhiên có một bóng người trùm lên không gian quanh hai người, một giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng của nữ giới vang lên phía trên đỉnh đầu cả hai. “Không nghĩ tới anh cũng có hứng thú với ngay cả đàn em của mình?”

Huống Quyền Thủy ngẩng đầu liền nhìn thấy, “Khanh Thủy?”

“Đừng có gọi tên thân thiết như vậy.” Ngô Khanh Thủy vừa vặn đi tới gần đó, thật khéo nhìn thấy cảnh tượng dễ dàng khiến cho người ta hiểu lầm. “Phiên Phiên, em có khỏe không?”

“Chị, chị khóa trên.” Ngẩng đầu nhìn Ngô Khanh Thủy, hốc mắt Vu Phiên Phiên đều đã đỏ lên, “Đau quá nha!”

“Em đang ở đâu? Chị đưa em về.” nhìn nhìn đồng hồ, Ngô Khanh Thủy cũng không cần đi đâu gấp, lập tức quyết định trước tiên đưa đàn em về nhà rồi tính sau.

Trời! Sao lại có thêm một người muốn đưa cô về nhà? “Không...”

“Khanh Thủy, anh là người muốn đưa em ấy về trước, em không cần đi theo anh.” Huống Quyền Thủy cũng không thích, dùng sức kéo Vu Phiên Phiên đi.

Ngô Khanh Thủy nhướn đôi mày thanh tú, không vì tuyên bố của anh ta mà buồn bực, “Em ấy cũng là đàn em của tôi, anh dựa vào cái gì không cho tôi đưa em ấy về?”

Đàn em chịu sự hướng dẫn trực tiếp thì sao? Cô là hội trưởng hội sinh viên của Phiên Phiên, chẳng lẽ hội trưởng lại kém vai vế của anh ta sao?

“Ôi... Anh, chị, hai người biết nhau à?”

Ồ ồ, cô còn định giới thiệu cho hai người quen nhau, không ngờ cả hai đã sớm biết nhau từ trước, hơn nữa thoát nhìn hình như còn rất thân quen, quả là cô đã tự mình lo nghĩ.

“Biết.”

“Không biết.”

Nhưng mà hiển nhiên hai người ngay cả chuyện có quen biết nhau hay không cũng không đồng nhất, nam nói hai chữ thì nữ phải nói được một chữ làm vốn làm Vu Phiên Phiên buồn cười.

“Ai quen biết anh?”

Ngô Khanh Thủy không lưu tình buông một câu.

“Em cứ việc phủ nhận, trong phạm vi một trăm dặm quanh nhà em, có người nào không biết quan hệ của hai chúng ta.” Huống Quyền Thủy lười đầu khẩu với cô, giúp Vu Phiên Phiên đứng dậy “Đi, anh đưa em về.”

“Ai có quan hệ gì với anh?” Ngô Khanh Thủy đỏ bừng mặt, thua người chưa chắc thua trận, cô đi đến bên phía bên kia của Vu Phiên Phiên, vừa vặn đem Vu Phiên Phiên nhốt ở giữa hai người, “Phiên Phiên, chị đã nói đưa em, tuyệt đối không nuốt lời.”

Vu Phiên Phiên thở dài. Hóa ra, làm nhân bánh bích quy là loại cảm giác này, thật sự không chịu được!

Thoát không khỏi hai vị đàn anh đàn chị khóa trên tốt bụng, Vu Phiên Phiên đành phải kiên trì mang theo hai kẻ dính lấy như nhựa đường kia về nhà.

Một lúc sau về tới căn nhà nhỏ đáng yêu, cô vội vã thu xếp bữa tối, nhẩn tâm bỏ mặc Huống Quyền Thủy và Ngô Khanh Thủy ở phòng khách, để cả hai mất to mắt nhỏ trừng nhau.

Đường Uy Đình từ trong phòng đi ra, định đến phòng bếp rót ly nước, thuận tiện nhìn xem cô nhóc không được tự nhiên kia đã về chưa, không nghĩ tới vừa ra tới phòng khác thì nhìn thấy hai vị “đại phạt” trên ghế sofa, thiếu chút nữa làm anh lão đảo té ngã.

“Đường lão vịt?! Quả nhiên là thầy!” Huống Quyền Thủy vừa nhìn thấy Đường Uy Đình, mọi nguy hiểm đều sụp đổ, lập tức tuyệt đối xác thật được căn cứ của mình.

Ngô Khanh Thủy không lên tiếng, nhưng ánh mắt kinh ngạc của cô cũng nói lên có kinh ngạc khi thấy Đường Uy Đình xuất hiện ở chỗ Vu Phiên Phiên ở; Dù sao mỗi nữ sinh viên đều rất khó không chú ý tới thầy giáo đẹp thân đẹp trai nhất trong số các giảng viên của trường.

Đường Uy Đình hít vào một hơi: “Sao các em lại ở đây?”

“Phiên Phiên bị đụng vào đầu, tụi em đưa em ấy về.” Huống Quyền Thủy ngoan ngoãn trả lời Đường Uy Đình.

“Đụng vào đầu? Có chuyện gì?”

Cô nhóc đáng chết kia, rõ ràng anh đã không cho phép cô lại bị thương, cái này rõ ràng là làm ngược, trước bị thương ở chân, nay lại là đầu thật đúng là “có đầu có đuôi.”

“Em ấy đi đường không cẩn thận, đụng vào bảng hiệu của người ta.” Huống Quyền Thủy giải thích, ngoài việc muốn làm cho Đường Uy Đình hiểu rõ chuyện cũng là muốn hóa giải nghi ngờ của Ngô Khanh Thủy.

Hơi nhướn mày, Đường Uy Đình không hề ngạc nhiên. Như vậy rất giống chuyện Vu Phiên Phiên có thể làm ra, thật sự là người ngốc đến cực độ!

“Hóa ra nhà trọ mà em ấy thuê là của Đường lão vịt.” Bình thường anh không quá tin tưởng vào lời đồn đãi, bởi vì mấy kiểu đưa chuyện này đều là giả; nhưng mà lúc này làm cho anh đã chứng kiến một việc là sự thật, bởi vậy sau này anh cũng hơi lo lắng về những lời đồn đãi, cũng có thể có điều có thể là sự thật không chừng.

“Coi là như vậy, mà cũng có thể không phải.” Ngoại trừ quan hệ thầy trò, bọn họ còn có quan hệ chủ - khách trọ, mà trước mắt anh còn nhiều mục tiêu liên hệ cần đạt được, “Hai em ngồi đi, thầy vào xem.”

Huống Quyền Thủy và Ngô Khanh Thủy tỏ vẻ dò xét, nhưng ai cũng không dám lẩm miệng, ngơ ngác nhìn Đường Uy Đình đi vào phòng bếp, “Nghe nói em lại bị thương.” Tiến vào phòng bếp, nhìn chằm chằm cái người đang cố gắng huy động dụng cụ bếp trên tay, cô nhóc chỉ biết cắm đầu vào việc kia, Đường Uy Đình mở miệng đã tức giận.

“A!” Vu Phiên Phiên hoảng sợ, cái thìa trên tay thiếu chút nữa bị dọa mà bay khỏi tay.

Khẽ thở dài, Đường Uy Đình có chút cảm giác đau đầu, “Em không thể cẩn thận một chút sao? Đừng có luôn không để ý như vậy.”

“Thật xin lỗi, em không chú ý tới thầy đi vào lúc nào.” Không dám nhìn mặt anh, cô cố tỏ vẻ bận rộn, rõ ràng là vì không muốn anh thấy rõ cô đang xấu hổ.

Đường Uy Đình chậm rãi thông thả đi đến phía sau cô, từng bước một tới gần, thần kinh Vu Phiên Phiên siết chặt lại, đến khi anh dừng lại, dây thần kinh trong người cô đã căng thẳng tới mức muốn đứt hết.

“Để tôi xem nào...”

“Không! Không cần!” anh vừa mới định tới đưa tay tới gần nâng cái trán của cô, Vu Phiên Phiên đã bối rối tắt bếp, lui nhanh xuống, “Xong rồi, có thể lập tức ăn cơm, thầy, thầy có muốn giữ hai người họ lại ăn cơm không?”

Điều này nhắc nhở anh, trong phòng khách còn có hai cái bóng đèn đặc biệt chói sáng.

Tuy rằng hai cái bóng đèn kia xuất hiện không nằm trong mong muốn của anh, nhưng có bọn họ cũng tốt, ít nhất cô nhóc kia cũng không thể bỏ mặc đàn anh đàn chị của mình, không trốn vào thành lũy an toàn của cô ấy.

Nhưng nghĩ lại, địa vị của anh ở trong lòng cô lại không bằng hai cái bóng đèn kia, trong lòng anh lại không thoải mái; Một cảm giác khó chịu lại dâng trào, làm anh nhúu chặt mày.

“Thầy?” Thật đáng sợ, mặt thầy thoát nhìn có chút dữ tợn, làm cho cô nhẹn không được bước lùi lại một vài bước.

Thở hắt ra, Đường Uy Đình nhìn nồi cơm chiên. “Tối nay ăn cơm chiên?”

“À... Bởi vì hôm nay có vẻ về hơi trễ...” Ô, đều là tại đàn anh làm hại, nếu không phải anh ấy quần quýt lấy cô cũng không chỉ làm một món cơm chiên nhân hạ này, làm thêm hai món rau xào, hiển nhiên là cô đã trở thành người quản gia nhân hạ quá rồi.

“Em cho là em đang nuôi heo sao?” trong nhà chỉ có hai người, sao cô lại nấu nồi cơm lớn như vậy, nếu không phải là muốn giữ hai người kia ở lại ăn cơm chiều thì còn là gì?

“A?”

Vu Phiên Phiên không hiểu câu hỏi của anh, ngơ ngác cầm chiếc thìa ngăn người.

“Em nấu nhiều như vậy, nếu không phải muốn nuôi heo, cũng chỉ có thể giữ họ lại ăn cơm, không phải sao?” Haiz, cho dù cô bày ra bộ dạng đại người ra, vẫn làm cho lòng anh rung động, vấn đề này thật nan giải.

Rất nan giải nha!

“Vâng.” Ngượng ngùng le lưỡi, ý đồ của cô hoàn toàn bị thầy nhìn thấu, “Không sao, nếu thầy không muốn, ngày mai em có thể mang theo làm cơm hộp...”

“Không cần.”

Anh cũng không muốn mỗi ngày chỉ ăn món cơm chiên tinh bột này “Giữ họ lại ăn cơm chiều đi, trong nhà cùng lắm là dùng thêm hai bộ bát đĩa.”

Bạn đang đọc truyện *Xuýt! Đừng Nói Tôi Yêu Thầy!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Nói thực ra, bữa cơm ăn cùng Huồn Quyền Thủy và Ngô Khanh Thủy cũng không xem là vui vẻ, thậm chí mang theo không khí hồi hộp thấp thòm, ngay trong lúc dùng cơm cũng không phát sinh chuyện gì, bọn họ chỉ ăn qua loa xong cơm chiên thì vội vã cáo từ.

Vu Phiên Phiên đem chén bát đi rửa sạch, thu dọn phòng bếp lại, liền coi tạp dề đi ra, vừa vịn ghế Đường Uy Đình chặn lại ở cửa phòng bếp.

“Thầy, có việc sao?” Biết rõ đây là câu hỏi ngớ ngẩn, cô vẫn là ngây ngốc mở miệng hỏi.

Không có biện pháp, cô quả là tìm không thấy từ thích hợp để hỏi thôi!

“Em không có gì muốn nói với tôi sao?” Anh khoanh tay ôm trước ngực, giống như người khổng lồ che kín trước mặt cô, làm cho cô không có khoảng trống thoát đi.

“Sao?!” Nói cái gì? Nếu có thể nói, cô cũng không dùng cách lẩn trốn vất vả như vậy. “Em không.....”

“Em thật sự đối với nụ hôn kia một chút cảm giác đều không có?” Đường Uy Đình nháy mắt một cái cũng không, chỉ trừng mắt nhìn cô, không chịu buông tha bất kì biến hóa nào trên mặt cô.

Vu Phiên Phiên không phát ra âm thanh gì, nhưng trong nháy mắt bắt giác hóa hồng đã tiết lộ tâm tư lòng cô, cô ngượng ngùng lui đi rất nhanh.

“Chết tiệt! Em lại trốn tôi!” Tiến lên nắm lấy cánh tay cô, anh căm tức rống lên.

Anh chịu đủ! Một cái hôn đổi một tuần yên lặng lại còn chưa đủ sao?

Cô chịu được, nhưng anh chịu không nổi.

Nếu như sau này anh đối với cô làm điều càng quá đáng, hành vi thân mật hơn, như vậy cô muốn trốn bao lâu mới có thể vừa lòng? (Kat: áy áy, anh lời cái mặt BT ra toàn bộ roi nhá!)

Không được! Anh sẽ không để cho loại tình huống này biến thành thói quen của cô, đây tuyệt đối là cái thói quen làm anh căm thù đến tận xương tủy!

“Thầy.....” Vô tội chớp mắt mấy cái, Vu Phiên Phiên căn bản không kịp chống lại sức mạnh của anh, liền bị một đôi môi cực nóng áp xuống chiếm đoạt, làm cho cô không thể phát ra âm thanh gì.

Làm sao có thể? Thầy làm sao lại có thể hôn cô!

Nếu là lần trước, cô có thể làm bộ là ngon đèn thật đẹp, tình thế rất ái muội, cho nên thầy mới không thể kìm lòng mà hôn cô; Nhưng lần này thì sao? Phòng bếp đầy mờ, đèn huỳnh quang sáng ngời, khắp nơi đều không thể cấu thành điều kiện lãng mạn, như thế nào thầy lại xúc động như vậy?

Cô rõ ràng cái gì cũng chưa làm a!

Hôn đôi môi mềm mại mong nhớ ngày đêm, khiến tâm tình nóng này mấy ngày nay của Đường Uy Đình liền được an ủi. Anh ôm sát vòng eo của cô, cơ hồ muốn đem thân thể cô hợp thành chính thân thể của anh.

Vu Phiên Phiên bất an vặn vẹo, tưởng có thể tránh đầu sang một bên, nhưng không thoát khỏi anh được giống như bị bạch tuộc quấn lấy, cô chỉ có thể cắn chặt răng, không cho anh thực hiện được.

Không được a! Lòng cô dần dần đã muốn không nghe mệnh lệnh từ não của chính mình, chung quy là không nên nghĩ tới thầy quá nhiều..... Nếu lại cùng thầy tiếp tục như vậy, một ngày nào đó cô sẽ động lòng!

“Mở miệng ra.” Không chiếm được vị ngọt ngào anh muốn, anh lui lại rời khỏi đôi môi đỏ mọng của cô trong khoảng cách, khàn khàn ra lệnh nói.

Tốt lắm, cô nắm bắt thời cơ có thể cự tuyệt. “Không.....”

Nhưng cô không lường trước được, đây lại là thời cơ tốt nhất cho Đường Uy Đình tiến công, không cho cô cự tuyệt mà xâm nhập vào khoang miệng ngọt ngào, lưỡi trơn trượt thấm thính dò xét hàm răng đáng yêu, cuối cùng tận sức trêu chọc chiếc lưỡi mềm mại của cô.

Một trận trời đất xoay chuyển, hai chân Vu Phiên Phiên cơ hồ không còn sức lực, cô gất gao bám lên bả vai Đường Uy Đình, rất sợ chính mình lại mơ hồ té ngã.

Đường Uy Đình cực kỳ vừa lòng, trong lúc đó bàn tay làm cần dao động ở phía sau lưng của cô vuốt ve khiến cô càng mềm yếu hơn, tiếng rên nhẹ bật ra từ cổ họng – có lẽ âm thanh xa lạ này làm kinh động đến lý trí cô, cô đẩy mạnh anh ra, lão đạo chồng đỡ lên chiếc bàn dài.

“Phiên Phiên?” Làm sao vậy? Vừa rồi không phải cô thực nhập tâm sao? Vì sao lại muốn đẩy anh ra?

Đây là lần thứ hai cô làm như vậy, cô không thể cứ mỗi lần như vậy lại đẩy anh ra?!

“Không thể! Thầy.” Ồ.....cô thực muốn khóc nha. “Chúng ta không thể làm như vậy.....”

Trán của anh chau lại, giống như coi lời nói của cô là nói nhảm mà thôi. “Vì sao không thể? Tôi không biết như vậy có gì là không đúng, em rốt cuộc đang sợ cái gì?” Không đúng! Đương nhiên không đúng!

Cô thừa nhận chính mình đối với thầy có tình cảm, nhưng còn thầy thì sao?

Anh vĩ đại như vậy, điều kiện tốt, vẻ bề ngoài lại suất chúng, nào có khả năng có tình cảm đối với vệt con xấu xí lại đầy vị quê mùa như cô? Chỉ sợ là ăn thịt cá nhiều, ngẫu nhiên lại muốn thay đổi khẩu vị, ném thử cháo sáng thanh đạm thôi, như thế nào cô lại ngây ngốc tưởng làm thực?

“Phiên Phiên!” Anh nóng nảy, bắt giác nhận ra cô đang lẩn đi rất nhanh.

“Không!” Anh tiến, cô lùi, thân thể cứng ngắc ở góc tường tù lạnh. “Không thể, thầy là thầy giáo em là học trò, chúng ta không thể sai lại càng sai!”

Đường Uy Đình cười nhạo một tiếng. “Em sẽ không vĩnh viễn là học trò, chuyện này căn bản không phải vấn đề.”

“Nhưng hiện tại em là học trò a!” Hơn nữa cô vừa mới trở thành sinh viên năm nhất, tính toán ngày, còn gần bốn năm mới có thể tốt nghiệp, như thế nào mà thầy lại kém toán học như vậy? “Em hiện tại vẫn là học trò thầy như cũ!”

Đường Uy Đình trừng cô, hung hăng trừng cô.

“Luật pháp quốc gia không có quy định, học trò không thể yêu đương, cũng không có pháp luật nào có thể ngăn cản thầy trò tìm hiểu đương.”

Tìm hiểu? Yêu đương? Thật nhiều cảm dỗ lạng mạn a! Nhưng cô cũng không dám khẳng định đây là suy nghĩ anh muốn.

Nhưng mà, cô có thể khẳng định là, thật sự cô đã động lòng

“Thầy, em.....Em có thể hỏi thầy một vấn đề không?” Thế thì cô khơi gợi trước, có thể đem suy nghĩ của anh để hỏi rõ ràng?

“Em nói.” Được rồi! Vấn đề của cô sao lại nhiều như vậy? Hơn nữa lại không đồng nhất với thứ mới hỏi xong, khiến cho anh đau đầu, nhiệt tình vẫn không cách nào có thể duy trì, lúc này khiến anh rất khó bảo trì ngữ khí thoải mái.

Vu Phiến Phiến ngược lại không biết nên mở miệng như thế nào.

“Thầy.....em.....” Cô thoáng đỏ mặt ấp úng.

Đường Uy Đình mặt mày đảo mắt. “Đừng có thầy thầy em em nữa, có vấn đề gì nói ra giải thích rõ ràng một lần, có thể chứ?”

Đúng là cô còn trẻ, nhưng anh thì không, anh không có nhiều thời gian để tiêu hao cho những câu hỏi không có ý nghĩa kia, cái anh cần là cảm giác thoải mái khi bên nhau, còn hơn kiểu lo lắng của cô.

“Thầy đừng hung hãn như vậy!” Đáng thương bĩu môi, hốc mắt của cô hơi hơi nóng lên.

“Hung hãn?” Anh như vậy cho là hung hãn sao? Cô còn không biết đáng về anh thật sự hung hãn là như thế nào.

Có lẽ vị trí thượng phong trong phòng lớn giường lớn là không sai.....Trời! Chắc anh không được thỏa mãn dục vọng lâu lắm rồi, như thế nào lúc này lại nghĩ đến giường lớn của mình?!

“Tốt, tôi không hung dữ, em chậm rãi nói?!” Anh thở sâu, cố đè lo âu xuống ngực.

Sợ hãi liếc mắt nhìn anh một cái, Vu Phiến Phiến cắn cắn môi dưới. “Thầy, thầy.....Thầy như vậy xem như đang theo đuổi em sao?” Ôi! Vấn đề nhạy cảm nha, chính mình hỏi nhưng cô cũng cảm thấy ngượng ngùng.

Đường Uy Đình trừng mắt nhìn cô, ước chừng khoảng năm ba giây, tiếp theo đó một trận cười to tiếng phát ra.

“Thầy, thầy cười cái gì!” Chán ghét chết đi! Người ta thật sự hỏi nghiêm túc, sao anh lại cười như điên như vậy, dường như coi câu hỏi của cô thực ngớ ngẩn.

“Khụ! Khụ khụ!” Anh thôi cười, ho hai tiếng mới làm cho cổ họng thông suốt. “Làm ơn, nếu như tôi không phải là theo đuổi em, em nghĩ rằng hiện tại tôi và em đang làm cái gì?” mặt cô đỏ bừng lên, một mặt vui mừng, mặt khác lại lo lắng. “Nhưng mà..... đáng về em lại không xin đẹp, hơn nữa tự nhận bản thân là không có ưu điểm gì, như vậy có đủ để thầy rung động theo đuổi sao?”

Thật vậy sao? Thầy thật sự theo đuổi cô nha! Có phải cô nghe nhầm? Có thể chứng thực một lần nữa hay không?

“Cô bé ngốc.” Lại tiến lên, anh thành công nắm lấy tay cô, lấy bàn tay to lớn nắm bàn tay nhỏ bé. “Thích một người cùng với bề ngoài không có quan hệ, đó là một loại cảm giác, một loại cảm giác vô hình truyền tới, chỉ cần cảm giác đúng là được rồi, bề ngoài tuyệt đối không phải là mấu chốt quan trọng.”

“Ý của thầy là.....Thầy, thầy thích em?”

Trời a! Cô vì sao không mua pháo bông trước. Cô hiện tại muốn đốt pháo bông, để ánh sáng của nó chiếu rọi tâm tình hưng phấn vui mừng của cô.

“Sao lại không? Nếu không em nghĩ tôi với em đang làm cái gì?” Cúi đầu dựa vào trán của cô, anh lại muốn hôn cô. “Được không? Để tôi trở thành bạn trai của em?”

Tìm Vu Phiến Phiến như bị tan chảy, cô khẽ chớp mắt, phía dưới khóe miệng mỉm cười hạnh phúc.

Cho dù rất nhỏ, nhưng anh vẫn chuẩn xác cảm nhận được, sung sướng nói không nên lời ở trong lồng ngực như muốn nổ tung. “Vậy, em sẽ không lại trốn tôi?”

“Vâng.” Đáng ghét, người ta cũng không phải cố ý! Chính là do tâm ý của anh chưa rõ ràng, người ta không biết nên đối mặt với anh như thế nào thôi! Anh sao còn lấy ra để giễu cợt cô?

Chậm rãi nâng cảm cô lên, đôi môi đỏ mọng cong cong lên như phát ra lời mời mọc, làm cho anh nhìn không được cúi đầu, dịu dàng cắn mút thỏa mãn nỗi nhớ nhiều ngày – tạm thời, trò lẫn trốn nhau kết thúc, nhưng kế tiếp là thời điểm phát triển quan trọng, bọn họ phải như thế nào mới không bị những người khác phát hiện gian tình của bọn họ.....Á, không, là yêu đương chứ?

Cơ bản nhất là không thể làm cho người khác phát hiện, chỉ cần giữ bí mật tốt, tình yêu của bọn họ liền ok!

Chắc là..... sẽ ok đi?!

Ừ, sẽ ok!

Tình yêu cuồng nhiệt giữa nam nữ, khó chịu nhất là bị chia lìa dầy vò, bọn họ không có lúc nào không nghĩ tới đối phương, cùng đối phương chung sống, nhưng thường thường không thể diễn ra như ý muốn.

Vu Phiên Phiên chuẩn bị ra ngoài, sắp đi hết khoảng sân bên trong gần ra tới công chính thì phát hiện Đường Uy Đình đi theo phía sau mình, đang lúc cô buồn bực vì sáng nay anh không có giờ dạy học, anh lại yêu cầu muốn tản bộ đưa cô đi học.

“Thầy, thầy làm giống như trước đây đi, không thể cùng em đi học!” Vu Phiên Phiên cố chọc tức, nhanh chóng thúc đẩy anh, muốn anh trở lại trong phòng.

“Vì sao?” Đường Uy Đình giống như đứa con nít không được ăn kẹo, giận dỗi. Còn cô chính là người lớn.

“Thầy đừng như thế, thầy muốn cho mọi người đều biết chuyện của chúng ta sao?” Vấn đề là không thể cho người khác biết a! Ngộ nhờ làm cho người ta biết, đoạn tình cảm này sẽ khó mà duy trì, như thế nào anh lại cứng đầu như vậy A?

Đường Uy Đình trong nháy mắt giống như bị tạt nước lạnh, anh ảo não chau mày. “Nhưng mà tôi muốn cùng em.....”

“Được rồi! Em biết thầy rất tốt với em!” Trong lòng đột nhiên dâng trào một cỗ xúc động tui hờn... Cô cũng rất muốn giống các cặp tình nhân khác, mỗi một khắc đều ngọt ngào mật mật, thậm chí tay trong tay cùng đi đến trường, nhưng tình huống của bọn họ không bình thường như cặp tình nhân khác, những yêu cầu đơn giản như thế đều làm không được, cô cũng cảm thấy thực bất đắc dĩ a!

“Em cũng muốn cùng thầy tới trường a! Nhưng ngộ nhờ bị người khác biết, thì tiếp theo em sẽ bị đuổi học, còn thầy thì sao? Thầy không muốn vứt bỏ công việc giảng dạy chứ!”

Đường Uy Đình ưỡn thẳng ngực. “Không sao cả, tôi còn có công việc khác, cũng không nhất định phải dạy học.”

Bình thường ngoại trừ chương trình dạy học ở trường anh còn kiêm nhiệm dạy môn làm vườn ở ngoài, anh chủ yếu làm công việc viết lách; Viết một ít có liên quan đến hoa cỏ cây cối, biên soạn bộ sách nghề làm vườn chuyên nghiệp, thậm chí còn thường xuyên tiếp xúc một ít công việc thiết kế vườn, trên lĩnh vực chuyên nghiệp có chút danh tiếng, cuộc sống coi như thực sung túc, cũng không phải lấy công việc dạy học làm công việc chủ yếu để mưu sinh.

“Em biết thầy không nhất định phải dạy học, nhưng không phải thầy rất thích tiếp xúc với học trò đấy sao?” Theo cô quan sát, nếu không phải anh thích cùng người trẻ tuổi ở chung, thì anh nhất định không làm công việc giảng dạy.

Dù sao anh nhận tiền nhuận bút xuất bản sách nghề làm vườn, cũng đã đủ trang trải nhu cầu cuộc sống hằng ngày, thậm chí còn có thể phát triển thành cây bút kim ngạch.

Lời nói khó nghe một chút, anh căn bản không quan tâm tới việc phí thời gian dạy học, thế nhưng lý do duy nhất, anh mong muốn cùng học trò mở rộng mối quan hệ trong đời sống, không đến mức làm cho chính mình quá mức khép kín.

“Em làm sao mà biết?” Anh cảm thấy có một chút kinh ngạc, không nghĩ tới cô nhìn thấu suy nghĩ của chính mình.

Ngay cả mẹ anh và Đường Uy Đình đều không nhìn thấu mọi chuyện, nhưng cô lại dễ dàng nhận ra như thế?! Cũng khó trách anh đối với cô mà rung động, sự thông minh của cô làm anh thật tâm phục – tuy rằng thực “Ngẫu nhiên” Mới thông minh một lần, nhưng đã thu phục trọn bộ trái tim của anh.

Mắt Vu Phiên Phiên vô lực nhìn vào không trung. “Biết thì biết, nào có vì sao?”

“Em.....” Anh còn muốn tiến thêm một bước tra hỏi, cô cũng nhanh chóng đi tới phòng khách.

“Tốt lắm, nếu không xuất phát em sẽ đến trường muộn.” Đem anh đẩy về phía phòng ở, cô vội vã xuất phát đi học. “Giữa trưa em sẽ về nấu cơm, thầy làm việc của thầy đi!”

“Phiên.....”

Còn không kịp kêu cô dừng bước, cô tựa như con gió bay khỏi người anh, thuận đường mang đi cơn nóng giận của anh.

Xoay người đi vào nhà, mắt anh nhìn sân nhà xanh biếc, thông thả đi tới vòi nước bên cạnh, cầm lấy đầu vòi nước.

Ai da! Tưới nước!

“Mặc kệ! Hôm nay cậu phải ăn com cùng mình!” Lí Sùng Đức ngăn cản Vu Phiên Phiên gấp rút về nhà, tính khí như thẳng nhóc cứng đầu trời dấy.

“Tại sao tôi phải ăn com cùng cậu?” Cậu ta có phiên hay không nha! Cậu ta rõ ràng biết chính cô luôn luôn kiêng thức ăn bên ngoài, hôm nay rốt cuộc ăn làm thuốc gì rồi, thế nào cũng phải cùng cô ăn com?

“Bởi vì, bởi vì.....” Lí Sùng Đức đột nhiên nói quanh co lên, xương gò má hơi hơi phồng hờn.

Nghi ngờ trừng mắt nhìn cậu ta, Vu Phiên Phiên thực không đoán ra biểu đạt suy nghĩ của hắn, “Bởi vì sao?”

“Bởi vì hôm nay sinh nhật mình.” Chàng trai to xác chần chờ đã lâu, rốt cục vẫn là không thể nói ra điều mình muốn.

“Ồ sinh nhật bạn nha!” Vu Phiên Phiên bỗng nhiên tỉnh ngộ, cái miệng nhỏ nhắn “Ồ” thành thanh âm thật dài. “Sinh nhật vui vẻ! Thật ngại, tôi muốn về nhà nấu com.” Thật lòng nói câu chúc mừng, nhưng cô vẫn là không tính cùng cậu dùng com.

“Phiên Phiên!” Lí Sùng Đức bắt nắn nhún mảy rậm lại, lại đuổi kịp bước chân của cô, hơn nữa ngăn cản đường đi của cô. “Một ngày không nấu sẽ không sao đâu? Ngẫu nhiên ăn chút đồ ăn ngoài cũng sẽ không thiếu một miếng thịt.”

“Không được, đến lượt tôi làm com, nếu không thầy.....” Cô bỗng nhiên á khẩu, thiếu chút nữa trước mặt Lí Sùng Đức nói ra mọi chuyện. “Ách.....”

Lí Sùng Đức nhún nhún mảy hoài nghi. “Thầy cái gì?”

Bất luận cô nói cái gì cậu ta đều nghe rõ không bỏ sót từ nào, bao gồm việc cô đột nhiên khựng lại không nói từ mẩn cảm kia.

“Không, không có gì!” Xong rồi, cô căn bản không biết nói dối, việc này nên cứu vãn như thế nào mới tốt? “Sùng Đức, thật ngại, tôi thật sự không thể cùng cậu dùng com, lần khác sẽ mua quà tặng cậu có được hay không?”

Lí Sùng Đức một chút cũng không tính buông tha cô, phút chốc nắm lấy cánh tay của cô. “Minh không cần lễ vật, chỉ muốn cậu cùng mình dùng com là tốt rồi.”

“Tôi.....Sùng Đức, bạn đừng náo loạn được không? Anh trai tôi thân thể không khỏe, tôi thật sự về nhà nấu com cho anh ấy ăn mới được a!” Cái này gọi là tức nước vỡ bờ, Vu Phiên Phiên trong cái khó ló cái khôn, thuận miệng bịa ra một người anh không có thật.

“Anh trai bạn?” Lí Sùng Đức chần chờ, cậu ta không xác định Vu Phiên Phiên có hay không có người anh trai này. “Bạn với anh trai ở cùng một chỗ? Sao mình chưa từng nghe bạn nói qua?”

Vu Phiên Phiên mắt tròn trắng, may mắn hắn không phát hiện cô nói dối. “Làm ơn, cậu không hỏi tôi, tôi làm sao không có việc gì lại đi nói với cậu?”

“Ừ.” Lí Sùng Đức dễ dàng bị thuyết phục.

“Sùng Đức, tôi có thể về nhà nấu com chưa?” Giấy khời bàn tay đang nắm chặt của hắn, cô thật sự không thể tưởng tượng được tại sao đàn ông con trai đều có lực mạnh đến như vậy? Tay thầy rất mạnh, Sùng Đức cũng vậy, làm hại tay cô đều bị đỏ.

“Được rồi!” Dù thế nào, cậu cũng không thể đắc tội với người nhà của cô được. Dù sao, cậu cũng muốn theo đuổi cô, tối thiểu phải được sự đồng ý của người nhà cô, bởi vì bản thân yêu cô nên đành phải một mình chúc mừng sinh nhật thôi.

“Tôi đi trước đây, tôi sẽ nhớ mua quà cho cậu, yên tâm!” Vu Phiên Phiên lộ rõ nét vui mừng trên mặt, nhanh đi vòng qua người cậu ta, hướng cửa nhanh bước đi.

Lí Sùng Đức chần chờ, đi theo đuổi sau đó lại vượt qua cô, lần nữa ngăn cô lại ở đường nhỏ. “Phiên Phiên! Có chuyện.....mình nghĩ hỏi ý kiến bạn trước.”

“A?!”

Trời! Lí Sùng Đức đang làm cái gì vậy? Không thấy cô thật sự vội muốn chết sao? Cô cũng không thể làm com chiên đơn giản cho thầy ăn, cô cần chú ý thêm tới sức khỏe của thầy.

Người xưa nói người con đàn ông khỏe mạnh là hạnh phúc của người phụ nữ. Tuy rằng cô thật sự không hiểu ý nghĩa của những lời này, nhưng vì hạnh phúc tương lai, cô nhất định chăm sóc tốt cho sức khỏe của thầy. “Tôi..... Tôi.....” Thật vất vả mới lấy hết dũng khí, đang nhìn đôi mắt trong sáng của cô, tinh thần Lí Sùng Đức như bị suy giảm. Vu Phiên Phiên thả lỏng ba vai xuống. “Sùng Đức, tôi thật sự sợ anh trai không thoải mái, nếu cậu không hiểu rõ việc muốn nói với tôi, chúng ta có thể tìm thời gian lần khác bàn lại được hay không?”

“Không!” Cử chỉ cô nóng lòng muốn trốn chạy khiến Lí Sùng Đức tức giận, cậu khề cần môi, khí thể thông báo cho cô. “Minh muốn tìm hiểu bạn.”

Nháy mắt rồi lại nháy mắt, Vu Phiên Phiên giống như nghe không hiểu cậu ta đang nói cái gì, tựa như hóa ngọc. “Cái gì?”

“Minh nói mình muốn theo đuổi bạn, muốn bạn làm bạn gái mình!” Lí Sùng Đức không biết lấy bao nhiêu dũng khí, những lời nói này đặc biệt lớn tiếng vang hết khu vực xung quanh, khiến cho mọi người gần đó kêu hô hưởng ứng.

“Chà! Thật lãng mạn ưót át nha!”

“Bạn trẻ, theo đuổi con gái chính là như vậy, bạn làm tốt lắm! Tốt lắm!”

“Được rồi, đàn em, đáp ứng cậu ta đi! Xem như cậu ta dùng cảm, cho cậu ta một cơ hội!”

“Ha, cảm ơn, cảm ơn mọi người!” Mấy âm thanh trêu chọc hướng bọn họ mà truyền tới, làm cho Lí Sùng Đức vui mừng không ngừng nói lời cảm ơn, làm cho Vu Phiên Phiên có điểm xấu hổ không biết đem mặt giấu đi chỗ nào mới tốt.

Làm sao bây giờ? Lí Sùng Đức sao lại đối với cô có ý này? Đây là tình huống mà cô chưa từng nghĩ tới a!

Cô vẫn nghĩ chính mình đến nửa điểm cũng không có chỗ thu hút, lần đầu tiên là thầy làm cho tâm thần cô rối loạn, sau lại đến Lí Sùng Đức....Trời a! Cô đã đem trái tim giao cho thầy, còn trái tim nào khác dành cho Sùng Đức?

Không được, cô phải tìm cách suy nghĩ cực tuyệt Sùng Đức như thế nào mới là tốt nhất.

“Phiên Phiên, bạn nói như thế nào?” Lí Sùng Đức được những người xung quanh phụ họa, dũng khí cũng dâng lên, cậu ta bị kích động hỏi lại Vu Phiên Phiên, hy vọng mượn lực lượng từ mọi người giúp cậu ta theo đuổi đạt được mục đích.

Con gái da mặt có vẻ mỏng, không chừng cậu có thể thành công!

“Tôi....”

Vu Phiên Phiên thật sự bối rối đến nóng lòng, đồ cả mồ hôi, đang lúc không biết nên ứng phó như thế nào, Ngô Khanh Thủy vừa vắn đi ngang qua, cũng thấy sự kiện vừa xảy ra, cô hoàn toàn không nghĩ ngợi liền tiến lên phía trước.

“Phiên Phiên, giữa trưa không phải em còn có việc sao?” Đàn em Vu Phiên Phiên này rất đơn thuần, không cần thận sẽ bị người khác xỏ mũi dắt đi, để giải cứu Phiên Phiên khỏi phải khó xử, cô không ngại làm người xấu phá hư chuyện tốt của người khác.

Dù sao cô cùng cậu đàn em kia không quen biết, hơn nữa dưới góc độ so sánh hai người, cô sẽ đem phiếu bầu cho thầy Đường; Về phần cậu đàn em này, liền gạt sang chỗ khác đi!

Vu Phiên Phiên đang lo lắng không biết nên thoát thân như thế nào mới tốt, nhìn thấy Ngô Khanh Thủy tiếp viện, thiếu chút nữa cảm động mà rơi lệ. “Chị.”

“Đàn em khóa dưới, tôi rất bội phục dũng khí của cậu, cậu không nghĩ bây giờ đưa ra quyết định thì quá vội vàng sao, dường như không thỏa đáng lắm? Dù sao cậu cũng phải để Phiên Phiên trở về suy nghĩ kĩ lưỡng một chút mới đúng chứ?” Ngô Khanh Thủy có ý che chở trước người Phiên Phiên, tự chính mình đến đối mặt với Lí Sùng Đức.

“À....” Lí Sùng Đức mặc dù ảo não cho việc xảy ra giữa đường lại còn xuất hiện Trình Giáo Kim, nhưng cũng không thể phủ nhận lời nói của đàn chị khóa trên là rất có đạo lý. “Vâng, chị nói quả không sai!”

“Tốt lắm.” Ngô Khanh Thủy vừa lòng vỗ vỗ vai Lí Sùng Đức. “Phiên Phiên, em có thể đi về.”

Bạn đang đọc truyện *Xuyết! Đừng Nói Tôi Yêu Thầy!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Chương 7

Ra khỏi cửa, xác suất bị phát hiện không như mong muốn sẽ cao.

Tuy rằng nhà của họ cách trường học có hơi xa, nhưng lân cận đều là phòng, căn hộ cho sinh viên thuê, bởi vậy cho dù là ngày nghỉ, hai người cũng chỉ có thể ở nhà không ra ngoài, điều này khiến Đường Uy Đình rất là chán nản.

Hơn nữa hai ngày gần đây, Vu Phiên Phiên thoát nhìn có điểm lo lắng, hồi nửa ngày lại không ra được nguyên do, tâm tình Đường Uy Đình càng buồn.

Nhưng dù sao sự tình luôn như vậy, thường sẽ không báo trước xuất hiện một, hai người hiểu chuyện, ví như Huống Quyền Thủy.

Chủ nhật, anh từ sáng sớm chạy đến nhà họ ấn chuông, vực dậy hai người còn đang trong giấc mộng, biểu hiện cực kì hứng thú đòi đi câu tôm, ngay cả dụng cụ đều chuẩn bị tốt, khiến bọn họ ngay cả cơ hội từ chối đều không có.

Vu Phiên Phiên còn đang buồn ngủ bị hai người đàn ông kéo đến dòng suối dưới chân núi cách đó không xa câu tôm, cô thật hoài nghi nơi đó sẽ không có nổi một mẫu trứng tôm.

Ngày nghỉ du khách rất nhiều, nhưng bởi vì có đàn anh làm tấm bình phong cho hai người, do đó Vu Phiên Phiên có thể tiếp thu trong phạm vi; xem như sinh viên và thầy giáo bình thường cùng nhau thả lỏng tâm tình, hưởng thụ thật tốt một chút cơ hội du lịch khó được này.

“Mau mau mau, nơi này có vị trí.” Huống Quyền Thủy tìm được địa điểm đặt đồ dùng, vừa vịn ngay dưới bóng râm, vị trí kia thoạt nhìn còn có một gia đình ngồi, bọn họ liền theo đi lên.

Huống Quyền Thủy dường như cùng với những người đó rất quen thuộc, kêu gọi bọn họ cùng nhau ngồi vào vị trí. “Đến đây, những thứ kia đều có thể ăn, thầy Đường, đàn em, hai người cứ tự nhiên nhé.”

“Huống tiên sinh, có phải hay không anh đang lấy giọng khách át giọng chủ?” Ngô Khanh Thủy vừa tạm thời từ toilet trở về, rất xa liền nhìn thấy Huống Quyền Thủy ân cần tiếp đón Đường Uy Đình cùng Vu Phiên Phiên, tức giận đi tới.

“Hắc hắc!” Huống Quyền Thủy cười tít mắt, không cảm thấy một chút nào ngượng ngùng. “Anh biết là bác Ngô hôm nay dẫn mọi người tới nơi này chơi, bác gái Ngô lại đặc biệt chuẩn bị cơm đã ngoại, cho nên mới kéo thầy Đường và Phiên Phiên đến à!”

“Cái đứa nhỏ này, lúc nào cũng nhanh tay nhanh chân.” Mẹ Ngô cười to miệng, đối với phong thái đường đột của Huống Quyền Thủy không hề lưu tâm.

“Thật ngại, chúng tôi đã quấy rầy.” Đường Uy Đình lúc này đã biết được quan hệ của mọi người.

Huống Quyền Thủy nhất định là cùng cả nhà Ngô Khanh Thủy rất quen thuộc, cho nên mới dẫn bọn họ đến đây “đánh du kích”, bởi vì dù muốn bọn họ chuẩn bị ngay cũng không kịp đầy đủ hết, đơn giản như thế, thuận lợi lại kinh tế.

Nhưng mà vì sao Huống Quyền Thủy lại đối bọn họ tốt như vậy?

Chẳng lẽ là bởi vì có quan hệ với Phiên Phiên?

Một cảm giác bức mình không nên có cứ xông thẳng lên, nụ cười yếu ớt trên mặt anh dần dần trở nên cứng nhắc, hầu như không kiềm nén.

“Không sao, nhiều người càng vui! Khanh Thủy nhà chúng tôi không có ý gì đâu, nó đối khách tốt lắm.” Khuôn mặt tươi cười của ông Ngô và bà Ngô đều thân thiết giống nhau, hợp thời hóa giải nỗi xấu hổ của Đường Uy Đình và Vu Phiên Phiên.

Rất nhanh, bọn họ liền hòa hợp với cả nhà họ Ngô.

Vu Phiên Phiên sau khi dùng qua bữa cơm đơn giản, dạo chơi thong thả đến bên dòng suối ngâm chân, không ngờ Ngô Khanh Thủy cũng theo lại đây.

“Phiên Phiên.” Cùng Vu Phiên Phiên ngồi trên tảng đá lớn, Ngô Khanh Thủy cũng cời giấy nghịch nước. “Em sẽ không lựa chọn đồng ý với cậu đàn em kia chứ?!”

“Hả?” Đàn em nào? Vu Phiên Phiên nhăn lại đôi mi thanh tú, sau một lúc lâu mới nghĩ đến ý đàn chị là Lí Sùng Đức. “Không, em không tính quen với cậu ta, chỉ là bạn học tốt thôi! Không có cảm giác rung động.”

Quấy tung bọt nước, Ngô Khanh Thủy nở nụ cười nhẹ. “Vậy thầy Đường thì sao? Thầy ấy có cho em cảm giác động lòng không?”

“Sao?” Vu Phiên Phiên kinh động, thiếu chút nữa từ tảng đá ngã xuống, hai gò má bỗng ửng hồng “Đường Đường Đường..... thầy Đường?”

“Nếu em với thầy Đường cùng với nhau, chị bỏ phiếu tán thành nha!” Ngô Khanh Thủy cười cười quay đầu nhìn về một hướng Đường Uy Đình cùng Huống Quyền Thủy bắt đầu chuẩn bị câu tôm, bỗng chốc nói ra.

Tán thành? Chị khóa trên tán thành cô cùng thầy giáo kết giao!

Không thể nào? Đàn chị vậy mà có thể chấp nhận mối quan hệ giữa thầy và trò?!

Lo lắng của cô đến giờ phút này, dường như trở nên thực ngu ngốc.

“Chị, chị thật là biết giỡn, em sao có thể kết giao với thầy Đường!” Tuy rằng đàn chị khóa trên bỏ phiếu tán thành, nhưng Vu Phiên Phiên vẫn không có dũng khí công khai “mối quan hệ” hiện tại của hai người.

Ngô Khanh Thủy buồn cười chọc cô. “Chị nói là ‘nếu’, em rồi lên cái gì?”

Phát hiện chính mình bị trêu chọc, Vu Phiên Phiên đỏ bừng mặt ngay tại chỗ.

“Mặt của em sao lại hồng như vậy?” Đường Uy Đình không biết khi nào tiến lại đây, vừa đến gần nhìn thấy khuôn mặt như quả táo của cô, vội dùng nước suối thấm ướt hai tay, vỗ nhẹ khuôn mặt bị bóng của cô. “Quên kêu em đội nón, em xem, phơi nắng đến nổi đỏ lên.”

Ngô Khanh Thủy ở một bên che miệng cười trộm, cười đến bả vai hơi hơi rung.

“Này! Cái cô kia, ở bên cạnh làm bóng đèn à!” Huống Quyền Thủy theo đuôi Đường Uy Đình tới, tức giận chớp gáy Ngô Khanh Thủy, nhưng trong giọng nói không có ý tứ trách cứ.

Đường Uy Đình lúc này mới phát giác cử chỉ chính mình xem ra lộ nhiều hàm ý, xương gò má không khỏi hơi phỉm hồng.

Chết tiệt, cuối cùng anh biết khuôn mặt nhỏ nặc của Phiên Phiên vì sao lại đỏ như vậy.

Mà Ngô Khanh Thủy, thuần túy là phản xạ nói: “Anh thực phiên nha! Tôi nào có làm bóng đèn? Tôi cùng với Phiên Phiên ‘nói chuyện yêu đương’ không được nha?” Bởi vì cô có thói quen đánh trả, nhất là đối với khiêu khích của Huống Quyền Thủy.

Cô cùng Phiên Phiên nói là chuyện về phương diện tình cảm, dùng “nói chuyện yêu đương” để hình dung là không có thái quá đi?!

“Em?!” Huống Quyền Thủy nhướn mày rậm, biểu tình kia như chịu đã kích. “Từ khi nào em trở thành người đồng tính?”

Một câu làm ba người đều ngây ngẩn cả người, một lúc lâu sau mới cúi đầu cười mỉa.

“Ai cần anh lo! Anh lo câu thật tốt tôm là được, quan đến tôi bên này sao?” Ngô Khanh Thủy còn đang cười, cười anh ngốc nghếch.

“Tôi đương nhiên phải xen vào!” Huống Quyền Thủy vô cùng mất hứng, phút chốc quay đầu hỏi “Đàn em, đàn anh đây đối với em là tốt nhất đúng hay không?”

Đột nhiên bị điểm danh, Vu Phiên Phiên vội vàng thu lại ý cười quá mức sung sướng: “Đúng, anh đối với Phiên Phiên tốt nhất !” Nha! Khóe miệng cô còn đang hơi run rẩy đây!

“Cho nên em hãy nghe cho kỹ.” Huống Quyền Thủy không hề báo trước ôm bả vai Ngô Khanh Thủy, giống như người đang sợ hãi cái gì bất thành linh biến mất, lên tiếng tuyên bố. “Cô ấy là của anh, đừng mơ tưởng đoạt được!” Cả ba người chưa bao giờ tới Huống Quyền Thủy sẽ chọn thời điểm này nói ra những lời khiến người khác kinh ngạc, mặt Ngô Khanh Thủy trong nháy mắt đỏ bừng lên, Đường Uy Đình cùng Vu Phiên Phiên còn lại là nhìn nhau cười trộm, khóe miệng đầy ý cười không thể che giấu.

“Anh, anh bệnh thần kinh ! Ai, ai để ý anh a?” Vừa thẹn lại quẫn phẩy bàn tay mà Huống Quyền Thủy ôm bả vai mình, khuôn mặt đỏ bừng của Ngô Khanh Thủy có thể sánh hơn Vu Phiên Phiên!

“Em luôn không để ý đến anh, từ nhỏ đến lớn đều như vậy.” Than nhẹ một hơi, Huống Quyền Thủy không thêm để ý, dù sao mọi người đều là người một nhà, mặt sẽ không lo phải quảng đi đâu. “Không sao, anh quen rồi, em không để ý đến anh cũng không sao, từ giờ trở đi, anh sẽ quấn lấy em, cho đến khi em để ý đến anh mới thôi!”

Đường Uy Đình khoa trương huyết sáo, Vu Phiên Phiên còn lại nhịn không được ôm gò má kinh hô, khiến cho Ngô Khanh Thủy xấu hổ vô cùng, quẫn bách đẩy anh rồi chạy đi.

Ổn định bước đi lảo đảo, Huống Quyền Thủy quay đầu nhìn phía bọn hai người họ, nở rộ lúm đồng tiền.

“Ai da, em đã nói là muốn quấn lấy cô ấy, muốn đi thử nghiệm thử đây!”

“Nhanh đi, nhanh đi!” Đường Uy Đình cùng Vu Phiên Phiên kêu anh đuổi theo, nếu không người nọ giống như trứng tôm tròn mắt thì còn gì là “Nhất định nói được thì phải làm được.”

“Không thành vấn đề, nhìn tôi đây này!” Ném tới cái nhìn ranh mãnh, Huống Quyền Thủy lập tức đuổi theo phương hướng Ngô Khanh Thủy chạy đi, bắt đầu từ bên dòng suối đuổi lên.

Đường Uy Đình thay thế vị trí Ngô Khanh Thủy, nhẹ nhàng mà ôm bả vai Vu Phiên Phiên, để đầu cô khẽ tựa vào vai mình, bàn tay phủ nhẹ lên tay nhỏ bé của cô.

Gió bên dòng suối mang theo hương vị nước, hai chân ngâm trong dòng suối lạnh, làm cho cái lạnh thấu từ lòng bàn chân lên toàn thân, tình yêu càng thêm ngọt ngào, giống như ném trái cây chính phẩm mỹ vị được ướp lạnh, ngọt tận trong lòng.

Lí Sùng Đức vẫn không có buông tha dự định theo đuôi Vu Phiên Phiên, chỉ cần cô có tiết, cậu ta liền nhất định xuất hiện, thế nào cũng hỏi ra được đáp án vừa lòng.

“Sùng Đức, cậu không cần lại đi theo tôi được không?” Đầu gối đều có ba phần nhân tính, tuy rằng tính tình Vu Phiên Phiên tốt, cũng không có nghĩa cô không tức giận. Mấy ngày liền Lí Sùng Đức đều xuất hiện bên cạnh, cô sắp điên mất.

Thứ Tư sau giữa trưa ở vườn trường, rất nhiều học sinh đều đã rời đi, bởi vì thứ Tư là hậu cuối tuần, lớp học sẽ vắng.

Vu Phiên Phiên sở dĩ còn ở lại trường học là vì cô muốn tới thư viện tìm chút tư liệu ca kịch, cùng Ngô Khanh Thủy cùng nhau luận bàn thật tốt, không ngờ ngay tại trước cửa thư viện lại thu hút sự chú ý không nên, làm cho Lí Sùng Đức lại tìm tới, khiến có cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ.

“Vậy cậu đáp ứng đồng ý với mình đi!” Cậu ta cũng không muốn bám người như ruồi bọ, yêu cầu của cậu ta không nhiều lắm, chẳng qua là muốn cô làm

bạn gái mình thôi “Minh sẽ đối với cậu thật tốt.”

“Tôi một chút cũng không muốn quen bạn trai!” Cô có một ông thầy là đủ rồi, không cần có dự bị. “Chúng ta như vậy không tốt sao? Mỗi ngày có thể gặp mặt trong trường.....”

“Không tốt!” Cắt đứt lời cự tuyệt của cô, Lí Sùng Đức nghe không vào câu nói có ý muốn cự tuyệt của cô, hàm xúc giải thích “Minh muốn xem phim với cậu, cùng nhau đi chơi mọi nơi, chẳng lẽ như vậy cũng không được?”

Vu Phiên Phiên vô lực hạ bả vai “Có thể a, chúng ta vẫn có thể đi chơi, lớp học không phải có rất nhiều hoạt động sao? Chúng ta có thể.....”

“Tôi không phải muốn cái này!” Lí Sùng Đức bị chọc tức, cậu ta không tin cô thật không hiểu ý tứ của mình, cảm tức tóm lấy cổ tay cô “Cậu đùa giỡn tôi sao? Có ý vờ không hiểu?!”

Chàng trai tuổi trẻ đầy khí thế, có thể nào chịu được cô gái mình thích đối xử như vậy?

Đúng nha, ngay lập tức cho cậu một đáp án cậu muốn. Nếu không thì, thật dứt khoát rõ ràng cự tuyệt cậu, về sau còn có thể là đồng học tốt, bạn tốt.

Nhưng cô lại không như vậy, luôn dùng cái lí qua loa không muốn quen bạn trai nói với cậu, cậu không có khả năng chấp nhận loại đáp án ngoài thật trong giả này!

Trên mặt Lí Sùng Đức đầy hung dữ thật dọa cô, mặt cô hơi trắng bệch “Sùng Đức, cậu đừng như vậy.....”

“Tôi làm sao khiến cậu không hài lòng?” Cái quái gì đây! Nếu hiện tại cô là tuyệt sắc mỹ nữ thì không nói, sao lại cứ phải khăng khăng như vậy, người ta ai lại thích cô đại mà không nhìn tới hoa thơm, lại đi coi trọng cô – một con vịt xấu xí?!

Thế nhưng coi trọng thì coi trọng a! Tuy rằng có chút không cam lòng, cậu vẫn phải hỏi rõ nguyên nhân mới bằng lòng bỏ qua, nếu không cậu sẽ cảm thấy chính mình không đáng.

Cậu ta sao có thể nói lý mà không nghe a? Cô đã muốn cự tuyệt cậu thực khéo léo a, chẳng lẽ muốn cô từ chối thật trực tiếp mà khó nghe sao? Bỏ qua một bên việc cô nói không nên lời, sau này gặp mặt trong trường làm sao bây giờ? Chẳng phải xấu hổ muốn chết?!

“Tôi, tôi không phải không vừa lòng.....”

“Không phải không vừa lòng thì sao không kết giao với tôi?” Cô ấy không thể đưa ra một đáp án hoàn hảo, cứ lảng tránh giải thích khiến Lí Sùng Đức càng cảm tức.

“Cậu sinh viên này, theo đuổi bạn gái không phải là như vậy chứ?” Một thanh âm nam xen vào trong lúc bọn họ im ắng bẽ tắc, khiến giật co giữa hai người chấn động mạnh.

Sắc mặt Đường Uy Đình xanh mét đứng ở phía sau bọn họ, đôi đồng tử màu đen tản ra tia nguy hiểm.

Đường Uy Đình vừa xuất hiện, tay Lí Sùng Đức tự giác buông ra, Vu Phiên Phiên bắt được cơ để thoát đi, rút nhanh tay nhỏ bé về, cấp tốc chạy đến trốn sau Đường Uy Đình.

“Thầy, thầy không cần cũng để ý tới những việc như thế này chứ?” Không biết tại sao, Lí Sùng Đức thấy Đường Uy Đình là rất không vừa mắt.

Đàn ông trưởng thành sao lại nhìn được như vậy? Trưng ra khuôn mặt để nhìn cũng thật quá đáng, ngay cả dáng người mặc quần áo bình thường cũng đẹp, chết tiệt là quả thực không có thiên lý!

Vu Phiên Phiên co rúm lại, nắm chặt áo somi Đường Uy Đình, cô sợ nhất nhìn đến trường hợp tranh chấp như vậy!

Cô sống ở nông thôn, tuy rằng vật chất không giàu có, nhưng mỗi người ở chung đều rất tốt, cho dù là người không biết cũng có thể thân thiết giống như anh chị em.

Nhưng người Đài Bắc thật đáng sợ nha, tại sao với cuộc sống trước kia của cô khác xa như vậy? Cô không lẽ là “Người đi làm chỗ” sao sao?!

“Đừng sợ.” Thấp giọng trấn an sự lo lắng của cô, Đường Uy Đình thậm chí có thể cảm giác cô run nhè nhẹ.

Giống như có cái gì đâm vào ngực Lí Sùng Đức, cậu đột nhiên cảm thấy Đường Uy Đình cùng Vu Phiên Phiên không giống quan hệ thầy trò đơn thuần.

Bọn họ sẽ không phải là..... Không, hai người bọn họ chênh lệch tuổi tác khá xa, xấp xỉ khoảng mười năm, Vu Phiên Phiên có thể nào cũng sẽ không quen người đàn ông hơn mình mười tuổi đi?!

“Thầy, thầy đối với sinh viên nữ có điểm hơi quan tâm quá chăng?” Lắc lắc đầu, thu lại cái ý tưởng kì dị mới nảy ra, Lí Sùng Đức tinh tế quan sát động tác hỗ trợ của bọn họ.

Ánh mắt Đường Uy Đình sắc bén đối diện cậu, dường như căn bản không để cậu vào mắt “Nếu gọi tôi một tiếng thầy, tôi có trách nhiệm bảo hộ từng học trò an toàn.”

Anh kỳ thật muốn nói là – Phiên Phiên là cô gái của tôi, cậu cái tiểu quý này đừng có mơ tưởng đến!

Nhưng Phiên Phiên từng nhắn nhủ, không thể tiết lộ quan hệ bí mật của bọn họ, vì tránh để cô gái nhỏ này giận đối với anh, anh đành nhẫn nhịn.

“Ha!” Lí Sùng Đức cười nhạo một tiếng “Nói nhiều lời đường hoàng a, tôi thấy thầy trâu già gặm cỏ non mới là thật.”

Vu Phiên Phiên kìm nén, không thể tin Lí Sùng Đức sẽ nói ra những lời không đúng mực như vậy.

Đường Uy Đình giương khoe miệng, một chút cũng không để tâm lời nói của cậu “Nếu Phiên Phiên đối tôi có cảm tình, tôi sẽ tuyệt đối vui vẻ nhận.”

Tìm nãy một nhịp, Vu Phiên Phiên đỏ bừng mặt, tay nhỏ níu áo sơ mi anh càng chặt, xấu hổ nhìn khuôn mặt anh tuấn của anh, cảm giác hốc mắt hơi nóng lên.

Đây là may mắn của cô, nếu vận mệnh không đẩy hai bọn họ đây đưa một chỗ, đời này cô sao có thể vọng tưởng cùng người đàn ông ưu tú như thế mền nhau?

Bất luận tương lai bản thân cùng thầy có thể hay không có kết quả, cô đều thật sâu cảm ơn mọi thứ đã từng xảy ra.

“Hừ, thầy quả nhiên có ý đồ với cô ấy!” Lí Sùng Đức hận nghiêng răng nghiêng lợi, khinh miệt hừ lạnh một tiếng. Cậu không thể nào không có Vu Phiên Phiên là bạn, nhưng xuất binh chưa kịp tề tựu thì đã chết khiến trong lòng cậu thực phần nộ, hơn nữa có Đường Uy Đình đến làm rối, càng làm con bất mãn của cậu lên đến đỉnh điểm.

“Ha, ít nhất ý đồ của tôi không rõ ràng như cậu.” Tuy rằng anh cũng từng dùng qua chiêu này, nhưng anh may mắn được Vu Phiên Phiên yêu mến. Không giống tiểu quý này, Phiên Phiên đã nói không còn cố cứng đầu, hỏi anh có thể nào không tức giận?

“Thầy.....” Lí Sùng Đức tức khí, vung ba lô, trước khi đi còn hung ác nói.

“Tốt nhất các người sẽ không làm gì, bằng không tôi nhất định cho các người đẹp mặt!” Nói xong, liền thở phì phì rồi đi.

Vu Phiên Phiên nhẹ nhàng thở ra, tinh thần bị buộc chặt dần thả lỏng xuống, hai chân không tự giác như nhũn ra, thiếu chút nữa ngồi phịch xuống đất.

Đường Uy Đình nhanh chóng vực cô dậy, ôm thắt lưng cô, chống đỡ sức nặng của cô “Em có khỏe không?”

“Thật xin lỗi, em.....”

“Về nhà nói sau.”

Trở lại căn nhà đáng yêu, lúc này mới phát hiện mới nãy bị Lí Sùng Đức cạy mạnh nắm chặt cổ tay, một vòng thâm xanh tím, vì thế vận mệnh Vu Phiên Phiên lại bị thuốc men triệu hồi, bắt quá địa điểm chuyển tới phòng Đường Uy Đình.

Căn cứ theo những việc đã xảy ra, Vu Phiên Phiên như trước kêu thảm thiết, bất quá không như lần trước mất cá chân bị trật đau đớn, cho nên lần này cô kêu nhỏ giọng đi.

“Có gì thì kêu?” Đường Uy Đình một hơi buồn bực trong ngực, khuôn mặt bình tĩnh hỏi.

Trong hốc mắt tràn đầy hơi nước, cô thực dùng cảm không khiến nước mắt rơi xuống “Đau a.....”

Đường Uy Đình ngừng lại, giương mắt trừng cô “Vừa rồi dùng khăn nóng đắp qua, còn đau?”

“Dạ.” Làm ơn, khăn nóng không có tác dụng gây tê, vết xanh vẫn còn, đương nhiên vẫn còn đau a!

“Đáng đời em!” Anh xoay mình tiếng nói lạnh lùng, hoàn toàn ra ngoài như Vu Phiên Phiên đoán trước.

“Thầy?” Anh như thế nào lại vậy! Người ta mới bị Lí Sùng Đức hung hăng đe dọa, cổ tay đều có vết xanh, anh còn đối với người ta hung dữ.....

Khẽ thở dài, dùng khăn ngâm nước ấm tẩy sạch thuốc trên tay, anh đứng dậy ngồi vào vị trí bên cạnh cô “Sao em không nói cho anh biết, chuyện tên tiểu tử kia theo đuổi em?”

Tuy rằng anh đã sớm mơ hồ có dự cảm này, nhưng chính mắt thấy tiểu tử kia đối với cô lại là một chuyện khác. Tiểu tử kia thật không đúng, quá mức nóng nảy, nhưng không thể tha thứ nhất là cô, cô vậy mà tự mình giải quyết!

“Chuyện này..... Cái này cũng không phải chuyện gì đặc biệt.” Kỳ thật cô không nghĩ là đề cập đến, chỉ vì không muốn chọc anh mất hứng thôi!

“Đúng vậy, không phải chuyện gì đặc biệt.” Anh nghĩ một đằng nói một nẻo, nhẹ nhàng từ từ kéo cánh tay nhỏ bé xanh tím “Nếu anh không đến thư viện tìm em, vừa vặn thấy tên tiểu tử kia, anh hỏi em làm sao đây? Em thoát được cậu ta sao?”

Vu Phiên Phiên chuyển mắt từ tay anh đến mặt anh “Đến thư viện tìm em? Tìm em chuyện gì a?”

“Không có việc gì sẽ không thể tìm em?” Áo nã trừng mắt nhìn cô một cái, xương gò má Đường Uy Đình hơi hơi nóng lên “Anh nhớ em không được sao?” Anh gặm nhẹ giọng.

Ý cười ngọt ngào khẽ nhếch khóe miệng, Vu Phiên Phiên cảm thấy thật uất ức.

“Ừm, cảm ơn anh nhớ em nha!” Một bàn tay nhỏ bé đặt trên tay to của anh, cô thật vui là thầy cứu mình “Nếu anh không muốn gặp em, tiện đà chạy đi tìm em, em thật không biết nên đối mặt như thế nào với Sùng Đức đâu!”

“Em a! Nhìn em về sau làm sao cùng cậu lên lớp đây?” Nhắc đến Lí Sùng Đức anh liền tức, tức cô không biết bảo hộ chính mình tốt.

Vu Phiên Phiên cắn cắn môi “Ừm, tốt nhất về sau cách cậu ta xa một chút!” Cũng chỉ có thể trốn tránh tiêu cực như vậy.

Đường Uy Đình bỗng dừng nở nụ cười.

“Thầy cười cái gì?” Nha! Anh như thế nào cười rộ lên cũng đẹp như vậy, thật sự là làm cô hoa mắt mê hồn. [Zun: *cười mơ màng* @Kat: *hươu hươu tay trước mặt Zun* tình tình em, lại mê zai ời!!!]

“Anh cười em mỗi lần gặp chuyện gì cũng chỉ biết trốn.” Đưa tay lấy xuống mắt kính của cô, nụ cười trở nên ôn nhu “Đầu tiên là trốn anh, tiếp theo là cái tên tiểu tử kia, về sau em còn muốn trốn ai?”

“Em nào có?” Lấy đi mắt kính, tầm mắt cô liền trở nên như sương mù, nếu khoảng cách của anh không gần, cô sợ là ngay cả ngũ quan của anh đều thấy không rõ “Ài! Đưa mắt kính cho em! Em nhìn không rõ lắm”

“Lúc ở một chỗ với anh, không cần đeo mắt kính.” Anh cúi đầu chặn mũi đôi môi đỏ mọng của cô, sau đó thỏa mãn than nhẹ một tiếng.

Lấy đi mắt kính, cô lại trở nên thanh tú. Đây là tâm tư của anh, không muốn cho những người khác thấy vẻ xinh đẹp của cô, bởi vậy chưa từng đề nghị cô chuyển sang mang kính sát tròng, không muốn người khác biết khuôn mặt chỉ có mỗi mình thấy của cô.

“Thầy.....” Cô thẹn thùng đón lấy nụ hôn của anh, trong lòng căng đầy cảm động ngọt ngào.

Môi Đường Uy Đình dừng lại bên khóe miệng cô “Đến lúc này còn gọi anh là thầy? Không tình cảm”

Ô..... Anh thật đáng thương nha! Thật khó động tâm với một cô gái, kết quả cô gái này lại thường xuyên hắt nước lạnh anh, khiến nhiệt tình của anh không thể tiếp tục, thủy chung không thể tiến thêm một bước yêu thương cô.

Ai, anh là một người đàn ông bình thường nha, sẽ có nhu cầu sinh lý bình thường thôi, kìm nén như vậy anh làm sao chịu được?

Cô nam quả nữ ở cùng một nhà, cô lại mỗi ngày ở trước mặt mình qua qua lại lại, thật sự không thể không có những khoảng thời gian anh muốn làm xằng làm bậy với cô!

“Người ta quen miệng thôi!” Cô hờn dỗi, đáng vẻ kia rất mê người.

“A.....” Lòng mày anh nhàu lại than nhẹ một tiếng, phía dưới lập tức căng lên.

“Làm sao vậy?” Cô nháy mắt mấy cái, hoàn toàn không hiểu thống khổ của anh.

Sờ sờ bím tóc cô, Đường Uy Đình có yêu cầu “Tháo bím tóc ra đi.”

Đây là phần ích kỷ thứ hai của anh.

Lúc cô xả tóc, tỏa ra nét gợi cảm, cho nên ngoài thời điểm hai người bên nhau, anh sẽ yêu cầu cô đừng tết tóc.

Anh từng tưởng tượng qua, dáng điệu mái tóc đen mềm mại kia xả rối tung trên gối đầu giường anh, mỗi khi đó đêm anh không thể ngủ, thế nào cũng phải tắm nước lạnh mới có thể bình yên đi vào giấc ngủ. “Hà?” Yêu cầu này thật kì quái, nhưng Vu Phiên Phiên không cự tuyệt, thuận theo cời bỏ mái tóc. “Vì sao muốn đem tháo ra?” Như vậy có điểm phiền toái a, sáng mai lại phải tết lại.

Nhanh chân nhanh tay giúp cô đem tóc tháo ra, khiến nó thoải mái mà rời rạc xả ra. “Bởi vì em như vậy rất đẹp.” Anh khó thuyết phục được ngoan ngoãn, chính bản thân cảm thấy ngượng ngùng.

“Em? Em xinh đẹp?” Vu Phiên Phiên chưa bao giờ cảm thấy chính mình xinh đẹp, nhưng được người trong lòng ca ngợi như vậy, tâm tình của cô phấn khởi hẳn lên. “Nào có? Đừng nói giỡn!” Tuy rằng trong miệng nói lời khiêm tốn, nhưng khó nén sung sướng cười khẽ khanh khách.

Ý cười của cô cuốn hút Đường Uy Đình, làm cho anh cũng theo đó nở nụ cười. “Tình nhân trong mắt tựa Tây Thi a!”

“Chán ghét thầy!” Cô ngượng ngùng đâm vào vai anh, không bỏ sót mọi biểu lộ trạng thái yêu kiều của cô gái nhỏ. “Thầy càng ngày càng lừa người ta.”

Đường Uy Đình thuận thế cầm tay nhỏ bé của cô, hai đôi mắt gần gũi giao nhau, trong đáy mắt chớp lên ánh sáng lan tràn như pháo hoa.

“Phiên Phiên, anh.....” Ôi! Anh thật muốn nha!

Tuy rằng anh điều gì cũng chưa nói ra, nhưng Vu Phiên Phiên lại có thể mơ hồ hiểu được ý tứ của anh, hai gò má hồng như quả đào chín, cô chậm rãi nhắm mắt lại, xem như ngầm đồng ý thỉnh cầu của anh ...

Bạn đang đọc truyện *Xuýt! Đừng Nói Tôi Yêu Thầy!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8

Bùm, bùm, bùm.....

Tim đập mạnh mẽ đẩy lực, mãnh liệt va chạm trong lồng ngực, thời gian như đình chỉ, bọn họ chỉ còn cảm nhận thấy nhịp tim đập của nhau.

Đầu ngón tay nhẹ nhàng khẽ vuốt qua từng đường cong nhỏ trên gương mặt cô, Đường Uy Đình gian nan nuốt xuống, cảm giác như bản thân mình quay trở lại thời mới lớn, vụng trộm trái cấm ngây ngô.

Vu Phiên Phiên biết tiếp theo sẽ phát sinh chuyện gì, nhưng cô cũng không muốn ngăn cản thầy. Cô yêu thầy, mặc kệ tương lai có kết cục hoàn mỹ hay không, cô chỉ mong muốn nắm chắc hiện tại. Người đời không phải thường nói “Không cần thiên trường địa cửu, chỉ cần hiện tại từng có nhau” đó sao? Hiện tại tâm tình của cô chính là như vậy. Cô muốn có được từng chút chú ý của thầy, bao gồm từng ánh mắt của thầy cô cũng ham muốn có được toàn bộ.

Cho nên, cô sẽ không cho mình có cơ hội lùi bước, sẽ không!

Đầu ngón tay lướt qua hàng lông mi của cô, lướt qua chóp mũi nhỏ nhắn, lướt qua đôi môi đỏ mọng ngọt ngào, dần dần dao động đi xuống ... lướt qua xương quai xanh xinh đẹp phía dưới cằm cô trắng nõn, anh nhẹ nhàng chậm chạp cởi bỏ một nút áo bên ngoài của cô, bàn tay nóng rực không an phận trườn vào bên trong áo sơ mi, vuốt ve da thịt non nặn.

Vu Phiên Phiên nhắm chặt mắt, hơi khẽ thở hắt ra tiếng rên khẽ.

Trời ạ! Cô rất hồi hộp nha!

Cảm giác anh chạm vào khiến toàn thân cô không khống chế được sự tê dại, thậm chí cô còn cảm thấy từng lỗ chân lông của mình nói ra, nhiệt tình nghênh đón những ngón tay thô ráp của anh, không khống chế được mà run rẩy.

Nhẹ nhàng vỗ về phía trước ngực áo của cô, Đường Uy Đình nhìn cô đang nhắm chặt mắt, cảm thụ được sự run rẩy của cô, anh hơi nhướn mày, “Sợ sao?”

Cô mở mắt, vì câu hỏi của anh cảm thấy hơi khó hiểu, “Không, sao lại hỏi như vậy?”

“Em đang run kìa.” Anh không muốn miễn cưỡng cô, bởi vì nếu miễn cưỡng một chút ý nghĩa cũng không có, “Nếu em sợ, đừng cố gắng mạnh mẽ, chúng ta có thể...” Hoàn lại việc này, tuy rằng cơ thể anh sẽ bất mãn tới nội thương, nhưng mà tốt cho cả hai.

Vu Phiên Phiên đưa tay che môi anh lại, không để cho anh nói tiếp.

“Em không sợ.” Một cô gái nói ra lời này là không nên, nhưng vì muốn dỗ dành anh, vì muốn có được nhiều hơn, cô muốn tiếp tục hoàn thành những hành vi thân mật chưa từng trải qua cùng anh, “Từ khi thầy không muốn em...”

Trời! Thật sự là mắc cỡ chết người!

“Làm sao có chuyện đó?” Đường Uy Đình cực kỳ kinh ngạc, hóa ra không phải chỉ có mình anh muốn có đôi phương. “Em không biết anh khát vọng em đến mức nào đâu.”

Vu Phiên Phiên đỏ bừng mặt, nét hồng do xấu hổ lan xuống cằm cổ, càng thêm vẻ mềm mại mê người.

“Vậy tất cả nhờ vào ... thầy vậy.”

Nở nụ cười ngọt ngào, cô run rẩy muốn cởi bỏ nốt cúc áo trên người, lại bị Đường Uy Đình ngăn cản: “Để anh, vì người mình yêu phục vụ là vinh quang của người đàn ông, em không cần tước đoạt lạc thú của anh.”

Anh chuyên chú cởi bỏ cúc quần áo hiệu Thượng Hải của cô, cũng dịu dàng rút đi quần áo trên người cô, cảnh tượng xinh đẹp hiện ra trước mắt khiến anh hít mạnh một hơi.

Trời ạ! Cô thật xinh đẹp! Là một khối mỹ ngọc chưa từng qua tạo tác!

“Đừng nhìn!” Cô vô cùng thẹn thùng, đưa tay che mắt anh.

Vội vàng kéo tay cô xuống, anh tham lam chiêm ngưỡng vẻ đẹp của cô, “Không, nhất định anh phải nhìn rõ.”

“Ôi... Thật mắt mặt...” Cô vẫn nghĩ mình có can đảm, không nghĩ khi không mặc gì trước mặt người mình yêu, vẫn không tránh khỏi cảm thấy xấu hổ, khiến cho cô muốn trốn tránh.

“Chẳng có gì mắt mặt cả, em có muốn nhìn anh không?” Nhanh chóng cởi bỏ áo, hiện tại hai người “ngang hàng thế lực”, một chút cũng không thua kém nhau... à không, cô thua, vì cô còn mặc chiếc bra màu trắng đáng yêu trên người.

“Không! Em không nên nhìn!” Vu Phiên Phiên thẹn thùng che mắt mình lại, ngay cả lỗ tay cũng đỏ bừng.

Kéo tay cô chạm lên ngực mình, Đường Uy Đình hưng phấn đến độ hơi choáng váng “Không muốn nhìn cũng được, vậy cảm nhận anh, vuốt ve anh.”
(*Kat: oa oa, tay của ta đang bị thương, không thì ta cũng mún vào “vuốt” ké! *đép ở đâu bay đến tới tấp**)

Vu Phiên Phiên cảm thấy nhịp thở của mình không còn bình thường nữa.

Rõ ràng chỉ là ngôn ngữ bình thường, nhưng trong giờ phút ám muội này, nghe qua cũng khiến người ta suy nghĩ không được đứng đắn, trong đầu không tránh khỏi hiện lên rất nhiều hình ảnh... Những nụ hôn nhỏ vun mà nhẹ nhàng chậm chạp hạ xuống khuôn mặt cô, ngoại trừ việc làm tiêu tán sự xấu hổ của cô, cũng khiến cho dục vọng tiềm tàng bên trong hai người thoát ra, như bão lửa thổi quét qua cả hai người.

Không ai chú ý quần áo thừa thãi rơi xuống như thế nào, cũng không có ai để ý thời gian trôi qua bao lâu, bọn họ bận rộn đắm chìm những điểm mẫn cảm của nhau, giống hai đứa trẻ non nớt chơi đùa, mãi cho đến khi cả hai người thở dốc không ngừng.

“Phiên Phiên, anh không nhịn được nữa...” Anh thở gấp, nhưng động tác vẫn rất dịu dàng hoàn toàn không mảy may muốn làm tổn thương tới cô.

Vu Phiên Phiên vô lực nằm trên giường lớn, khẽ cuộn lại thân thể mềm mại, ngượng ngùng nói: “Vây... cũng không cần nhịn nữa.”

Đây đã là lời nói to gan lớn mật nhất cô có thể nói ra, không có lời nào còn có tính biểu đạt rõ ràng hơn.

Đường Uy Đình nhướn đôi mày rậm, nét cười gợi lên nơi khóe miệng, “Chà, hóa ra em không chờ kịp nữa.” Anh trêu chọc cô.

Bùm! Không kiềm chế lại mình lại khiến anh hiểu lầm như vậy, Vu Phiên Phiên trừng tím náu chín, toàn thân biến hồng, không rõ là thẹn thùng hay là ảo não.

“Vây... Vây thầy cứ vô hạn chờ đợi đi!” Cô vừa thẹn vừa giận, đẩy anh ra, cầm lấy quần áo trên giường anh chuẩn bị đứng dậy trở về phòng.

Ha! Cô tức giận!

“Em đi đâu?” Đường Uy Đình không cần nghĩ ngợi ôm sát thắt lưng của cô, không cho cô rời đi.

“Em muốn trở về phòng mình... A! Thầy đừng kéo...” Âm cuối còn chưa kịp phát ra hết, vì động tác kéo này mà cô ngã lại giường lớn, tư thế hơi khó coi, giống như con ếch trên bàn giải phẫu. (*Kat: amen =. =!*)

“Sao có thể để em cứ như vậy mà trở về?” Xoay người một cái đè lên thân thể mềm mại của cô, căn bản anh không tính để cho cô rời đi “Em thật sự rất đáng yêu đó.”

Vu Phiên Phiên trừng to hai mắt, không tránh khỏi vì vẻ tà ác nhưng pha chút khiêu gợi của anh mà mơ hồ, “Thầy... thầy muốn thế nào?”

Ông trời thật sự bất công, khiến cho thầy trong đẹp như vậy, một cô gái như cô còn biết để mặt mũi vào đâu?

Hai người bọn họ lúc này trông như người đẹp và quái vật Thầy là người đẹp, cô là quái vật nhá! (*Kat: Phụt! *lau lau màn hình**)

“Anh chẳng nghĩ gì nhiều.” Bàn tay bắt đầu dao động trên thân thể mềm mại của cô, nhiệt tình thăm dò từng nơi một “Anh chỉ muốn làm xong chuyện này, mà em, chuẩn bị cho tốt đi.”

“Sao em...” Tiếng nói vang lên thành một tiếng thét nhẹ kinh hãi khi anh tách hai chân của cô ra, sự hồi hộp trong lòng cô dâng lên lũy thừa vô hạn như bão táp. “Khoan...”

“Không thể đợi!” Anh đã sớm không chờ kịp, nếu không phải vì muốn cô thả lỏng tâm tình, anh cũng không cố ý trêu chọc cô, kết quả lại phản tác dụng, quả là anh thông minh quá thành hồ đồ. “Em ráng chịu, sẽ hơi đau.”

Dịu dàng tiến vào con đường mềm mại ướt át của cô, nhân lúc cô đau đón muốn thét lên, anh cúi người che kín đôi môi đỏ mọng, nuốt trọn toàn bộ đau

đón của cô, đồng thời cũng nhẹ nhàng vuốt ve cô, khiến cho sự kinh hãi của cô giảm xuống tới mức thấp nhất.

“À...” Cái gì mà đau một chút? Rõ ràng là đau muốn chết!

Nước mắt cô ứa ra, từng hạt như trân châu lăn dài trên gương mặt.

“Ngoan, sẽ nhanh trôi qua.” Áp lực bên dưới cơ thể dâng trào, anh sẵn sóc hôn đi từng giọt lệ của cô, buộc bản thân kiên nhẫn chờ đợi sự đau đớn của cô qua đi.

Không cần quá lâu, Vu Phiến Phiến bắt đầu vận vẹo bất an, cho tới khi Đường Uy Đình hít mạnh vào liên tục.

“Có thể sao?” Mặc dù hiểu được lý do vì sao cô lại cử động nhưng anh vẫn muốn xác định lại.

“Gi cơ?” Nụ hôn an ủi của anh như bùa mê, Vu Phiến Phiến vốn không hề cảm thấy thoải mái, nhưng dưới sự chăm sóc của anh, cô bắt đầu có phản ứng nhưng lại không hiểu được trọng điểm của vấn đề, ngây ngô hỏi lại.

Đường Uy Đình nở nụ cười nhợt nhạt, dán sát bên tai cô thì thầm nhưng từ ngữ thân mật của tình nhân, cũng bắt đầu chậm rãi cử động bên trong chỗ sâu nhất cơ thể cô, làm cho hai gò má cô đỏ bừng.

Ánh trăng sáng tỏ trên cao lùi dần về phía chân trời, ngôi nhà nhỏ vào buổi đêm tràn ngập sự lãng mạn ngọt ngào ... Sau khi trải qua tư vị tiếp xúc ngọt ngào, Đường Uy Đình và Vu Phiến Phiến càng gắn bó như keo sơn, nghiêm nhiên trở thành đôi vợ chồng tân hôn đầy hạnh phúc mỹ mãn.

Nhưng những ngày quá hạnh phúc lại dễ dàng đưa tới ghen ghét, không đến ba tháng sau, chuyện của bọn họ bị những kẻ không thấu đáo sự tình truyền miệng nhau -- giống như mọi ngày bình thường, Vu Phiến Phiến một mình đến trường đi học, còn chưa đến trường, liền phát hiện có rất nhiều ánh mắt khác thường chăm chú ở trên người cô, khiến cô trong lòng không ngừng sợ hãi.

Làm sao vậy?

Là cô mặc áo ngủ đi dép lê ra đường sao?

Không có, cái gì cũng đều không có! Cô từ trên xuống dưới không có nửa điểm khác với mọi người ở đây, như vậy, vì sao các sinh viên khác lại nhìn cô như vậy?

“Đàn em!” Huống Quyền Thủy đứng chắn cô ngay tại cửa, không cho cô phân bua liền đem cô kéo ra bên ngoài, khiến cô chưa kịp biết tình hình liền đi ra ngoài cửa. “Đi, đi, đi nào, đàn anh đây mời em ăn sáng.”

“Báo cáo anh là em đã ăn no.” Buổi sáng cô làm bữa sáng tình yêu, cùng thầy hướng thụ một bữa sáng ấm áp, giờ làm sao cô còn có thể nuốt trôi?

Hơn nữa đàn anh biết rõ ràng cô không thích thức ăn bên ngoài, điều này không phải rất kì lạ sao?

Đang định hỏi hành động khác thường của đàn anh, liền thấy Ngô Thanh Thủy hoang mang rối loạn từ cửa đi ra, vừa thấy Vu Phiến Phiến đến, không kịp phân trần liền lôi kéo cánh tay kia của cô, tính cả Huống Quyền Thủy, giống như đang bắt cóc người vậy, đem cô đi qua cách cửa trường học, bỏ xa đám đông qua một bên, cho dù Vu Phiến Phiến có kháng cự liên tục, hai người cũng chưa buông tay.

Vu Phiến Phiến bị kéo đến nhà của Huống Quyền Thủy, bởi vì trong nhà anh nằm trong phạm vi thành phố, vừa vặn không có người thân ở nhà, bởi vậy bọn họ lựa chọn địa điểm này làm nơi chứa chấp “Người bị bắt cóc”, để tránh làm cho những người khác phát hiện.

“Này! Các người rốt cuộc đang làm cái gì?!” Vừa được “mở trời”, Vu Phiến Phiến chịu không nổi liền kêu to.

Tiết thứ nhất của cô coi như xong đời, những điều cần ghi chép coi như bốc hơi, rốt cục là cô đã trêu chọc ai nha?

Huống Quyền Thủy cùng Ngô Khanh Thủy liếc mắt nhìn nhau một cái, cuối cùng Ngô Khanh Thủy tương đối bình tĩnh liền lên tiếng. “Phiến Phiến, chuyện em cùng thầy ở cùng một chỗ... bị trường học phát hiện.”

Vu Phiến Phiến bị kinh động, sắc mặt lập tức trắng xanh.

“Không biết là ai tố cáo, nhưng là khi hai người ra vào ở cùng một nhà đã bị chụp ảnh, ảnh được đem công bố dán tại các hành lan trường học, chị nghĩ nhà trường muốn làm bộ như không biết cũng không được.”

Tối hôm qua ở ký túc xá các bạn học liền đã bắt đầu xôn xao, vài người biết Vu Phiến Phiến và cô là bạn học liền gọi điện thoại thông báo cho cô, dây điện thoại trong nhà thiếu chút nữa vì vậy mà bị đứt cháy.

Huống Quyền Thủy cũng giống như cô biết được tin tức trong cùng thời điểm, bởi vì anh là đàn anh trực tiếp của Phiến Phiến, tình huống so với Ngô Khanh Thủy có phần nhiệt liệt hơn, không kém cỏi chút nào.

Bởi vậy bọn họ mới có thể bày ra “Vụ bắt cóc” này, trước tiên làm cho Phiến Phiến “Rời xa chiến khu” rồi sau đó nói sau.

“Là ai quá đáng như vậy?” Vu Phiến Phiến thù người ra, đối với chuyện xấu bất thành linh xảy ra không thể phản ứng.

Huống Quyền Thủy ngập ngừng, về mặt sầu lo mắt nhìn về Ngô Khanh Thủy. “Khanh Thủy không phải nói sao? Không biết kiệt tác là của ai.” Anh cố ý trêu chọc, nhằm giảm bớt lo lắng của học muội.

Đáng tiếc nửa điểm hiệu quả đều không có tác dụng, mặt hai nữ sinh đều nhăn lại giống như khổ qua đắng.

“Như vậy đi, cho anh số điện thoại của Đường lão vịt, anh nói cho thầy biết.”

Trong trường học có sổ ghi chép thông tin liên lạc giữa thầy và trò, nhưng quản lý tương đối chặt chẽ quan hệ riêng tư giữa thầy và trò, nên cũng không lưu lại thông tin liên lạc chính xác, ví dụ giống như Đường Uy Đình.

Bởi vậy khi anh nhận được điện thoại của Huống Quyền Thủy, anh rất là ngạc nhiên, sau khi nghe Huống Quyền Thủy giải thích sự việc, không cần nghĩ ngợi anh liền dựa theo địa chỉ được cho mà tìm đến.

Vừa vào cửa anh liền nhìn Vu Phiến Phiến ngồi thất thần đến ngây ngốc ở phòng khách, làm cho trái tim của anh siết chặt quặn đau.

“Thầy Đường, em thấy tạm thời vẫn là cho Phiến Phiến tới nhà em ở là tốt nhất.” Trong khoảng thời gian chờ Đường Uy Đình đến đây, Ngô Khanh Thủy cùng Huống Quyền Thủy có chút nghiên cứu, cho rằng đưa bọn họ tạm thời cách ly một thời gian, chờ sự tình yên ắng rồi tính tiếp, vì thế Ngô Khanh Thủy nghĩ tạm ra cách này để ứng phó.

Đau đầu xoa huyết thái dương, Đường Uy Đình mắt vẫn nhìn chăm chú chưa từng rời đi về mặt trắng bệch của Vu Phiến Phiến.

Cô nhất định thực sợ hãi?

Cảm thấy trong chuyện này không phải ai đúng ai sai, nhưng chuyện xấu hết lần này tới lần khác xảy ra, khó trách tinh thần cô trở nên sa sút.

Nhưng sự tình nếu đã muốn xảy ra, có trốn tránh cũng vô dụng.

Càng trốn, người khác càng muốn truy vấn; Càng trốn, người khác càng muốn tìm tòi nghiên cứu nghiêm trọng hơn, bằng không cứ thừa nhận sự thật, chủ động công khai, có lẽ còn có cơ hội xử sai.

“Anh đi gặp hiệu trưởng nói chuyện.” Anh nhanh chóng quyết định, cùng khoảnh khắc đó đi ra ngoài.

“Thầy!” Vu Phiến Phiến liền chấn động, cuống quýt giữ chặt ống tay áo của anh, bắt lực lắc đầu. “Không cần”

“Phiến Phiến, sự tình tất yếu phải đối mặt, em không thể một mặt trốn tránh, đó là vô dụng!”

“Ài, cô nhóc này học mãi mà không thông, giải quyết những việc như thế này có hơn 101 chiêu, nhưng đây là cách giải quyết tốt nhất.”

Vu Phiến Phiến cắn cắn môi, mới hé miệng ra liền bị Đường Uy Đình ngăn trở.

“Mơ tưởng! Em cho rằng tạm thời nghỉ học là có thể xóa bỏ lời đồn đãi sao? Đây căn bản không phải là biện pháp!” Ý tưởng của cô đơn thuần quá, anh không cần hỏi, cũng biết trong đầu cô suy nghĩ cái gì.

Huống Quyền Thủy nghe vậy tán thành với kế sách này, lo lắng phát giác bên cạnh người Ngô Khanh Thủy cũng có phản ứng giống nhau, không nén nổi ôm bà vai cô, nhưng đưa tới liền bị cô kháng nghị giãy giụa.

Bầu không khí trước mắt vốn đã hỗn loạn, Huống Quyền Thủy đành phải ngượng ngừng buông cô ra.

Cứ chờ đi, anh tuyệt đối không để cho cô học theo cô nhóc đàn em ngu ngốc kia, sử dụng chiêu chạy trốn, nhất định anh sẽ khiến cho cô không có đường mà trốn.

“Việc này.....” Rốt cuộc nên làm cái gì mới tốt bây giờ?

Thế cục trước mắt thực rõ ràng, nếu không phải cô tạm nghỉ học, thì chính thầy phải từ chức công tác, cả hai không phải là phương pháp tốt nhất, đều sẽ có một người bị tổn thương.

Một khi đã như vậy, dù cô tiếp tục ở lại trường thì cũng phải chịu ánh mắt dò xét của các bạn đồng học, sống một ngày dài giống như một năm vậy, chi bằng cô tạm nghỉ học, trở về quê.

“Công khai đi! Làm cho sự tình hợp pháp hóa, không có kẻ nào có thể ngăn cản chúng ta ở cùng một chỗ.”

Đường Uy Đình thỉnh thoảng đưa ra quyết định, làm cho ba người còn lại kinh ngạc há miệng lớn, cảm thiếu chút nữa rớt xuống đất.

Nói đến có vẻ dễ dàng, này cũng không phải lớn tiếng tuyên bố chuyện “Chúng tôi muốn ở cùng một chỗ” đơn giản như vậy, sẽ khiến bao nhiêu người chê cười, chẳng lẽ thầy không hiểu rõ đạo lý này sao?

“Trời đất, Đường lão vịt, nếu có thể giải quyết dễ dàng như vậy, chúng ta còn lo lắng làm quái gì!” Huống Quyền Thủy chịu không nổi, đứng lên gất gao

nói.

Đường Uy Đình một lần nữa nhàn nhã ngồi xuống, ung dung bắt chéo chân. “Không tin? Là các em đem sự tình nghĩ đến phức tạp.”

Ba người hai mặt nhìn nhau, một chút đều không hiểu Đường Uy Đình đang nói điều bí hiểm gì.

“Thầy Đường, em không thể không nhắc nhở thầy, Phiên Phiên gặp khó khăn còn nhiều hơn so với thầy.” Con gái luôn hiểu lòng con gái, Ngô Khanh Thủy thật sự không nghĩ Vu Phiên Phiên có khả năng đối mặt với khôn cảnh, nhìn không được liền ra tiếng kháng nghị.

Đường Uy Đình là thầy giáo, đúng vậy, nhưng Vu Phiên Phiên là học sinh, cô ở trong trường không giống như thầy, lúc nào sau lưng cô cũng có những lời đồn đãi gây thương tổn cùng ánh mắt khác thường của các bạn học sinh, kia rất tàn nhẫn cũng không công bằng, thầy Đường cần phải bàn bạc kỹ trước khi quyết định.

“Đầu của các em đơn giản như vậy sao?” Đường Uy Đình thật ra không đem những vấn đề này để vào mắt, anh vuốt lại mái tóc, ngược lại buông lời quở trách lại ba người trước mặt.

“Dùng đầu óc hoàn mỹ của các em ngẫm lại, có phương pháp nào đẹp cả đôi đường không?”

Trong mắt hai nữ sinh là một mảng sương mờ mịt, nhưng thật ra Huống Quyền Thủy, đầu óc anh luôn luôn linh hoạt, không bao lâu, anh liền hiểu được ý của Đường Uy Đình, mặt mày cũng hớn hơ theo. “Thật cao thâm, Đường lão vịt!” Hắc hắc, cách này xác thực có thể dẹp loạn lời đồn đãi, thậm chí có thể để mọi người tới chúc phúc, anh tuyệt đối đồng ý với Đường lão vịt.

Ngô Khanh Thủy hai tay chống nạnh, không thể tin được Huống Quyền Thủy dễ dàng bị thầy Đường tẩy não như vậy. “Thủy đầu heo, anh đừng tán thành bừa bãi được hay không? Sự tình này liên quan tới danh dự của Phiên Phiên, không thể tùy tiện nói được.”

“Cái gì Thủy đầu heo? Em là đang mắng chửi chính mình?” Một lần mắng tới hai người, đầu óc cô gái này lúc này sao lại không thông minh như vậy – Ngô Khanh Thủy sừng sốt gật mình, xấu hổ mặt đỏ bừng lên.

Nếu không phải tình huống rất nghiêm trọng, Vu Phiên Phiên thật sự sẽ nhìn không được mà cười lớn.

Hai anh chị khóa trên sự rất đáng yêu, cô thật luyến tiếc khi rời xa bọn, luyến tiếc a – chỉ nghĩ tới, một giọt lệ lăn dài trên gò má, khiến mọi người thật sự sợ hãi “Phiên Phiên, em đừng khóc a! Sự tình không nghiêm trọng như em tưởng tượng!” Cô – khóc, Đường Uy Đình liền hoảng, đã quên giải thích phương pháp hoàn mỹ giải quyết vấn đề cho cô biết.

Vu Phiên Phiên hít hít mũi, lời nói bị nghẹn trong tiếng khóc thút thít. “Thực xin lỗi....em không, muốn, rời mọi người đi, một chút cũng không muốn.....” Nói xong, liền gào khóc lên.

Đau lòng đem cô kéo vào lòng, lúc này Đường Uy Đình rốt cuộc bắt chấp để ý tới hai cái bóng đèn tại hiện trường, vội vã trấn an cô đang không khống chế được cảm xúc. “Không khóc nha, em ngoan.”

Tim hai người, Huống Quyền Thủy cùng Ngô Khanh Thủy không khỏi đập mạnh, khuôn mặt hai người trẻ tuổi không tự chủ được mà nóng lên.

Bọn họ lơ đãng nhìn về đối phương, lại hai mắt chạm nhau, đồng thời bối rối quay mặt qua một bên, tim đập trở nên càng thêm hỗn loạn.

“Em không cần rời đi, thật sự, chỉ cần tin tưởng anh.”

Ôn nhu lau đi nước mắt của cô, hành động này làm cho hai nam nữ sinh viên bên cạnh càng thêm xấu hổ, hận không thể đào một cái hố thật sâu mà chui vào “Khụ!” họ ho thông cổ, Huống Quyền Thủy rốt cuộc nhìn không được, vô tình cắt đứt cảnh nhu tình trước mắt. “Đường lão vịt, ở đây toàn “trẻ nhỏ” không nha!”

Ngô Khanh Thủy không khỏi cười “Phốc”, đem toàn bộ bầu không khí căng thẳng hoàn toàn phá vỡ.

Ảo não trùng mắt nhìn Huống Quyền Thủy, Đường Uy Đình tức giận ném ra một câu. “Đều trưởng thành còn trẻ nhỏ cái gì, “nhỏ” không thích hợp với em đâu.”

Cái này ngay cả Vu Phiên Phiên đều nhìn không được, nén nước mắt cười ra tiếng.

Không lẽ độ, gia đình người khác còn đang thương tâm, hai người bọn họ liền cố ý gây chuyện khôi hài, thật sự không lẽ độ!

Nghe thấy tiếng cười của cô, Đường Uy Đình trầm tĩnh trở lại. “Đúng rồi, cười rộ lên như vậy sẽ đáng yêu hơn! Khóc sẽ biến dạng, xấu sẽ không yêu em nữa nha!”

Huống Quyền Thủy cùng Ngô Khanh Thủy đồng thời trợn trắng hai mắt, Đường Uy Đình hoàn toàn làm bọn họ buồn nôn.

“Đừng như vậy, làm cho đàn anh, đàn chị chế giễu.” Vu Phiên Phiên hờn dỗi, không thuận theo đánh vào ngực anh.

Nói thực ra, hai vị “Khán giả” kia đã muốn nhanh chóng bỏ tay, hoàn toàn không biết chính mình nên khóc hay nên cười.

Người ta thường nói trong tình cảm yêu đương, thường có hình ảnh sầu khổ bi tình, nhưng mà hai diễn viên vô trách nhiệm này lại khiến cho người xem có cảm tưởng trời lên thục xuống liên tục, pháp phòng không yên.

Chả trách người ta nói “Diễn trò là kẻ điên, xem diễn là kẻ ngốc”, bọn học liền cảm thấy giờ phút này chính mình giống đũa ngọc thật.

Khuôn mặt Ngô Khanh Thủy đỏ rực so với cà chua không khác biệt mấy, cảm giác chính mình bị hạ đường huyết. “Thầy Đường, cầu xin thầy nhanh chóng tuyên bố chính xác đáp án được không?”

Đường Uy Đình khoi mào mi. “Em như thế nào không hỏi Huống Quyền Thủy nói cho em nghe?”

“Em.em cùng anh ta không quen.” Ngô Khanh Thủy không được tự nhiên, nói cái gì cũng không chịu liếc mắt nhìn Huống Quyền Thủy một cái.

“Tốt lắm Đường lão vịt, thầy còn chinh lại chúng em.” Huống Quyền Thủy nhắm chặt mắt, chung quy xin khoan dung. “Thầy vẫn là chính mình nói đi, em cũng không xác định chính xác suy nghĩ của mình với thầy có giống nhau hay không.”

Về phần cái cô gái nhỏ kia, chờ anh có thời gian rảnh lại đến mà cẩn thận “Chinh đồn”, như vậy anh mới lấy lại mặt mũi, nếu không lúc này cho cô chết chắc rồi!

“Ừ, Phiên Phiên.” Nâng khuôn mặt nhỏ nhắn bị nước mắt che kín, anh hơi hưng phấn mà tuyên bố -- “Chúng ta kết hôn đi!”

Long trời lở đất! Vu Phiên Phiên thật sự tròn tròn mắt, ngay cả Ngô Khanh Thủy đều trừng lớn hai mắt, thực không thực nữ mà huyết sáo. Huống Quyền Thủy nói đúng vậy, chiều này thật sự cao a!

Một khi đương sự không hề lén lút, bất luận kẻ nào cũng không thể chỉ trích bọn họ, nhất là có căn cứ xác thực hợp pháp sau này, miệng người đời chỉ có thể ngậm đường làm ngọt, không được xía vào. “Thầy....” Chuyện này! Ghét quá! Cô lại muốn khóc.

“Đàn em, coi như đàn anh đây cầu xin em được không?” Huống Quyền Thủy ngồi than thở ở trên sofa, cảm giác chính mình cả người vô lực. “Nếu em thật sự gả cho Đường lão vịt, làm ơn làm phúc đừng có một tiếng thầy, hai tiếng thầy, không có vợ chồng nào biến thái như vậy đâu!”

“Em đừng có không biết lễ phép như vậy được không? Về sau Phiên Phiên chính là cô của em, em còn dám kêu cô ấy là đàn em?”

“Hắc! Em có cái gì không dám? Một ngày là đàn em, cả đời là đàn em, đúng hay không a? Đàn em.”

“Tôi thật sự không chịu nổi anh nha, Huống Quyền Thủy.”

“Anh mới không chịu nổi em a, Ngô Khanh Thủy.”

Tiếng cười được thay thế cho sầu khổ ban đầu, giống như chưa từng phát sinh chuyện buồn.

Bạn đang đọc truyện *Xuýt! Đừng Nói Tôi Yêu Thầy!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Vì để trừ khử lời đồn đãi trong thời gian ngắn nhất, trong vòng một tuần Đường Uy Đình từ cầu hôn cho đến những việc nhỏ vặt vụn một lần hoàn thành; Tuy rằng hôn lễ cử hành gấp rút, nhưng với sự tương trợ to lớn cấp số nhân của các sinh viên, xem ra không thấy chút qua loa nào.

Gia đình hai họ tất cả đều cười đến toe toét. (*Sechan: Nghi sẽ bị sai quai hàm ở ~*)

Đường Uy Đình mượn ngay hội trường trường học tổ chức nghi thức hôn lễ, không những thế thậm chí mời cả hiệu trưởng làm người làm chứng trong lễ cưới bọn họ, mà điều đó trái lại làm quang cảnh buổi lễ càng thêm náo nhiệt.

Các sinh viên tràn ngập xuyên qua thảm trải đầy hoa và lễ đường, tiệc chiêu đãi, ngay cả người phục vụ cũng chính là các sinh viên, mỗi người mỗi việc tất bật bận rộn.

Thầy giáo siêu cấp đẹp trai của bọn họ đã bị chinh phục rồi! Về sau giấc mơ sánh vai bên cạnh thầy đã bị gạt tắt, lực chú ý của các nữ sinh viên sẽ chuyển tới bọn họ, một thế hệ mới các anh chàng độc thân bọn họ, thử hỏi sao họ không hào hứng cho được?

Trách nhiệm phù dâu và phụ rể do Huống Quyền Thủy và Ngô Khanh Thủy đảm nhiệm, hai người này vẫn ăm ỉ như trước, làm không khi buổi lễ càng thêm náo nhiệt.

“Em không có việc gì nên muốn làm diễn viên hát tuồng sao? Khó coi chết đi được!” Huống Quyền Thủy không thừa nhận bản thân nhìn thấy cô mặc lễ phục lên khiến trái tim anh đập mạnh, thật ra là anh lo lắng sự xinh đẹp của cô bị người khác phát hiện, con đường theo đuổi của anh sẽ rất vất vả.

“Cái gì mà diễn tuồng? Mắt anh vút ra ngoài cửa sổ rồi à?” Đại tiểu thư Ngô Khanh Thủy mắt húng, vất vả dậy sớm nhờ người trang điểm thật đẹp, cuối cùng lại bị tên này nói như vậy, thực là quá đáng, “Còn hơn anh ăn mặc như nhân viên tạp vụ!”

Thật ra hôm nay trong anh đẹp trai cực kỳ! Ngô Khanh Thủy ửng hồng hai má, không quen nhìn thấy anh như vậy.

Từ nhỏ đến lớn hai người đã cãi nhau, giống như từ khi còn vắt mũi chưa sạch bọn họ đã gắn bó keo sơn với nhau.

Dường như cô cảm thấy anh ta chưa bao giờ ăn mặc tỉ mỉ như thế thì phải? Trước đây lúc nào cũng rất đơn giản, áo sơ mi, quần tây, quần bò, hôm nay chính là lần đầu tiên cô nhìn thấy anh ăn mặc tây trang nhìn đẹp mắt như vậy.

Kéo xuống cái nơ thắt ở cần cổ, Huống Quyền Thủy thầm oán, “Em nghĩ rằng anh cũng giống em sao? Cái nơ này phiền quá, sắp làm anh thở không nổi đến nơi rồi.”

Biểu mô, Ngô Khanh Thủy mềm lòng, “Ngồi xổm xuống, tôi giúp anh thắt lại cho vừa.”

Không dám tin chớp mắt một cái, Huống Quyền Thủy vô cùng xúc động.

Đây là lần đầu cô gái này đối xử tốt với anh nha! Có thể thấy được “thầy Phật nhờ áo cà sa, người thì phải biết ăn mặc”, không hiểu là cô động lòng trước sự thu hút của anh, hay “đồ” trước bộ đồ tây trang mà anh mượn của ông anh họ?

Một chứng thực khác cho việc biết ăn mặc sẽ thay đổi lực thu hút của người khác làm ví dụ, chính là nữ nhân vật chính ngày hôm nay, cô dâu mới Vu Phiển Phiển.

Khi cô từ phòng nghỉ của cô dâu đi ra, đối mặt với mọi người dự tiệc, trong lễ đường không biết bao nhiêu người xiết tay ôm nỗi hận.

Bọn họ chưa từng phát hiện quanh mình lại từng xuất hiện một mỹ nữ thoát tục như thế, nay quay đầu nhận ra, giai nhân đã lạc vào trong tay thầy Đường, hỏi sao mà không ôm nỗi hận? Không lâu sau nghi lễ đã được hoàn thành, ngay khi Vu Phiển Phiển chuẩn bị ném bó hoa, các cô gái độc thân đều nghiêng cổ trông mong, Vu Phiển Phiển đột nhiên gọi tên Ngô Khanh Thủy, khiến cô ngay lập tức quay đầu, không biết may mắn thế nào mà đón được bó qua của cô dâu, làm cho các cô gái khác ghen tỵ. “Giấy đây? Sao lại ném hoa cho chị?” Ngô Khanh Thủy nhận được bó hoa nhưng mặt vô cùng ngạc nhiên, nhưng vì bó hoa quá đẹp, mà cô cũng không có ý tránh bó hoa này, vẻ đẹp của cô được tô điểm thêm bởi bó hoa cô dâu này... Vu Phiển Phiển nói thầm bên tai Đường Uy Đình, sau khi được sự cho phép của anh mới khẽ nhắc lần váy trắng chạy tới phía Ngô Khanh Thủy: “Chị, chúc mừng chị!”

Nhiệt tình nắm lấy tay Vu Phiển Phiển, Ngô Khanh Thủy vui vẻ cười: “Chị chúc mừng em mới đúng, sao lại là em chúc mừng chị?”

“Ồ? Chị không biết sai?” Tuy rằng gần đây cô mới biết, nhưng mà cô nguyện ý san sẻ một phần hạnh phúc của mình cho người đàn chị khóa trên mà cô luôn trân trọng: “Nghe đồn người nhận được bó hoa của cô dâu sẽ là cô dâu tiếp theo đó! Đàn anh, anh phải cố lên nha!” Cô quay qua phía Huống Quyền Thủy, cao giọng khích lệ.

Tim Ngô Khanh Thủy đập mạnh, không dám nhìn về Huống Quyền Thủy, người từ nãy tới giờ vẫn nhìn cô không rời mắt. Huống Quyền Thủy ngo ngác nở một nụ cười, trong lòng vô cùng cảm kích đàn em của mình. “Vây... Chị trả lại hoa cho em.” Ngô Khanh Thủy thẹn thùng, dúi dúi bó hoa vào trong tay Vu Phiển Phiển.

“Vô dụng, chị à, đã nhận thì không thể trả.” Vu Phiển Phiển hờn hờ mặt mày, nhìn không được muốn mang hạnh phúc của mình chia sẻ với từng người một. “Em chờ uống rượu mừng của hai người, nha chị!”

“...Phiển Phiển, chúc mừng bạn.” Một giọng nam mang vẻ chán chờ vang lên, thu hút sự chú ý của cả ba người.

“Sùng Đức?” Vu Phiển Phiển có chút ngạc nhiên nhưng cũng pha chút vui mừng, cô chưa từng quá mong chờ người bạn nam này sẽ dự đám cưới của mình, “Thật tốt, tôi rất vui khi cậu có thể đến.”

Lí Sùng Đức thờ dài, vẻ mặt vô cùng bối rối ngượng ngùng, “Tôi thật sự không có mặt mũi tới tham gia hôn lễ.”

“Này, cậu đang nói xàm gì vậy?” Vu Phiển Phiển ra vẻ mắt húng, hai ta chống lên eo tựa như tay nắm tình tề của một âm trà, “Chúng ta là bạn học, là bạn tốt, cậu nhất định phải tới!”

Nhíu mày nhìn khuôn mặt của cô, Lí Sùng Đức lại càng áy náy: “Thật ra, những tò rồi...”

“Chuyện cũ đừng nhắc lại.” Đường Uy Đình hợp thời ngăn Lí Sùng Đức “tự thú”, không muốn trong không khí vui vẻ của hôn lễ lại nhắc tới những gì không thoải mái đã qua, “Chúng tôi đều hoan nghênh em, cũng hoan nghênh em nếu có rảnh đến nhà chúng tôi chơi.”

“Thầy Đường...” Lí Sùng Đức cảm động đến nỗi đỏ cả hốc mắt “Cám ơn, cảm ơn sự tha thứ của thầy.”

Hóa ra chuyện những tấm ảnh chụp được dán lan truyền là do tâm tính quấy phá cho uất hận của Lí Sùng Đức, cậu ta lén lút theo Vu Phiển Phiển để chụp lại ảnh, sau đó ác ý công khai cho mọi người biết.

Bởi vì hận đời, cho nên không muốn để cho Vu Phiến Phiến bên cạnh Đường Uy Đình, nhưng không ngờ Vu Phiến Phiến còn gởi cho cậu thiệp cưới, nhưng càng bất ngờ là có thể được thầy Đường bỏ qua, thực sự khiến cho cậu cảm thấy xấu hổ vô cùng.

“Không sao, chúng tôi không để trong lòng.” Võ ai lis, xem như mọi chuyện chưa từng xảy ra.

Trên thực tế, Đường Uy Đình còn muốn cảm ơn động tác nhỏ của Lí Sùng Đức.

Nếu không phải tiểu quỷ này làm nên sự kiện trả thù đó, với cá tính của Phiến Phiến, ít nhất cũng phải tới khi tốt nghiệp cô ấy mới nhận lời cầu hôn của anh, chuyện này coi như là anh gặp phúc trong họa!

“Nhanh lên, thầy đường, tôi đến chụp ảnh lưu niệm cho thầy.” Cậu sinh viên phụ trách việc chụp ảnh kích động chạy tới, hô hào mọi người dựa vào nhau để ai cũng có mặt trong khung hình.

Theo động tác và khẩu lệnh, Vu Phiến Phiến, Đường Uy Đình, phù dâu, phù rể và Lí Sùng Đức nhanh chóng xếp thành hai hàng, giống như theo sắc lệnh của quân đội, mọi người đối diện với ống kính nhếch môi cười.

“C...” (Kat: Đánh vần âm “C” theo tiếng Anh, soi cái mặt vào gương, bạn sẽ tự hình ra gương mặt của mấy người đó lúc này.)

Sau khi tiễn chân khách khứa, Đường Uy Đình đuổi khéo hết họ hàng nhà, còn cha mẹ Vu Phiến Phiến đưa đến khách sạn nghỉ ngơi, lúc này hai người mới có một không gian, thì cả người giống bị bị rút hết sức mệt mỏi vô cùng.

Cởi bỏ bộ lễ phục nặng nề, Vu Phiến Phiến không hiểu sao chạy xuống bếp, vừa tới cửa phòng bị Đường Uy Đình chặn lại.

“Em muốn làm gì? Sao phải chạy nhanh như vậy?” Cô gái này, đã làm vợ người ta rồi, còn không thay đổi tính, tương lai còn phải làm mẹ nữa đó. “Em đi nấu cơm chiều?” Người là sắt, cơm là kim cương, tuy rằng cô mệt muốn chết, nhưng vẫn luôn muốn ăn cơm!

“Còn nấu cơm làm gì? Em quên chúng ta còn một đồng thức ăn thừa à?” Bởi vì mỗi đội ngũ nhà bếp theo truyền thống đến thực hiện các món ăn, nên chuyện thừa lại thức ăn là không thể tránh khỏi, chỉ cần nhìn đến đồng đồ ăn còn thừa kia, Đường Uy Đình có muốn cũng không nổi dậy một cảm giác thêm ăn nào.

“À, cũng phải!” Có là do quá mệt mỏi, việc kết hôn, cô đã quên trong phòng bếp còn một đồng thức ăn thừa lại, “Em đi hâm nóng là được.”

“Em đã đói bụng sao?” Tuy rằng anh không muốn ăn, cũng không có nghĩa là vợ nhỏ bé của anh cũng vậy, anh quan tâm hỏi lại.

“Không đói, em sợ anh đói thôi.” Mệt muốn chết, trảng vị cũng vì vậy là mệt theo, một chút cảm giác đói khát cô cũng không có.

“Anh đói, nhưng mà anh không muốn ăn thức ăn còn thừa lại.” Anh nhưn mảy, tỏ vẻ bức bối.

“Sao? Không muốn em hâm cơm, lại là là đói, rốt cục anh muốn anh cái gì?” Kỳ lạ, trước kia anh rất dễ nuôi, sao mới vừa kết hôn, khẩu vị của anh lại biến tướng như vậy? Đường Uy Đình nhếch môi, mạnh mẽ dùng một tay ôm lấy cô.

“A...” Vu Phiến Phiến bị dọa sốc, vội vàng ôm lấy cổ anh, “Đừng náo loạn, rốt cục anh muốn ăn cái gì?”

“Anh muốn ăn em, cô nhóc!” Đường Uy Đình cũng không giấu diếm, trực tiếp cho thấy ý đồ của anh. Cái anh cần là sự đối đãi dịu dàng của cô, đó là thứ mà anh vĩnh viễn không bao giờ cảm thấy thỏa mãn, thêm khát, tùy lúc có thể như cảm giác khi đói bụng mà dâng trào.

Khuôn mặt nhỏ nhắn kinh ngạc ửng đỏ, Vu Phiến Phiến liếc anh một cái, “Hiện tại không phải buổi tối, thầy.”

“Đúng vậy, cho nên em chính là đại tiệc tối nay của anh.” Anh cười híp mắt, thô lỗ đá cửa phòng, trực tiếp bước thẳng đến bên giường thả cô xuống.

Anh vội vàng cởi bỏ áo, đang muốn như lao lên như mãnh hổ thì không ngờ chuông cửa nhất thời vang lên mãnh liệt, trong tích tắc khiến anh biến thành anh hùng huyệt hơi.

Vu Phiến Phiến bị dọa ngồi bật dậy, rất nhanh nhảy khỏi giường lớn lại khiến cho Đường Uy Đình ra tay ôm lại vòng eo của cô, ngã lại trên giường lớn.

“Em muốn đi đâu? Hà?” anh nheo mắt lại, bất mãn vì bị chính cô vợ mới của mình xem nhẹ.

Cô trừng mắt, nhạc nền cho bối cảnh là âm thanh chuông cửa. “Đi mở cửa, có người ấn chuông.”

“Không cần đề ý.” Ngọc hoàng đại đế tới anh cũng không để ý, trừ khi cô cho anh ăn nó đã. Đáng tiếc, người tới giống như muốn thử cùng đấu trí với Đường Uy Đình, không ngừng ấn chuông, thanh âm bén nhọn vang lên liên tục như phát sốt, muốn phá thùng vành tai của vợ anh.

Ảo não “dở dang việc chính”, Đường Uy Đình đành đầu hàng, “Cái chuông cửa chết tiệt. ngày mai phải phá nó đi!”

Vu Phiến Phiến thương hại vỗ nhẹ gương mặt anh tuấn, đứng dậy kéo lại quần áo bị anh làm nhăn, đi ra ngoài mở cửa.

“Tùng tùng tùng. ... Chúng tôi đến náo động đêm động phòng đây!” Huống Quyền Thủy chuẩn bị sô, banh, rượu vang và đồ ăn, không hề cảm thấy tội lỗi bước vào nhà họ Đường.

“Ôi... Chị bị anh ta cố tình kéo đến.” Ngô Khanh Thủy xấu hổ theo sau Huống Quyền Thủy.

“Còn có chị, chị thì từ trước tới nay không cần mời, tự nhiên mà tới, không chấp nhận cự tuyệt.” Cuối cùng là Đường Vi Đình, thái độ của cô còn kiêu ngạo hơn Huống Quyền Thủy.

Đường Uy Đình sầm mặt xuất hiện ở phòng khác, không thèm chào hỏi ai. “A! Đừng có xì mặt ra như vậy! Em trai!” Đường Vi Đình là chị, nên không thèm sợ vẻ sầm mặt của Đường Uy Đình.

“Hắc hắc, Đường lão vịt, phá hoại đêm động phòng nhất định phải có!” dùng sức lắc lắc sâm banh, Huống Quyền Thủy quay đầu cha nhăm ngay anh, “Mở sâm banh...”

“Phụt” một tiếng, trong nháy mắt Đường Uy Đình bị nước sâm banh phun đầy mặt và đầu cổ, không kịp trốn.

“Đùa như vậy rất vui sao?” Đường Uy Đình càng sầm mặt.

“Rất vui nha, rất rất vui!” Đường Vi Đình vỗ tay trầm trồ khen ngợi, thuận tay cầm lấy một chai sâm banh khác, có ý muốn mở nắp.

Đường Uy Đình tiến đến giật lấy “công cụ hành hung” trên tay chị mình, “Vui gì mà vui, đừng giỡn nữa!”

Vu Phiến Phiến từ trong toilet chạy ra lấy khăn mặt lau cho anh, ý cười trên mặt không giấu được.

“Này, chồng của em bị hai mà em vui về vậy sao?” Anh tức muốn chết! Đã không được như ý, mấy người này còn cố tình làm rối, hỏi sao anh không tức?

“Không có! Thầy đừng nói vậy.” cô nín cười một cách vất vả.

“Trời ạ! Em đâu, đến bây giờ em còn gọi nó là thầy à?” Đường Vi Đình không thể tin được nhìn cô, rốt cục cũng cảm thông mà thương hại cho Đường Uy Đình.

Vu Phiến Phiến bất an kéo kéo góc áo. “Tại vì... em, em không sửa được miệng!”

“Bời vậy! Tôi đã nói như vậy thật biến thái!” Huống Quyền Thủy vội vàng tán đồng, nhiệt tình cho mọi người biết ý kiến của mình.

“Sao mà biến thái?” Ngô Khanh Thủy muốn giúp đỡ Vu Phiến Phiến, tránh cho đàn em của mình xấu hổ quá.

“Hắc hắc.” Huống Quyền Thủy nâng mí mắt, nở nụ cười tà ác. “Đàn em à, không phải là những lúc “ăn cơm” em vẫn kêu Đường lão vịt là “thầy ơi, thầy ơi” chứ?” Anh ta giả bộ giọng nói yêu kiều của nữ giới, làm cho Vu Phiến Phiến và Ngô Khanh Thủy cùng lúc đỏ bừng mặt.

“Thầy, anh xem đàn anh kia!” Vu Phiến Phiến thẹn thùng trốn phía sau Đường Uy Đình, cô còn mặt mũi nào gặp mọi người.

Vỗ vỗ khuôn mặt như muốn bùng nổ, Ngô Khanh Thủy nhỏ giọng mắng: “Không đứng đấy!”

“Tôi cảm thấy suy đoán của cậu ấy bình thường mà! Mà này, Phiến Phiến của chúng ta thực sự “kêu” như vậy sao?” Đường Vi Đình chen vào, cô thích nhất trên cô em dâu này.

“Ha...” Đường Uy Đình nhìn không được phì cười, phát hiện người phía sau kéo nhanh áo của anh, rất nhanh thu hồi lại ý cười. “Các người đừng đùa nữa, muốn làm cho cô ấy trốn đi sao?”

“Chà.. Có người đau lòng nha!” Huống Quyền Thủy không buông tha, cảm thấy trên choker đôi vợ chồng mới cưới này thật sung sướng.

“Đừng như vậy!” Vỗ mạnh lên vai anh, Ngô Khanh Thủy không đồng tình. “Anh cho là hiện tại không học môn của thầy Đường thì phá phách sao? Tôi còn nhớ rõ năm cấp ba hẳn là anh từng “được” thầy Đường dạy?”

Huống Quyền Thủy tức thì mở bừng hai mắt, “Khanh Thủy, hóa ra em quan tâm anh như vậy!” Anh cảm thấy rất vui.

“Chà chà! Hóa ra “quan hệ” của hai người là vậy!” Không biết rõ nên Đường Vi Đình cảm thán kêu lên, cầm lấy chai sâm banh đưa lên miệng, uống vào ngum.

“Làm gì có! Tôi với tên này không có vấn đề gì, chị đừng hiểu lầm!” Ngô Khanh Thủy xấu hổ nói lớn, thực sự khiến người ta hiềm nghi trước cái kiểu giấu đầu lòi đuôi này.

“Các người quá nhàn nhã phải không?” Đường Uy Đình cảm thấy đau đầu, thật muốn đem bọn họ quét hết ra khỏi cửa. “Muốn ồn ào thì ra bên ngoài náo loạn, đừng ở trong này quấy rầy chúng tôi.”

“Hắc hắc, xem ra có người chờ không kịp muốn biến thành sói hoang.” Đường Vi Đình cười đến híp mắt, muốn tìm đâu ra hai cuộn băng cổ vũ bắt chước mấy đội cổ động “Làm việc nhanh chút, mẹ đang mong được làm bà, chị cũng đang nóng lòng muốn là bác đó!”

“Các người cứ ở bên cạnh ăn bớt thời gian của tôi, khó mà đạt tới yêu cầu của các người!” Tức chết người đi được, mấy người này nghe không hiểu tiếng Trung Quốc sao? Anh đã tỏ ý đuổi người như vậy, bọn họ còn không đi?

Thật sự là mặt quá dày!

“Được rồi, tốt thôi, chúng tôi đi đây.” Đường Vi Đình luôn làm việc dứt khoát, nếu em trai đã đồng ý cho cô một đứa cháu để ôm, vậy cô cũng nên thức thời mà tránh đi, không thôi khi cháu trai bên ngoài được sinh ra lại không cho cô ôm thì khổ.

Vấn đề là, còn có người lì lợm hơn Đường Vi Đình. “Ai da! Chị à, chúng ta đã chọc họ đủ đâu!”

“Là anh chưa giòn đủ chứ?” lạnh lùng trả lại cho anh một câu, ngay cả Ngô Khanh Thủy cũng không còn bình tĩnh. “Anh không thấy như vậy rất không có đạo đức sao? Cần thận sau này anh kết hôn, bị người ta phá phách đem tân hôn cho biết!”

Hai mắt Hoàng Quyên Thủy sáng lên. “Em yên tâm, anh tuyệt đối dùng hết sức ngăn cản, sẽ không để cho ai đến quấy rầy em.”

“Chịu không nổi anh rồi.” Ngô Khanh Thủy nhắm mắt bất lực, rốt cục chịu đựng không nổi kiểu nói chuyện của anh mà xoay người đi về phía cửa lớn.

“Này, Khanh Thủy, em đợi anh với!” Ngô Khanh Thủy chính là khối nam châm trái cực hấp dẫn anh, nếu cô đã chạy lấy cười, vậy anh ở chỗ này làm gì?

Dù sao sắc mặt của Đường lão vịt cũng không hòa nhã cho lắm, anh nên tránh đi, đuổi theo vợ tương lai quan trọng hơn!

“Chị... cũng không muốn để mình ở lại đây có một mình nha!” Mắt thấy mọi người đi hết, Đường Vi Đình cũng sải bước ra khỏi nhà.

Đột nhiên, căn nhà nhỏ xinh đẹp đột nhiên yên tĩnh, trong nháy mắt im lặng đến kì lạ.

“Thật sự là một đám người phiền toái!” Tiến tới khóa cửa, Đường Uy Đình tức giận xoay người quay lại phòng khác.

Vu Phiên Phiên nhẹ nhàng thở ra, thôi không hồi hộp lo lắng nữa.

“Lại đây, chúng ta vào phòng đi.” Không nói nhiều kéo cô đi về phía phòng ngủ, Đường Uy Đình lại tiếp tục việc cũ, một lần nữa ôm cô đi qua cửa phòng ngủ, làm tiếp những nghi thức đầu tiên của cuộc sống vợ chồng dài lâu.

“Thầy...” Cô muốn nói nhưng lại xấu hổ, mặc anh cởi bỏ quần áo trên người.

Đường Uy Đình dừng tay, nhắm mắt khiến trán nhăn hết cả lại. “Đừng gọi anh là thầy nữa.”

Bị chị và sinh viên của mình trêu chọc còn chưa đủ sao? Cô vợ này thật sự không biết tiếp thu nha!

“Ừ... Thì...” Ôi! Vì sao ai cũng nói vậy! Cô thấy gọi như vậy rất thuận miệng, rất khó thay đổi thói quen.

“Nào, gọi tên anh.” Đường Uy Đình nhẹ giọng dụ dỗ.

“Em...”

“Gọi Uy Đình hay Uy cũng được, em em cái gì.”

“Này...”

Đường Uy Đình nhin không được trọn mắt la, “Là Uy, không phải này nọ!” (Kat: khỉa khỉa, chủ thích tí: chữ “Uy” trong tên anh Đình phát âm khá giống chữ “uy” = “này”)

“Không được! Em không gọi được!”

“Sao không gọi được? Chẳng lẽ em muốn cả đời này gọi anh là thầy à?”

“Vì sao không được?”

“Đương nhiên không được!” Ngay cả thánh nhân cũng không thể nhin được mà muốn phát điên hướng gì anh, “Sau này chúng ta sinh con, em gọi anh là thầy, vậy con gọi anh là gì?”

“Đương nhiên gọi thầy là ba!”

“... Nếu không thì em kêu anh là chồng yêu cũng được.” Được, lùi mà tiến, anh chịu thỏa hiệp.

“Như vậy nghe rất kỳ cục.”

Anh tức giận trừng cô, hung hăng trừng, “Kỳ cục cái gì?”

“Gọi như vậy giọng điệu nghe như cách nói chuyện thời cổ đại của mấy ông thái giám...”

(Kat: bạn Kat lại chủ thích, nguyên văn anh Đình muốn bé Phiên Phiên gọi là “lão công”, mà viết riêng chữ “lão công” ra thì giống chữ “công công” = “thái giám”, bạn Kat muốn edit cho nó thuần Việt tí nên hơi biến tướng ý văn, mọi người thông cảm)

Đường Uy Đình muốn phát diện thực sự, “Chúng ta là người thời hiện đại, quản chuyện thời cổ đại làm gì?”

“Thầy đừng hung dữ như vậy!”

“Tốt thôi, gọi tên anh, hoặc gọi là chồng yêu cũng được.”

“Không gọi như vậy được không? Nhất thời em không sửa được, phải cho người ta một chút thời gian làm quen chứ!”

“.....”

Không ai lường trước được, đêm tân hôn đáng giá ngàn vàng lại vì đôi vợ chồng mới cưới tranh cãi việc xưng hô đối với ông chồng đáng thương mà bị lãng phí.

Quả thực không lãng mạn chút nào, cũng không có gì gọi là hấp dẫn!

Bạn đang đọc truyện *Xuyết! Đình Nói Tôi Yêu Thầy!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Vĩ Thanh

Bóng râm phủ xuống ghế nằm phía dưới cây dù lớn, bên trái truyền đến tiếng gầm gừ nhẹ của người đàn ông và tiếng cười non nớt của trẻ nhỏ, Vu Phiên Phiên không khỏi nhếch khóe miệng, bật ra một tiếng cười khê.

“Ông trời của tôi, hai cái tên ngốc kia, quả thực là ngốc không gì bằng!” ngồi ở trên một ghế nằm khác, Ngô Khanh Thủy cũng nín cười theo, miệng nhắc đi nhắc lại lời quở trách.

“Sao vậy?” Duỗi người, Vu Phiên Phiên thong thả lắc cái chân, cũng không tính đứng dậy, miễn cưỡng nằm tại chỗ.

“Tiểu thư, em luôi vừa thôi.” Ngô Khanh Thủy liếc mắt nhìn cô một cái, không tức giận nhưng vẫn mang theo lời quở trách. “Đứng lên, em không muốn tự mình xem à?”

“Đàn chị keo kiệt!” Giả bộ ảo não chu chu cái miệng, cũng theo ý của đàn chị mà đứng dậy tò mò nhìn.

Cô đã muốn nhìn thử xem cái sự thê thảm của đàn ông là thế nào, nhưng vì tâm nắng rất thoải mái khiến cô luôi vận động, vừa vận đàn chị lại cho cô một cơ hội, nên cô nhanh chóng có lý do thúc dục bản thân mình đứng dậy

“Đó! Bọn họ ở chỗ kia, em xem!” Ngô Khanh Thủy vươn cánh tay trắng nõn chỉ về hướng ước chừng cách bờ cát gần 10m.

Bởi vì không phải ngày nghỉ, bờ biển thưa thớt người nên cô cũng không khó tìm thấy mục tiêu.

Hai đứa trẻ tương đương tuổi nhau, không sai biệt lắm chừng hai ba tuổi, nhìn như một đôi Kim Đồng Ngọc Nữ, cậu nhóc ở bên bờ cát đào một cái hố, sau đó giữ chặt cổ hai người người lớn đang ngồi xôm trên bờ cát, dùng sức đẩy làm cho cả hai người đàn ông ngã vào hố cát, sau đó cậu nhóc không ngừng dùng cát vừa đào được hất lại vào cái hố đang chứa hai người lớn kia, cười khanh khách.

Cô nhóc thì dùng phương thức xử lý trực tiếp hơn, cầm lấy chai nước chứa đầy cát đổ lên đầu hai người lớn, khiến cho hai người đàn ông chỉ biết ảo não gầm gừ rú.

Vu Phiên Phiên ngậy người nhìn, quay mặt cùng Ngô Khanh Thủy liếc mắt nhìn nhau, hai người không nén được cất tiếng cười to.

Đúng vậy, hai người đàn ông này thật quá ngốc!

Bị bọn nhóc trêu chọc như vậy, ngoại trừ gào rít thì còn có phương pháp gì để đối phó.

“Bọn chúng thật đáng yêu, đúng không?” Vu Phiên Phiên cười đến trào nước mắt, vừa cười vừa nói với Ngô Khanh Thủy.

“Đúng vậy, một đôi này đã đủ phiền toái, tương lai chắc còn loạn hơn?” Ý cười nhợt nhạt phát ra từ cửa miệng, Ngô Khanh Thủy có chút hé lộ ngẫm.

“Sao! Chị lại có sao?” Vu Phiên Phiên tròn to hai mắt, nhìn không được nhìn chăm chăm cái bụng vẫn bằng phẳng như củ của Ngô Khanh Thủy.

Ngô Khanh Thủy bắn ra ánh mắt xem thường “Cái gì mà ‘lại có’? Dù sao chỉ mới là lần thứ hai thôi mà.”

“À...” Vu Phiên Phiên cười rạng rỡ, có ý trêu chọc nói: “Đàn anh cũng thật quá lợi hại!”

Ngay khi Vu Phiên Phiên học tới năm thứ tư, Huống Quyền Thủy và Ngô Khanh Thủy cũng vừa tốt nghiệp không được bao lâu, Huống Quyền Thủy khổ sở theo đuổi Ngô Khanh Thủy một cách nhiệt tình đã có kết quả, khiến cho anh được như ý nguyện mang mỹ nhân về nhà.

Cách một năm, trước đêm Vu Phiên Phiên tốt nghiệp, cả hai cô cùng phát hiện mình đồng thời có thai, khiến mọi người kinh ngạc không nói nên lời.

Bởi vì Đường Uy Đình không muốn vợ yêu đến trường với cái bụng to, bởi vậy bọn họ vẫn duy trì ở tình trạng tránh thai, cho dù hai nhà và Vi Đình không ngừng thúc giục, Đường Uy Đình vẫn kiên trì, không nhượng bộ.

Vu Phiên Phiên luôn yêu thích trẻ con, hơn nữa bố mẹ cô và cả bố mẹ chồng đều thúc giục, làm cho cô cảm thấy khó xử với phản đối của Đường Uy Đình.

Thật vất vả chống chọi gần tới khi sắp tốt nghiệp, Đường Uy Đình rốt cục thả lỏng phòng ngự, nguyện ý tiến hành “kế hoạch tạo người.”

Nhưng cả hai không nghĩ rằng đôi vợ chồng nhà họ Huống mới cưới không lâu cũng đồng thời trúng thưởng như họ, ngày sinh dự tính không cách xa nhau tới một tháng.

Trải qua mười tháng thai kỳ vất vả, hai đôi vợ chồng đồng thời lên chức cha mẹ.

Nhà họ Đường có một cô con gái, nhà họ Huống sinh một cậu con trai, ông bố hai gia đình nhàm chán đến cực điểm, cả hai thậm chí còn đem hai đứa con ra mà đấu khẩu với nhau.

Huống Quyền Thủy nói con trai dễ truyền dạy, Đường Uy Đình nói con gái dễ nói chuyện, cãi nhau đến nay vẫn không dứt, ăm ỹ không vì nguyên cớ gì.

Cho đến hôm nay, lúc hai đứa nhóc vừa gần ba tuổi, Ngô Khanh Thủy mới lại mang thai đứa thứ hai.

“Gì chứ! Cái gì mà lợi hại hay không lợi hại!” khuôn mặt Ngô Khanh Thủy ửng đỏ. “Nên có sẽ có, không liên quan tới chuyện lợi hại.”

Vu Phiên Phiên cười duyên dáng, lúc này Đường Uy Đình chậm rãi đi tới.

“Tiểu quý không ngoan, dám đem cát đổ lên đầu ba mình, thật không biết lớn nhỏ!” Xọc tay vào mái tóc đen, Đường Uy Đình phủ phủ mấy hạt cát trên đầu rơi xuống.

“Con nít không nghĩ gì, người lớn so đo với chúng làm gì?” Vu Phiên Phiên có ý giễu cợt anh, đứng lên giúp anh phủ đi bụi cát.

Ngô Khanh Thủy thức thòi, đứng dậy đi về phía chồng mình, “Thầy đường, hai người cứ nói chuyện giao bé con cho em là được.”

Đội khi Ngô Khanh Thủy đi xa, Đường Uy Đình liền thay đổi thái độ nhanh chóng.

“Không được, phải như vậy không sạch.” Lôi kéo bàn tay nhỏ bé của vợ yêu, anh nhẹ giọng dụ dỗ, “Em tới chỗ phòng tắm với anh được không? Giúp anh gội đầu.”

Vu Phiên Phiên tức giận liếc mắt nhìn anh một cái, “Gội đầu thì phải tắm chứ, thầy còn phiền toái hơn phụ nữ!”

“Được thôi, anh thích em tắm cho anh!” Anh kéo tay cô giật nhẹ.

Có lẽ trong mắt người khác, hành động của Đường Uy Đình thực buồn cười, nhưng trong mắt Vu Phiên Phiên, cô lại cảm thấy anh thật đáng yêu, đáng yêu đến mức người luôn tuân lệnh như cô không muốn từ chối anh.

“Thầy đó, cũng sắp 40 tuổi rồi, còn như con nít.” Tuy rằng miệng nói đi nói lại, cô vẫn không tự chủ được mà đi theo anh, dần dần đi về phía khi phòng tắm.

Khi phòng tắm trống trải, bên trong căn bản không có người, bọn họ chọn một gian tương đối sạch sẽ, hai người đồng thời đi vào.

Trước tiên dùng nước trong bồn xối qua đầu, Đường Uy Đình giống như con sâu lông nhích tới nhích lui làm cho vợ tròng mắt “Đừng có lộn xộn! Như vậy làm sao em giúp thầy gội đầu?”

“Haiz, nhưng cả người toàn cát rất ngứa!” Không phải anh cố ý mà!

“Được rồi!” Đổ dầu gội đầu ra lòng bàn tay, Vu Phiên Phiên không có biện pháp nào với tới đầu của anh, “Ngồi xổm xuống, thầy rất cao, em không với tới được.”

Đường Uy Đình nghe lời ngồi xuống dưới, gương mặt nhìn ngang vừa vặn đôi mắt với bụng của cô, anh không kìm được vươn tay khẽ vuốt, “Phiên Phiên...”

“Ừ?” Tập trung vào mái tóc đen của anh, Vu Phiên Phiên khẽ hừ một tiếng như đáp lại.

“Tiểu Huống nói vợ cậu ta lại có rồi!” Người ta thường nói thua người không thua trận, thua trận ngại xem mặt; Anh và Phiên Phiên hết hôn sớm hơn hai người đó, kết quả lại sinh con thua chính học trò của mình, thật sự khiến anh cảm thấy hơi ư ử.

“Em biết! Đàn chị có nói qua.” Đường nhiên cô biết Đường Uy Đình đang nghĩ cái gì.

Đã kết hôn nhiều năm như vậy, sao không dễ dàng thăm dò ý nghĩ của đối phương cũng như thói quen tập tính, rất hiếm khi nào cô không hiểu anh.

“Haiz...” anh thở một hơi dài, mang giọng oán thán, “Mỗi ngày anh vẫn gieo trồng trên người em, vì sao mầm mống không nảy mầm?”

Vu Phiên Phiên lại đỏ mặt, không chịu nổi cách nói chuyện của anh, vỗ nhẹ lên vai anh, khiến cho bọt đầu gối dính lên vai anh, “Thật đáng ghét! Chỉ thích nói lung tung!”

“Anh nói sự thật mà!” Ôi, thật là tui thân nha, vì sao anh vất vả trồng trọt lại không có thành quả? Cho dù là sinh nhiều cũng không sao, miễn không cần lỗ vốn là được!

Vu Phiên Phiên xấu hổ quá hóa giận, dội một xô nước lạnh lên đầu anh. “Em cũng có!”

Không hiểu may mắn thế nào, cô cũng cảm thấy mình đã trễ mấy ngày, xét nghiệm thử thì mới biết được mình đã mang thai; không nghĩ tới Ngô Khanh Thủy cũng mang thai, mọi chuyện thật kỳ diệu.

Bởi vì bị xối nước lạnh, Đường Uy Đình cũng không nghe rõ lắm lời cô nói: “Hả? Em nói cái gì?”

Sau khi xả sạch bọt nước, Vu Phiên Phiên thô lỗ vứt cái khăn mặt lên đầu anh, quay đi “Không có gì.”

“Vợ yêu...” Từ phía sau ôm cô, không cho cô rời đi, “Vừa rồi em nói cái gì? Nói rõ lại cho anh đi!”

“Không nói!” Ông thầy đầu heo, anh không biết lời hay không nói hai lần sao?

Đường Uy Đình nheo mắt, “Em không thấy nơi này ngoại trừ chúng ta, không có người khác sao?”

Tìm Vu Phiên Phiên đập mạnh, kinh hoàng trừng mắt nhìn, “Thầy... Anh, anh đừng có làm vậy...” Cô không có ngốc mà không hiểu ám chỉ của anh.

Kết quả kia có thể dùng kỳ kinh để xác minh, chỉ còn thiếu chuyện nói ra mà thôi.

“Cái gì mà làm vậy? Anh quang minh chính đại mà làm.” Cô vợ ngốc này, anh có quyền chiếm hữu hợp pháp nha, cô luôn quên.

“Đừng quậy nữa!” then thùng néo thắt lưng anh, Vu Phiên Phiên cảm thấy chân mình xụi lơ, “Em mang thai.”

Đường Uy Đình đang muốn giở trò với cô, vừa nghe được lời kia, hai tay lập tức khựng lại, “Hả?”

“Ghét quá, em nói em mang thai!” Thực ngốc như heo, mỗi lần đều phải để cô nói trắng ra.

Đường Uy Đình vội vàng quay người cô lại, đôi mắt mê người nhìn thẳng vào đôi mắt xinh đẹp của cô. “Thật hay giả?”

Xấu hổ tới mức trừng mắt nhìn lại anh “Chuyện này có thể nói lung tung?”

Cơ có thể ăn vậy, nói thì không thể nói lung tung. Nếu hôm nay cô nói dối, 10 tháng sau cô lấy gì cho thầy bé bồng?

Có con sao? Chà! “Ha ha!”

Đường Uy Đình hưng phấn ôm lấy thắt lưng của cô, dọa cô thét đến chói tai trong khu phòng tắm.

“Hắc hắc, anh phải đi khoe với tiểu Huống!” Nhẹ nhàng chậm rãi buông cô ra, anh vẫn còn lạc giữa sự sung sướng hưng khởi. “Sao anh có thể thua cậu ta, anh là thầy của cậu ta đấy nhá!”

Vu Phiên Phiên lắc đầu cười, hoàn toàn chịu thua những lời tự lắm bầm của anh.

Ông thầy mười phần mang tính như trẻ con, rốt cuộc nên coi là đàn anh bất hạnh hay là có phúc? Chỉ sợ phải hỏi đàn anh của cô thì mới có được đáp án.

“Đi nào, chúng ta đi nói cho họ biết tin tốt!” nói xong, lại kích động kéo cô trở lại bãi biển... Vu Phiên Phiên cảm thấy vừa tức giận, vừa buồn cười, rốt cuộc cô phải làm thế nào với thầy mới tốt đây?

Lập tức muốn cô, cũng lập tức không cần, cô cũng không rõ chính mình có nên thất vọng hay không! Bước trong gió đi về phía bạn tốt và con nhỏ, trời

trong vắt, biển xanh thẳm, hương vị mặn mặn trong nước biển dường như bí mật mang theo hương vị hạnh phúc ... ai nói không thể yêu thầy của mình?

Chỉ cần là người thầy tốt, cũng có thể lớn mật mà yêu nha!

Bạn đang đọc truyện *Xuýt! Đừng Nói Tôi Yêu Thầy!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.